

- UN INDIVID PERICULOS -

EDGAR WALLACE

UN INDIVID PERICULOS

Traducere 1991 de Romeo Pascu

Editura "POLIS" 1991

Toate drepturile asupra acestei variante după romanul "THE GREEN RUST" aparțin Editurii POLIS.

CAPITOLUL I

Moartea lui John Millinborn

„Nu știu dacă există o lege care să mă împiedice să o fac dar, dacă există, va trebui să cauți să o ocolești. Ești jurist deci vei ști ce-i de făcut.”

Muribundul privi fix în ochii vechiului său prieten, care îl privea cu milă și citi în ochii lui un consimțământ. Nu se putea imagina diferență mai mare ca cea existentă între cel culcat în pat și silueta fină, îngrijită a celui ce era așezat lângă el. John Millinborn, bine clădit, fusese un sportiv, cu voce puternică și mâini mari și îndemânatic; James Kitson iubise întotdeauna studiul, își petrecuse viața în birourile prăfuite ale tribunalelor.

Și totuși, între cei doi oameni — armatorul milionar și marele avocat — așa de diferiți în gusturile lor și felul de viață, există o prietenie profundă și sinceră. „Voi face tot posibilul, John. Dar îi lași acestei fete o mare responsabilitate cu suma de 2 milioane și jumătate de lire.”

„Mă eliberez de o responsabilitate și mai mare, Jim. La moartea tatălui meu am primit eu și sora mea câte o sută de mii de lire. Eu mi-am sporit partea și am făcut un milion dar nu asta e important. Pentru că sora mea era bogată și cu un caracter independent și-a stricat viața; știindu-se că are bani, bărbații cei mai josnici au înconjurat-o și ea l-a ales pe cel mai rău dintre ei”.

După ce tăcu un moment pentru a-și recăpăta respirația, continuă: „S-a căsătorit cu un mizerabil care a ruinat-o, i-a cheltuit ultimul ban și a abandonat-o plină de datorii, cu o fetiță de o lună. Sărmana mea Grace a murit... el s-a recăsătorit. Am încercat să iau copilul dar el l-a păstrat ca zălog. I-am pierdut urma când fetița avea doi ani și nu am mai regăsit-o. Abia acum o lună am aflat totul.

Acest om era un escroc internațional, căutat de poliție.

A fost arestat la Paris și condamnat sub numele lui adevărat, căci cel cu care se căsătorise era fals. La eliberare și-a reluat numele adevărat și, bineînțeles, a schimbat și numele copilului”.

Avocatul se înclină:

— Și vrei ca eu ...

— Înregistrează testamentul meu și caut-o pe Olivia Predeaux. Ea nu trăiește sub acest nume; știi numele pe care-l poartă și ți-am spus unde locuia. Nimeni nu o cunoaște pe Olivia Predeaux; tatăl său a dispărut când avea șase ani și probabil că este mort iar mama sa vitregă care a crescut-o, ignoră rudenia ei cu mine; apoi a murit și ea și micuța muncește de la vârsta de cincisprezece ani.

— Deci nu trebuie să-i spun nimic?

— Nu înainte de căsătoriei. Supraveghează-o Jim! cheltuiește oricât și nu căuta s-o influențezi... doar dacă nu cade în mâinile unui mizerabil.

Vocea sa, care își reluase vechea forță, încetă deodată și capul îi căzu pe pernă...

Kitson se sculă și alergă la ușă. Aceasta ducea spre un salon spațios prin ferestrele căruia, larg deschise, se vedea o mare suprafață a câmpiei din Sussex. Un bărbat era așezat pe marginea ferestrei cu bărbia în mână privind largul câmpiei.

Avea circa 30 de ani și purta bărbuță. S-a sculat când avocatul a intrat în cameră.

— E ceva în neregulă? întrebă el.

— Cred că a leșinat. Vrei să vii doctore?

Tânărul se îndreptă rapid spre pat și examinează bolnavul.

— Ei, bine?

Doctorul dădu din cap:

— Greu de spus. Inima este epuizată. Are un medic de casă?

— După câte știu, nu. Detestă medicii și de altfel nu a fost niciodată bolnav. Mă întreb cum de v-a suportat.

— N-avea de ales pentru că i s-a făcut rău în tren. Eram din întâmplare în același compartiment. L-am adus aici și m-a rugat să rămân. Este ciudat că un om atât de bogat ca domnul Millinborn să nu fie însoțit de un servitor, și să trăiască singur în această casă nu mai mare ca o vilă oarecare.

Cu toată neliniștea sa, Kitson nu se putu împiedica să nu râdă.

— Apartine acelei specii de oameni cărora nu le place să se afișeze. Nu cred că a cheltuit mai mult de o mie de lire pe an pentru el în orice perioadă a vieții. E prudent să-l lăsăm singur?

Doctorul făcu un gest de neputință.

— Nu pot să fac nimic, nu mi-a permis să chem un specialist și cred că a avut dreptate. Se întoarse la căpătâiul bolnavului și avocatul îl urmă. John Millinborn părea că avea un somn agitat și, după ce doctorul îl examinează din nou, cei doi bărbați se reîntoarseră în salon.

— Și-a făcut testamentul?

— Da! răspunse Kitson.

— Aș avea nevoie de stricnină! zise deodată doctorul, în caz că...?

— Trimitem pe cineva sau preferi să merg eu? propuse Kitson. Se poate găsi în comună.

Doctorul făcu un semn afirmativ:

— Prefer să mergeți dvs. Am trimis mașina la Eastbourne ca să caute ce n-am găsit aici. Mi-e teamă ca farmacistul să nu refuze să dea servitorului stricnina chiar cu rețeta mea căci nu sunt de pe aici.

— Voi merge cu plăcere, mersul îmi va face bine, zise avocatul. Dacă putem face ceva pentru a prelungi viața sărmanului meu prieten...

Doctorul scrisese rețeta și o dădu lui Kitson. Hill Lodge, proprietatea lui John Millinborn se află pe vârful unei coline. La jumătatea sa drumul străbătea o pădurice de frasin pe care John Millinborn o populase cu fazani. În momentul în care Kitson intră pe plantație auzi un zgomot de crengi călcate.

— Cu siguranță că nu am dreptul să fiu aici! spuse un bărbat cu o voce răgușită, îndreptându-se spre avocat.

Necunoscutul avea o atitudine degajată și făcea tot posibilul să atenueze impresia defavorabilă a aspectului său neplăcut. Putea să aibă la fel de bine 50 sau 60 de ani. Hainele sale rupte și slinoase erau totuși bine croite. Cămașa era murdară, cu gulerul zdrențuit, dar cravata sa șifonată era împodobită cu o camee. Fața lui a atras atenția lui Kitson: era ceva diabolic în figura lui buhăită, în ochii întunecați ce luceau sub sprâncenele negre și groase.

— Bănuiesc că nu am dreptul să fiu aici. Ciudat, foarte ciudat.

Râse ca un astmatic și deodată începu să spună obscenități încât avocatul rămase uluit.

— Scuze... scuze! spuse oprindu-se la fel de brusc cum începuse. Vezi, când un gentleman are necazuri... Se caută în buzunare și scoase un monoclu pe care-l puse la ochi. Era în aspectul acestei epave umane ceva cinic care-l neliniști pe avocat.

— Nu am dreptul?! Dacă aș putea să fac ceea ce doresc aș suci gâtul la toată lumea.

— Ce cauți aici? îl întrebă sever, avocatul. Ești pe o proprietate particulară!

— N-am dreptul? n-am dreptul? Bine... își scoase melonul cu un gest larg arătându-și chelia, se întoarse și plecă legănându-se.

Kitson se grăbi spre comună. După o oră se întoarse la vilă. Doctorul stătea la fereastră.

— Cum se simte?

— Aproape la fel. A avut o criză. Ați adus stricnina? Luă pachetul cu medicamente și-l puse pe marginea ferestrei.

— Sincer, doctore! ce crezi de starea lui?

— Nu cred că-și va recăpăta cunoștința.

Avocatul avu un șoc. Sperase că finalul nu va fi atât de aproape. Merse spre camera prietenului său urmat de medic.

John Millinborn zăcea pe spate, cu ochii închiși. Fața sa era palidă, cu mâinile crispate la gât iar cămașa sfâșiată la piept. Avocatul se aplecă cu ochii umezi și puse mâna pe fruntea lui.

— John! John! murmură el cu ochii în lacrimi. Își șterse fața cu batista și merse la fereastră... privi peisajul, apoi începu să se plimbe prin cameră. Bolnavul nu se mișcase. Avocatul se gândi la fata știută numai de el: ce va face cu milioanele pe care le va moșteni în curând?

— Jim...Jim!

Se întoarse brusc. Era vocea lui John Millinborn.

— Vino repede! Doctorul se repezi spre patul bolnavului. Millinborn se ridicase și privea fix pe avocat.

— Jim, el... Capul îi recăzu pe piept și doctorul îl întinse cu grijă pe pat.

— Ce s-a întâmplat John? Spune-mi prietene...

— Mi-e teamă că nu mai e nimic de făcut! spuse medicul acoperindu-l cu cearceaful.

— Este mort?

Cu un gest îl invită în salon.

— Iată un lucru ciudat. Cine este?

Arătă prin fereastră silueta greoaie a unui bărbat care alerga ca un nebun în direcția păduricei. Kitson recunoscuse bărbatul: era vizitatorul nepoftit pe care-l întâlnise în pădurice. Dar era în fuga sa, ca și în aspectul său îngrozit, ceva așa de uimitor încât avocatul uită tragedia pe care o trăia. Doctorul era palid ca și cum resimțea și el groaza ce cauza această fugă.

Kitson se reîntoarce în camera unde odihnea muribundul, dar rămase ținut pe pragul ușii.

— Doctore, doctore! chemă el.

Doctorul îi urmă privirea: ceva cădea din pat spre podea, ceva roșu și oribil. Kitson strânse din dinți și mergând spre pat ridică cearceaful. Se dădu înapoi îngrozit căci din pieptul lui John Millinborn ieșea mânerul unui pumnal!

CAPITOLUL II

Bețivul domn Beale

Cabinetul Dr. van Heerden ocupă unul din cele patru apartamente din parterul imobilului cunoscut sub numele de Krooman Chambers.

Acest edificiu fusese construit de un bogat filantrop pentru a pune la dispoziție, la un preț mic, apartamente mici dar bine situate, celor mai puțin înstăriți. Doctorul van Heerden avea cabinetul său în această casă de șase ani. În timpul războiului fusese bănuیت de spionaj, fără a putea fi dovedit. Născut în Germania, lângă frontiera cu Olanda, purta nume olandez. Ocupa apartamentul cel mai mare al casei, una din camere servindu-i ca laborator căci avea pasiunea cercetărilor.

Moartea misterioasă a lui John Millinborn îi fu de folos căci fiind medicul milionarului îi crescuse popularitatea.

Teoria sa că moartea fusese provocată de cineva intrat pe fereastră în timpul când cei doi bărbați erau în salon, fusese admisă pentru că poliția găsisese urme de pași în fața ferestrei.

La trei luni după crimă doctorul se afla în holul de la intrarea spre apartamente privind trecătorii. Era ora șase seara și străzile erau foarte animate. Fuma o țigară și era mai puțin atent decât părea, la spectacolul străzii.

După plecarea ultimului bolnav ușa cabinetului său, cu ferestre verzi fusese închisă. Deodată tresări când văzu o tânără venind spre el dinspre Oxford Street. La ora aceea circulau puține mașini așa că fata mergea pe mijlocul străzii. Era îmbrăcată cu o eleganță naturală într-un costum albastru cu guler alb. Olivia Cresswell avea un farmec greu de definit. Ridică mâna cu un gest simplu și natural și salută doctorul cu un surâs strălucitor.

— Ei bine, domnișoară Cresswell, de mult nu te-am văzut.

— Două zile! spuse ea cu un ton solemn. Medicii cunosc remedii pentru asemenea situații?

— Nu fiți răutăcioasă cu meseria mea. V-ați schimbat apartamentul.

— D-ra Millit pretinde că nu poate să-mi dea altul.

— Este rușinos. I-ai vorbit de Beale?

— Da! (...și imitând scena trăită:) D-ră Millit, știi că domnul ce locuiește vis-a-vis de mine este mereu beat? V-a deranjat? m-a întrebat ea. Bețivii mă deranjează întotdeauna! am răspuns eu. Iar d-l Beale vine acasă în fiecare seară într-o stare deplorabilă.

Fata făcu o grimasă și își reluă acrușul serios.

— Ea mi-a declarat că dacă d-l Beale nu-mi vorbește și mă lasă în pace, totul e O.K. Dealtfel apartamentul este minunat și ieftin așa că nu mă pot hotărî să-l părăsesc. Vă sunt recunoscătoare că m-ați recomandat, căci d-ra Millit nu este binevoitoare cu tinerele singure! spuse ea zâmbind.

— Mă gândeam la felul ciudat în care ne-am întâlnit.

Împrejurările întâlnirii lor fuseseră curioase. Era casieră într-un mare magazin. El plăti cumpărăturile cu o hârtie falsă de cinci lire. Când se descoperise, ea avusese neplăceri, fiind nevoită să suporte această sumă importantă pentru ea. Și atunci se produse miracolul. Doctorul a revenit scuzându-se și explicând că păstra biletul ca o curiozitate întrucât la primirea lui fiind bine imitat, nu-și dădu seama...

— Ați început cu rolul intrigantului și ați terminat cu rolul zânei bune! spuse ea. Nu aș fi știut fără dumneata că era un apartament liber și nu aș fi fost admisă de d-ra Millit dacă nu se temea de d-ta.

Pe când se pregătea să plece o reținu o exclamație de mânie a doctorului.

— Ce mai este? Aha, numărul 4.

Ea se apropie și privi la bărbatul care provocase exclamația doctorului. Oare de ce face asta? Cum poate un bărbat să ajungă în halul ăsta?

Bărbatul mergea clătinându-se pe trotuarul opus ca și când ar fi mers pe o frânghie. Cu toată cravata strâmbă, pălăria murdară, făcea impresia unui bărbat bine. Dar cu părul blond care-i cădea pe frunte și cu pălăria căzută pe ceafă, era fără prestanță.

Încercă cu ajutorul bastonului să-și țină echilibrul pe bordura trotuarului. Aluneca, se redresa, aluneca din nou, și... renunțând, traversă strada spre casă. Deodată, recunoscându-l pe doctor îl salută.

— O vreme magnifică dragă Esculap! spuse cu o voce nesigură dar cu veselie în ochi. O vreme minunată pentru tripanosoma și toți ceilalți microbi pe care-i am. Avu pentru doctor un surâs suav ignorând privirea aluzivă a acestuia către tânăra fată ce se retrase pentru a nu fi amestecată în discuție. Vă părăsesc, doctore pentru a mă sui la etajul superior, departe de mirosurile perverse ale științei și de momeala fatală a frumuseții. Ridică pălăria și urcă, clătinându-se, scara de piatră apoi dispăru după colț și se auzi trântindu-se o ușă.

— Oribil! murmură fata... și totuși....

— Totuși?

— Mi-a părut caraghios... Dar ce păcat! E tânăr și cu siguranță bine educat. Clătină tristă din cap apoi urcă și ea.

Pe palier erau trei uși: numerele 4, 6 și 8. Privi cu teamă când trecu pe lângă numărul 4 dar nu auzi nici un zgomot așa că intră la nr. 6 și închise ușa. Apartamentul era compus din două camere: dormitor și salon, baie și o mică bucătărie. Chiria era foarte mică (un sfert din salariu). După ce-și pregăti ceaiul luă o gustare gândindu-se bucuroasă la doctor ca la un prieten inteligent și corect: nu încercă să-i ia mâna (ca unii clienți) sau să o sărute (ca unii colegi). A mâncat încet citind ziarele de seară până se întunecă. Apoi ieși pe culoar. Trecând prin fața camerei nr. 4 văzu ușa întredeschisă. Pentru a evita o întâlnire cu bețivul se îndreaptă spre apartamentul nr. 8 al doctorului. Dar la ușa acestuia era un anunț: „Mă voi înapoia la miezul nopții”.

Coborî în stradă până la tutungeria din colț. La înapoiere acasă observă silueta unui bărbat la poarta, casei. Trecând pe

lângă el nu i s-a părut cunoscut. Era mic și solid. Urcă scara în fugă și văzu deschise ușile la apartamentul nr. 4 și la al său, deși era sigură că la plecare își încuiase apartamentul. Înfricoșată, nu știa ce să facă: ar fi intrat pe lumină dar nu pe întuneric! Făcându-și curaj intră totuși. Deodată o opri un zgomot. Era ca și cum cineva umbla la o mobilă.

— Cine e? întrebă ea. Neprimind răspuns înaintă cu un pas. Deodată o mână îi apucă mâneca bluzei în timp ce auzi o respirație adâncă. Oprindu-și un strigăt se smulse și fugi pe culoar trântind ușa. Se opri la nr. 4 bătând disperată în ușă.

Beat sau nu, este totuși bărbat! își zise.

Ușa se deschise și Beale o întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

— La mine este un bărbat necunoscut... stă pe întuneric... un bărbat!

Beale îi ceru cheia și luând o lanternă și un revolver, intră în apartamentul fetei.

— Sus mâinile! auzi vocea lui autoritară. O altă voce mormăi nervos câteva cuvinte în vreme ce Beale o chema: Fă lumină fără frică... îl țin eu la respect în salon.

Într-un colț al camerei, un bărbat palid, cu aspect bolnăvicios cu un cap prea mare pentru corpul său, era cu mâinile ridicate tremurând de frică. Beale îl percheziționă: lasă mâinile jos și golește-ți buzunarele!

Bâlbâindu-se într-o limbă necunoscută, bărbatul se execută.

— Ce este asta? întrebă Beale arătând o hârtie pe care era un semn care ar putea fi 6 sau 8.

— Am înțeles. Golește și buzunarul interior al hainei. Bărbatul îi întinse un portvizit, pe care Beale îl deschise, înăuntru găsi un pliculeț cu pudră. I se adresă în germană pe un ton sever.

Bărbatul aproba din cap și repeta mereu ceva ceea ce părea a fi „rău”.

— Vă las puțin, spuse Beale. După câteva clipe reapăru perfect lucid, cu privire clară, părul pieptănat și cu un aer serios îi spuse fetei: D-ră Cresswell, îți cer o mare favoare.

— O voi satisface... dacă este posibil! zise ea surâzând.

— Nu cer decât să nu vorbești nimănui despre ce ai văzut aici astă seară.

— Nimănui? nici doctorului?

— Nici lui! Dați-mi cuvântul de onoare.

— Promit! spuse fata după o clipă de gândire.

— Să nu vă temeți de individ. Eu îl așteptam...

— L-ați așteptat? Unde?

— În apartamentul doctorului, spuse el liniștit. Suntem rivali în domeniul științei și...

— Dar cum ați intrat?

— Cu cheia asta. Nu uita promisiunea dumitale. Omul nu știa dacă trebuie să intre la numărul 8, la doctor, sau la 6. Ori, cheia deschide ambele uși. Și iată ce așteptam...

Desfăcând cu grijă pachetulul găsit la omuleț îl puse pe masă: conținea puțină pudră de culoare verzuie.

— Ce este? întrebă ea cu teamă presimțind un mare pericol.

— Asta, spuse Beale este imitația „ruginii verzi” sau, cu alte cuvinte „teroarea verde”.

— Ce înseamnă „rugina verde”? Ce poate face?

— Sper să nu aflăm niciodată! spuse el cu spaimă în ochi.

CAPITOLUL III

Punsonby dă afară o salariată

Olivia Cresswell se trezi devreme, se spală și-și pregăti micul dejun. Plecând la serviciu, pe drum își dădu seama că este neliniștită la gândul promisiunii făcute bețivului Beale de a nu-i spune nimic bunului Dr. van Heerden. Dar... era o coincidență faptul că aceeași cheie deschidea două uși?

Intrând la serviciu, în marele magazin de confecții Punsonby, se găsi față în față cu Beale. Acesta era îmbrăcat îngrijit, elegant chiar, spre uimirea ei.

— Scuză-mă, d-ră Cresswell, pot să-ți spun două vorbe?

— Aș fi preferat alt loc și alt moment! spuse fata.

— Te înțeleg dar nu te rețin decât două minute. Și eu sunt grăbit spre serviciul meu deși nu se pare. Am un birou în City și te rog din nou să păstrezi secretul: sunt expert în grâne.

— Expert în grâne? întrebă ea intrigată.

— Pare ciudat nu-i așa? Am însă nevoie de o secretară particulară. Biroul este agreabil, salariul bun și munca ușoară. Ești dispusă să primești?

— Ești foarte amabil, d-le Beale și mă obligi și mai mult dar nu doresc să părăsesc magazinul.

— Ghinionul meu! spuse el. Pot să te asigur însă că dacă vei lucra la mine nu te voi deranja prin comportarea mea. În plus te rog să-mi promiți că dacă părăsești cumva actualul serviciu, te vei angaja numai la mine.

— Dacă îmi voi schimba serviciul — spuse ea râzând — îmi voi oferi inestimabilele mele calități... dar acum mă grăbesc. Îți sunt recunoscătoare pentru cele ce ai făcut aseară pentru mine.

El o privi fix și spuse:

— Nu-mi amintesc nimic și ți-aș fi recunoscător dacă ai uita și d-ta.

Îi strânse mâna, ridică pălăria și plecă brusc. Ea îl urmări cu privirea apoi intră la serviciu. În marele vestiar se întâlni cu o fată brună ar privire gânditoare.

— Bună ziua! spuse Olivia mai mult din politețe decât din prietenie.

Hilda Glaum era elvețiană de origine, drăguță, puțin cam misterioasă și tăcută.

— Bună ziua! răspunse scurt. Ai urcat sus?

— Nu, de ce?

— Așa, pentru nimic.

Olivia urcă la etaj unde era micul său birou. Ea și Hilda primeau corespondența, controlau banii sosiți prin poștă și transmiteau comenzile diverselor servicii. Pe masă erau trei pachete sigilate și un tânăr aștepta să-i semneze de primire. Ceea ce ea făcu după verificarea necesară. Era singură căci Hilda nu o urmase. Lăsă să cadă pe masă conținutul primului pachet, când directorul apăru la fereastra biroului și-i făcu semn să vină la el. Ea ieși fără a bănuși ce-o așteaptă.

— D-ră Cresswell, spuse el, regret că nu te-am văzut înainte de a te dezbrăca. Vrei să vii în biroul meu...

— Bineînțeles, d-le White! răspunse ea mirată.

El trecu primul, cu aer important și-o pofti să ia loc. Așezându-se în fotoliu, privi în plafon și-i spuse:

— Îmi pare rău d-ră Cresswell... am o obligație neplăcută de îndeplinit.

— Obligație neplăcută? spuse ea îngrozită.

— Trebuie să-ți spun că firma Punsonby nu mai are nevoie de serviciile d-tale.

Ea rămase consternată.

— Nu mai are nevoie de serviciile mele? Vreți să spuneți că voi fi șomeră?

— Pe lângă luna de preaviz îți vom plăti o lună de salariu plus săptămâna în curs.

— Dar pentru ce sunt dată afară?

D-l White, care deschisese ochii un moment pentru a o supraveghea, îi închise din nou.

— Punsonby nu are obiceiul să explice salariaților săi hotărârile luate. Destul să-ți spun că până acum ne-ai dat satisfacție dar pentru un motiv pe care nu-l discutăm, vom renunța la serviciile d-tale.

Ea nu reușea să priceapă ce se întâmplase. De cinci ani lucra aici în cele mai bune condiții și-și iubea serviciul.

— Deci trebuie să plec imediat?

D-l White aprobă din cap întinzându-i cecul pe care fata îl luă în mod mecanic.

— Și nu-mi spuneți de ce?

D-l White scutură din cap.

— Punsonby nu face nimic întâmplător.

Ea se înclină și ieși repede din cameră, merse în vestiar, se îmbracă și părăsi clădirea pentru totdeauna. Abia în stradă își aminti de cuvintele lui Beale. Se opri gânditoare: de ce venise el în aceeași dimineață? Deodată, spre uimirea ei, îl văzu în stradă fumând o țigară. Părea complet absorbit de munca unui electrician.

Ea se îndreptă spre el apoi se opri. Crezând că nu o observase se întoarse să plece. Abia ajunsese la capătul magazinelor când o ajunse.

— Te înapoezi acasă cam devreme, d-ră Cresswell!

— Știi de ce?

— Nu... doar dacă...

— Doar dacă ce?

— Doar dacă nu ai fost cumva concediată.

— Ce te face să crezi? spuse ea încruntându-se.

— Se mai întâmplă.

— Știai că voi fi concediată?

— Nu eram sigur că se va întâmplă astăzi dar bănuiam. Tocmai de aceea ți-am oferit acel serviciu.

— Pe care, bineînțeles, nu-l voi accepta.

— Pe care, bineînțeles, îl vei accepta.

— Totul mi se pare misterios! spuse ea. Chiar ai nevoie să lucrez la d-ta? Nici nu știu adresa biroului d-tale.

— Tocmai de aceea am revenit.

— Atunci știai că voi ieși...

— Știam că vei ieși în cursul dimineții.

— Vrei să spui că m-ai fi așteptat toată dimineața?

— Mă resemnasem! spuse el râzând. Adresa mea este 342 Lothdury. Poți începe să lucrezi chiar după masă.

— Și...

— Cred că ar fi înțelept să nu-i spui prietenului d-tale doctorul ca ești angajata mea. Am motivele mele.

— După emoțiile de astăzi aș prefera să încep lucrul de mâine dimineață. La ce oră?

— La ora zece. Voi fi acolo pentru a te instala; vei avea cinci lire pe săptămână... de asemenea și conducerea biroului pentru că eu voi lipsi foarte des și munca dumatăle va consta să întocmești statistici despre recoltele de grâu din lumea întreagă pe ultimii cincizeci de ani.

— Pare interesant, spuse ea zâmbind.

— Mult mai interesant decât crezi. Spunând aceasta el plecă.

Ajunse acasă în momentul plecării doctorului care o privi mirat.

— Ce repede te-ai întors!

Trebuia să-i spun motivul? El fusese ca un prieten și era sigură de simpatia lui. În plus, Beale nu-i arătase nici o compătimire pentru cele întâmplate.

— Am fost concediată!

— Concediată? Dar este imposibil!

— Nu, dovadă că s-a întâmplat.

— Dar e monstruos... Și pentru care motiv?

— Nici unul. Mi s-a dat un cec și am plecat ca o salariată disciplinată.

— Dar e scandalos! Cunosc bine pe Punsonby care-mi este pacient.

— Te rog să nu intervii!

— Dar ce-ai să faci? am o idee splendidă: am nevoie de o secretară.

Comicul situației o făcu să râdă.

— Ce ți se pare caraghios? întrebă el.

— Încep să cred că sunt foarte valoroasă pe piața muncii.

— Ai o altă ofertă?

— Tocmai am acceptat una.

Doctorul nu-și ascunse dezamăgirea.

— Deci nu ești șomeră?! vocea lui își pierduse entuziasmul.

Și ce slujbă ai găsit?

— O slujbă la un birou din centru.

— Îmi pare rău... dar dacă te-ai hotărât s-o primești eu nu-ți pot schimba hotărârea. Ți-aș da bucuros cinci sau șase lire săptămânal pentru o muncă foarte ușoară.

— Îți sunt recunoscătoare, doctore! zise ea și-i întinse mâna.

Fata se simțea liniștită. În timp ce urca scara deschise ușa și intră după o privire amuzată spre cele două uși: a noului său patron și a celui ce-ar fi dorit să fie... Hotărâtă să protesteze în scris contra concedierii sale brutale, se așeză la birou să-și scrie protestul. Încercând să descuie sertarul, constată ca era deschis deși își amintea cu certitudine că îl incuiase. Deschizând sertarul, rămase uimită: totul fusese răscolit și îngrămădit la un loc; de asemeni lipseau timbrele și creioanele.

CAPITOLUL IV

Scrisori dispărute

Făcu repede un inventar al hârtiilor sale. Nu erau importante; doar scrisori din partea unor colege de la magazin și programe vechi de teatru. De asemeni rețete copiate din jurnale, flori uscate. Aranjă totul într-o ordine relativă și își inspectă camera. Era evident că cineva o percheziționase. Sertarele toaletei erau deschise și, evident, fuseseră examinate.

Mai descoperi ceva: fereastra dormitorului era crăpată fără a fi asigurată cu cârligul său; fereastra dă spre o mică pasarelă de fier ce mergea de-a lungul etajului spre scara de evacuare în caz de incendiu. Privi afară. Fără îndoială intrusul venise și plecase pe acolo și probabil că venirea ei inopinată îl deranjase căci altfel n-ar

fi lăsat hârtiile și biroul într-o asemenea dezordine. Verifică rapid sertarele toaletei: nu părea să lipsească ceva. La birou verifică lucrurile care fuseseră scoase de la locul lor. Întâmplarea o puse pe gânduri: cine îi cotrobăise în birou? Ce căuta? Nu avea impresia că ar fi un hoț obișnuit și treaba asta o îngrozea. Ce legătură putea fi între această percheziție și concedierea sa? Renunțând să înțeleagă ceva, se gândi ce va face în restul zilei: va mânca în oraș apoi va căuta ceva distractiv. Nu-i surâdea să petreacă seara singură acasă. Merse în dormitor, scoase o rochie din garderobă și o puse pe pat. În acel moment auzi o bătaie în ușă. Deschise ușa și rămase uimită văzând trei oameni: erau White și doi necunoscuți cu aer de polițiști.

— D-ra Cresswell? întrebă unul din necunoscuți.

— Eu sunt.

— Putem intra? Trebuie să discutăm.

Ea le arată drumul spre micul salon.

— Vă numiți Olivia Cresswell, fostă casieră la Punsonby?

— Exact! răspunse ea întrebându-se ce va urma.

— Am primit unele informații despre d-ta a căror urmare a fost concedierea d-tale de azi dimineață.

— Ce fel de informații?

— Sunteți acuzată ca ați luat bani din casierie pentru a-i folosi în scopuri personale. Așa este domnule? zise întorcându-se spre d-l White care aprobă din cap.

— Este o minciună îngrozitoare! strigă fata mânioasă pe director. D-le White, știți că este o minciună! mi-au trecut prin mână milioane de lire dar eu niciodată...

— Dacă vreți să m-ascultați — spuse polițistul care era obișnuit cu astfel de negări — recunosc că în momentul concedierii nu existau dovezi sigure împotriva d-tale.

— Și acum? întrebă fata.

— Acum d-ră suntem informați că trei scrisori recomandate conținând în total suma de 63 de lire, pe care le-ați sustras ieri, sunt ascunse aici.

— În sertarul de jos din stânga biroului! preciză White.

— Am un ordin... începu detectivul.

— Nu este nevoie, spuse fata, căutați tot apartamentul sau aduceți o femeie să mă percheziționeze. Nu există nimic ce nu v-aș putea arăta.

Polițistul se întoarse spre tovarășul său.

— Fred, controlează biroul. Este încuiat, d-ră?

Ea îi întinse cheia rămânând imobilă în fața fostului ei patron. Deodată, în ușa rămasă deschisă, apărură van Heerden.

— Ce-am auzit? se adresă furios lui White. Cum îndrăznești să o acuzi de furt pe d-ra Cresswell?

— Dragă doctore... începu White.

— Este o eroare infamă, de care sunt surprins! îi spuse lui White care ținea ochii închiși.

— Îți mulțumesc doctore că te interesezi de mine și nu sunt surprinsă.

— Pot să te ajut? Contează pe mine până la ultimul shiling.

— Nu am de ce mă teme de acuzația de furt a d-lui White. Dealtfel de unde știți că sunt acuzată?

Doctorul rămase descumpănit un moment.

— Am văzut poliția intrând la d-ta și pe d-l White care te-a concediat azi dimineață și am tras concluzia....

În acel moment polițistul reveni din dormitor.

— Nu am găsit nimic! spuse el.

D-l White căscă ochii mari.

— În sertarul de jos al biroului? întrebă el.

— Nici jos, nici sus. Fred, tu ai găsit ceva?

— Nimic răspunse acesta.

— Caută în spatele tablourilor.

Căutară sub covor, sub mese fără succes.

— D-ră, sper că nu v-am deranjat prea mult spuse detectivul. D-ta ce ai de gând să faci? întrebă pe White.

— Ați căutat bine? Nu ați găsit banii?

— Am căutat peste tot. Și acum vreau să știu dacă mai mențineți acuzația adusă. Fără dovezi, veți fi dat în judecată.

— Știu, știu! spuse White repede. Nu depun plângere. Sper ca d-ra să nu se supere.

Întinse mâna fetei pe care aceasta o ignoră. D-l White ieși, respirând greoi.

— Scuză-mă un moment! spuse doctorul. Am ceva să-i spun lui White.

— Te rog să uiți întâmplarea, spuse Olivia. El aprobă și ieși.

— Pot să-ți vorbesc la mine, White?

— Desigur.

— Mai aveți nevoie de noi? întrebă polițistul.

— Nu, spuse White. Ați căutat în sertarul de jos al biroului?

— Desigur! spuse polițistul plictisit.

În acel moment apăru Beale. Se sprijini de ușă, surâzând.

— Dacă nu mă înșel este doctorul și episcopul?

White tresări știind că puțini prieteni îi cunoșteau porecla.

— Și ei sunt inspectorul Petersen și polițistul Fairbank.

Doctorul își mângâia barba în timp ce White încerca să iasă.

Beale îl luă de reverele hainei imaculate:

— Dragă de Whithney, spuse el.

— Nu te cunosc domnule! dă-mi drumul.

— Dumnezeule! vă iau drept martori că mă reneagă! zise

Beale.

— Beale, termină cu prostiile, spuse doctorul, nu te amesteca în lucrurile grave.

Beale își șterse ochii de lacrimi imagine și părăsi camera.

— Îl cunoașteți? întrebă doctorul pe polițist.

— Îmi pare cunoscut, spuse inspectorul. Hai Fred, să plecăm.

După plecarea polițiștilor, doctorul îi spuse lui White, brusc:

— Vino la mine, White! și acesta îl urmă supus, închiseră ușa și intrară în biroul plin de cărți, cu o masă lungă, plină de eprubete.

— Aș vrea să știu ce s-a întâmplat! spuse White așezându-se.

— Asta aș dori și eu să aflu — spuse doctorul.

— Crezi că a găsit scrisorile și le-a ascuns?

— Este imposibil! spuse van Heerden. White aprobă și-și aprinse furios o țigară. Doctorul nu-și găsea locul. Se opri la fereastră prost dispus.

— Mă întreb ce s-a putut întâmpla? repetă el. În fine, important este să-mi spui exact care-i situația cu Punsonby.

— Am toate cifrele, spuse White. Pot să-mi procur 40.000 de lire vânzându-mi obligațiile. Dar ce-i asta? Scoase din buzunar un pachet alb, închis cu un elastic. După ce-l deschise rămase cu gura căscată: ținea în mână trei scrisori recomandate pentru Punsonby toate fiind deschise.

CAPITOLUL V

Bărbatul cu cap mare

La numărul 342 din strada Lothbury era un imobil pentru birouri nu prea aspectuos dar foarte mare. Biroul lui Beale era la capătul unui culoar și era format dintr-o cameră spre stradă și alta spre curte. Prima era mobilată cu o masă, două scaune. Olivia găsi un tânăr așezat la o masă, care încerca să bată la mașină cu un singur deget. La intrarea ei, sări în sus:

— D-ra Cresswell? d-nul Beale vă așteaptă. O conduse spre ușa marcată, bătut în ușa și deschise chiar Beale.

— Intră, d-ră Cresswell, spuse el vesel. Te așteptam abia peste o jumătate de oră.

— Voiam să pășesc cu dreptul, spuse ea zâmbind. Petrecuse o noapte albă, cumpănind dacă era înțelept să devină colaboratoarea unui bărbat cu un defect bine cunoscut și ajuns de răsul lumii.

Dar dacă promisesese trebuia să se țină de cuvânt.

— Iată biroul d-tale! spuse el arătându-i un birou mare în mijlocul camerei — și iată mica mea bibliotecă, are numai rapoarte agricole. Citești franțuzește? (ea aprobă), bine... și spaniola?

— Vorbesc și citesc foarte bine spaniola — spuse ea. Am copilărit la Paris, Lyon și Barcelona. Prima mea slujbă a fost la serviciul telegrafic anglo-spaniol la Barcelona...

— Este un adevărat noroc! spuse el ușurat. Ceea ce mă interesează în mod deosebit este situația exactă a marilor regiuni de cultură a grâului, numărul de hectare cultivate în timp normal, metoda de separare între câmpurile cu grâu, suprafața medie a unei singure proprietăți și, dacă este posibil, lărgimea drumurilor sau potecilor ce le despart. Ai 2-300 de ghiduri ce te vor ajuta.

— Dumnezeuule! spuse ea consternată.

— Pare o treabă monumentală dar vei vedea că-i simplă. Ministerul agriculturii din SUA procedează la fel.

Ea se așeza la birou și-și luă notițe.

— Altceva? întrebă ea.

— Am nevoie de numele orașelor din centrele de cultură a grâului și o listă a hotelurilor lor. Vei găsi toate datele în ghiduri! Vreau să știu unde pot fi închiriate automobile, adresa băncilor, numele directorilor, a șefului poliției sau comandantului jandarmeriei. Fata își dădu seama că vorbea serios, cu tot aerul lui

vesel și că avea motive să-i ceară toate datele. Ai să vezi că munca va fi mai puțin aridă decât crezi, poate chiar distractivă.

— Râzi de mine?! spuse fata zâmbind.

— Deloc. Cheia biroului este în sertarul din dreapta. Poți merge la masă când vrei, vei primi salariul în fiecare vineri.

— Dar unde lucrezi d-ta? întrebă fata.

— Eu nu lucrez, o faci d-ta și eu recoltez onoarea și gloria. Când voi veni, voi sta pe marginea biroului d-tale, deși nu este prea politicos. Altceva: cunoști alfabetul Morse? (Ea făcu semn că da). Bănuiam că îmi vei fi utilă. Dacă mai ai nelămuriri, mă găsești la telefonul nr. 87-91 Gerrard.

— Unde este?

— La barul meu favorit, spuse el vesel.

— Nu intră în atribuțiile mele să-ți fac morală.

După plecarea lui, fata se puse pe treabă și găsi lucrul său mai interesant decât bănuise. Când se uită la ceas, văzu uimită că era ora trei și că rămăsese singură. Tânărul din prima cameră plecase de mult la masă. Neștiind dacă să plece și ea, auzi un zgomot de pași. În cameră intră un omuleț de o paloare cadaverică, cu un cap enorm.

— Scuzați, doamnă, doresc să vorbesc cu d-l Beale! spuse el cu o voce astmatică, cu accent german puternic.

Fata rămase uimită: era bărbatul pe care-l găsisese în camera ei, cel cu „rugina verde”. Evident, el nu o recunoscuse.

— D-l Beale mi-a spus să-i telefonez dar am uitat numărul.

— Ia loc te rog! îl voi chema eu pe d-l Beale.

— Bine! spuse el docil. Spune-i că este Herr Profesor.

...La telefon veni Beale.

— Te caută bărbatul care era ieri la mine, spuse fata precipitat, Herr Profesor. Ea auzi o exclamație plictisită:

— Îmi pare rău. Spune-i că vin în zece minute. Nu trebuie să te temi de el.

— Totuși te rog să te grăbești.

...Auzi vocea lui Beale vorbind în germană și răspunsul bărbatului. După plecarea acestuia intră Beale în birou.

— Îmi pare rău, dar uitasem de vizita lui.

— Domnule Beale, spune-mi cinstit este prietenul d-tale?

— Nu, doar îl cunosc... este un neamț ce se pretinde rus. Deși sărac și dezagreabil, este un chimist reputat care merita o soartă mai bună.

Fata se împlânzi cu gândul la bietul om.

— Mulțumesc! mai spune-mi, te rog — ce este misterul ăsta cu „rugina verde”? De ce te prefaci că ești bețiv, de ce apari providențial când am nevoie de d-ta — afară de ieri când era să fiu arestată de furt?

— La prima întrebare nu-ți pot răspunde. La a doua, mai sunt și alte lucruri decât berea sau dragostea care pot îmbăta pe un bărbat.

— Ce anume? insistă ea.

— Munca, vânătoarea, știința, primăvara... și eram prezent când trebuia să fii arestată, eram în cameră când te-ai întors acasă și am ieșit pe fereastra și scara de serviciu.

— Domnule Beale, d-ta erai? Ești detectiv?

— Ți-am deranjat biroul și toaleta! Da, eu eram, căutam ceva.

— Ce puteai căuta la mine?

— Trei plicuri recomandate care fuseseră puse în camera d-tale ieri dimineață și, din fericire, le-am găsit.

CAPITOLUL VI

Dl. Scobbs de la Valea Calului Roșu

D-l White era administrator delegat și director general al casei Punsonby. Poseda — sau se credea că posedă — o treime din acțiunile acestei afaceri pe care le moștenise de la unchiul său, John Punsonby fondatorul casei. Avea un salariu princiar și dividende substanțiale; se credea că are un număr mare de acțiuni și era socotit bogat. Dar d-l White nu era bogat! Salariul său, ca și dividendele erau absorbite de o agenție misterioasă care se numea „Union Jack Investment and Mortgage Corporation” autorizată și înregistrată conform legii drept agenție de împrumutat bani, și a fi în mâinile acestei agenții era mult mai rău decât ai fi dat faliment. În seara când Olivia Cresswell începuse să lucreze pentru noul său patron, d-l White ieșea cu un pas majestuos din casa sa unde plecarea sa dădea o mare satisfacție servitorilor. Se îndreptă spre

estul orașului, cu umbrela în mână și pălăria de mătase dată pe ceafă. Avea atitudinea unui om important.

La un moment dat, când era pradă unei mari nesiguranțe, a apărut d-rul van Heerden care-i inspira încredere și respect. Se întâlniseră din întâmplare la o ședință convocată pentru lichidarea societății „Shining Stand Alluvial Gold Mining Company”.

Van Heerden nu era acționar dar se interesa de naivii ce căutau acțiuni și le cumpărau la tot felul de societăți fictive de mine aurifere. White asista incognito, acțiunile fiind pe numele unui avocat (care se gândea serios să-și mărească biroul numai pentru a păstra acțiunile fără valoare a lui White), acolo a avut el bucuria de a întâlni pe cineva, care credea în asemenea speculații.

Găsindu-l pe doctor, acesta îl conduse în cabinetul lui; în apartamentul Oliviei era lumină căci fata își adusese de lucru acasă.

— Ei bine, White, te-ai hotărât?

— Și da și nu; 40.000 de lire înseamnă o avere.

— Le-ai procurat?

— Fratele meu mi le-a vândut și îi sunt obligat; da... am banii la bancă. Iartă-mă, doctore, dacă sunt prudent, vreau să știu mai mult despre proiectul dumitale.

— Îmi pare rău dar trebuie să ai încredere în mine; îți pot promite că vei primi partea dumitale. Dacă dorești să intri în afacere trebuie să-mi dai banii chiar mâine. Proiectul meu ți s-ar putea părea ilegal dar fără pericol pentru investitori: eu voi fi singurul responsabil. Poți sau nu să intri în afacere dar dacă intri va trebui să nu spui nimănui.

— Sindicatul „Ruginii verzi”, spuse cu teamă White. Ce este „Rugina verde”?

— Am oferit proiectul meu unui guvern dar a fost respins fiindu-le teamă. Dumnezeu, Germania fricoasă?! când te gândești că făcea să tremure toată Europa! Cu greutate își recăpătă calmul. Războiul s-a terminat. Guvernul meu m-a refuzat de teama ONU. Mă va ajuta însă discret. Dacă reușesc, va pune la dispoziția mea toate resursele sale.

White își căută pălăria și spuse:

— Doctore van Heerden, poți fi sigur de discreția mea dar vreau să uităm că mi-ai vorbit de ilegalitatea lui: nu vreau să știu nimic! White își puse mâna la inimă și spuse retoric: Să uităm

totul, afară de faptul că mă inviți să subscriu suma de 40.000 lire la un sindicat... să spunem că pentru construirea de locuințe ieftine pentru muncitori. Subscriu bucuros că voi trimite un cec cu suma respectivă. Bună seara, doctore!

Își strânseseră mâna și, la ieșire, se lovi de un bărbat ce se pregătea să sune la ușă.

— Scuză-mă! mormăi d-l White care se grăbi să coboare scara.

Doctorul privi cu furie la noul vizitator:

— Intră, imbecilule! strigă el. De ce ai părăsit Scoția?

— Detest Scoția! spuse vizitatorul cu voce răgușită. Nu ai fost cinstit îngropându-mă la dracu în praznic.

— Când ai sosit? întrebă van Heerden.

— Cu clasa a treia la ora 7. Un om de calitate mea cu clasa a treia! cu toată gloata aia... i-aș fi omorât pe toți!

Doctorul examinează obrazul marcat de băutură și-i dădu un pahar de whisky.

— Ai greșit că ai venit. Te trimitem în Canada săptămâna viitoare.

— Nu mă voi duce! spuse bărbatul golind paharul. De ce naiba trebuie mereu să mă ascund și să fug?

— Fugi ca un evadat din închisoarea Cayenne, spuse doctorul, ca unul căutat de poliția a trei țări pentru infracțiuni mergând de la incendiu la omor.

Interlocutorul său se cutremură.

— Toate au fost lupte cinstite! pretinse el. Și dacă nu aș fi fost prost, bețiv și vorbăreț n-ai fi știut nimic. Fii blestemat! Ești la discreția mea căci am văzut tot: cum l-ai chinuit pe muribund smulgându-i secretul și am văzut cum l-ai înjunghiat...

— Taci, nebunule! poți fi auzit!

— Te-am văzut alergând ca să-l înjunghii când începuse să strige. L-ai omorât pentru a-i închide gura, doctore!

Figura lui van Heerden se albise dar mâna nu-i tremura.

— Ai avut noroc că m-ai găsit căci aveam de gând să te denunț.

— Nu ai nici un motiv să regreti că te-am găsit, Jackson... parcă așa te cheamă.

— Da, așa mă cheamă. Era mai bine să nu mă fi găsit.

— Ești ingrat! spuse van Heerden. Cred că ți-am salvat viața, te-am ascuns la Eastbourne și te-am adus la Londra când te căuta poliția.

— Glumești! nu mă caută nici o poliție.

— Nu fi idiot: pe cine ar fi crezut, pe mine sau pe tine? Și acum să vorbim serios: joi te imbarci pentru Quebec...

Îi dădu instrucțiuni și Jackson, liniștit de mai multe pahare, aproba. De cealaltă parte a coridorului, după ușa închisă, Olivia Cresswell lucra serios, cu masa plină de hârtii și cărți.

Dorea să-i arate lui Beale munca sa pe o zi și făcea o copie impecabilă a listei hotelurilor.

— Ce nume caraghioase! remarcase ea dimineța. Este unul numit Scobbs din Valea Calului Roșu... Scobbs!

— E curios, dar îl cunosc pe acest Scobbs care este o persoană importantă în acea parte de lume. Are multe hoteluri în vestul Canadei, precizase Beale când îi spusese observațiile ei.

Se întreba în timp ce se dezbrăca, dacă îl va visa pe Scobbs sau nu. Verifică dacă e ușa încuiată. Deodată recunoscuse vocea doctorului apoi altă voce, necunoscută: „Nu-ți face griji, am o memorie minunată”... Nu auzi și răspunsul doctorului. „Da... da... Scobbs hotel, la Valea Calului Roșu... cunosc bine locul... Cu bine, bătrâne!”

Un pas nesigur cobora scara și ea rămase ținută nerevenindu-și din uimire.

CAPITOLUL VII

D-1 Beale vorbește lămurit

Olivia Cresswell își dădu seama că-i fugise somnul, îmbracă un capot și luă o carte, sperând să-i vină somnul. Deși cartea era interesantă, gândurile îi fugeau de cealaltă parte a peretelui unde se afla tânărul ce-i intrase în viață așa ciudat. Deodată auzi o lovitură surdă: deci Beale era acasă. Bătea cuie în toiul nopții? Sunetul surd părea făcut cu pumnalul, cel sec cu vârful degetului. Deodată fata își dădu seama râzând că îi trimisese inițialele sale: O, C în Morse. Lovi și ea de trei ori cu degetul, încă odată cu palma apoi încă odată: trimesese mesajul „Am înțeles”. Loviturile reîncepură și fata notă pe marginea cărții „Foarte important: nu te

servi de săpun și adu-l la birou”. Fata surâse: se aștepta la o glumă mai reușită din partea lui Beale. Anunță receptarea mesajului și se culcă.

Poștașul o trezi la ora 8,30 ciocănind insistent la ușă.

— Aveți un pachet, domnișoară! Strecură mâna prin ușa întredeschisă și primi un pachet și o scrisoare. Scrisoarea era pe hârtia unei parfumerii și spunea: „Scumpă d-ră, vă trimitem cu plăcere un eșantion al noului nostru săpun. Sperăm să vă placă.”

„Ce amabil!” exclamă ea, pregătindu-se să-l folosească dar... brusc își aminti de recomandarea lui Beale. Deci Beale prevăzuse că urma să primească un săpun și avertismentul nu era o glumă.

Se îmbracă repede și sosi la birou cu zece minute mai devreme ca de obicei. Patronul său o aștepta, așezat la locul său... pe marginea biroului. Îi făcu un semn din cap și fără o vorbă, întinse mâna.

— Săpunul? întrebă ea.

— Da, spuse el. Văd că ai păstrat ambalajul și scrisoarea... Nu-l atinge cu mâna... ține-l în hârtie. Își scoase niște mănuși din buzunar și cu ele îl examinează la lumină, îl miroși și îl reambală. Acum, să vedem scrisoarea! De la parfumeria Brandan. Să verificăm! Se duse la telefon de unde reveni spunând: nu l-au trimis ei! Între timp fata se dezbrăcase și-și reluase locul la birou, așteptând.

— Cred că e cazul să știu și eu despre ce e vorba.

— Așa cred și eu dar nu este cazul să-ți explic deocamdată. Totuși îți pot spune că dacă te-ai fi servit de săpun, până seara ai fi avut o erupție cutanată generalizată cu mâncărimi intolerabile.

— Și cine și-a permis să-mi trimită așa ceva? zise îngrozită.

— Cine poate ști? Dar mai bine spune-mi dacă astă seară ți s-ar fi întâmplat ce ți-am prevăzut, ce ai fi făcut?

— Bineînțeles, aș fi chemat un medic.

— Pe cine?

— Pe d-rul van Heerden... Doar nu vrei să spui că el mi l-a trimis.

— Nu insinuez nimic... van Heerden ar fi venit, te-ar fi compătimit și ți-ar fi recomandat să stai la pat 4-5 zile... probabil că ți-ar fi dat și medicamente... gustoase:

— Ce vrei să spui?

— Eu nu văd în dr. van Heerden un rival ci servesc interese mult mai mari.

— Dr. van Heerden a fost totdeauna binevoitor cu mine.

— Ți-a procurat apartamentul și era gata să-ți ofere o slujbă atunci când ai fost concediată în mod miraculos de la magazin; nu ți se pare ciudată aceasta amabilitate subită? Nu crezi că scopul era să devii și mai dependentă de el dacă ai fi acceptat serviciul ce ți-l destinase?

— Destinat? spuse ea uimită.

— Da-da. Ai fost concediată la insistențele dr. van Heerden.

— N-am s-o cred niciodată!

— Totuși așa este. Erai să fii arestată tot la denunțul lui. Te aștepta când ai fost concediată ca să-ți ofere el serviciu. Când a aflat că ești deja angajată, i-a telefonat lui White ca să însceneze arestarea d-tale încât să fii dezonorată și să revii la el — singurul prieten „adevărat”. (Ea îl asculta încremenită). Mai mult! afirm că în scop personal, el vrea să-și asigure un ascendent fizic și moral asupra d-tale; adică să te facă să te supui voinței sale.

— D-le Beale, ești absurd!

— De ce? Seamănă a melodramă?

— De ce ar dori să-i devin supusă? Vrei să spui... spuse roșind.

— Nu insinuez nimic, spuse Beale coborând de pe marginea mesei, îți expun doar faptele. Cred că vrea doar să te măriți cu el. Ce zici?

— Cred că ai văzut prea multe piese de teatru și ai citit prea multe romane polițiste, d-le Beale. Nu m-am gândit niciodată la doctor ca la un soț posibil — și dacă ar avea această intenție aș fi flatată. Dar cred că există și alte metode de a face curte unei fete decât să-i provoci urticarie. Știi că... numele Scobbs mă înfricoșează!

— De ce?

— Explică-mi, te rog, cum se face că acest nume a apărut din necunoscut... auzindu-l de la un necunoscut?

— De la cine ai auzit acest nume? spuse Beale devenit brusc serios.

— Un musafir al dr. van Heerden a pomenit numele Scobbs din Valea Calului Roșu. L-am auzit întâmplător.

— Nu ai văzut cine era?

— Nu.

— A mai pomenit și alte nume?

— Nu. Are vreo importanță?

— Desigur, trebuie să ne punem serios pe treabă! spuse ci plecând.

Ziua trecu la fel de repede ca și precedenta pentru ea, fiind absorbită de noua muncă în care progresase rapid. Căutând un raport găsi sub un vraf de dosare unul fără nici un titlu.

Deschizându-l, văzu pe prima pagină scris: „Uciderea d-lui Millinborn” și conținea rezumatul anchetei. Citi neatentă începutul, până găsi, uimită, numele d-rului van Heerden. Dosarul cuprindea multe nume dar cel mai frecvent era acela de James Kitson. A lui Beale nu apărea deloc. La ora șase dădu drumul băiatului, încuie biroul și coborî în stradă, când se auzi strigată: era dr. Heerden!

— Te aștept de o oră! îi reproșă acesta amical.

— De unde știi d-ta unde lucrez?

— Foarte simplu: vizitând un bolnav, te-am văzut plecând la masă și m-am gândit că ar fi bine să te însoțesc până acasă. Faci o treabă foarte imprudentă! completă el.

— Stând de vorbă cu d-ta în loc să merg acasă, nu?

— Nu! ci colaborând cu un om ca Beale. Îi cunoști reputația; am fost scandalizat aflând cine este patronul d-tale.

— Nu cred că este cazul... D-l Beale e foarte agreabil...În momentele sale de luciditate (adăugă ea zâmbind).

— Apropo, ce face el?

— Un gen de afaceri despre care nu sunt dispusă să vorbesc.

— Un moment! te invit la un ceai la „Marea Alianță”.

După o scurtă ezitare fata fu de acord.

CAPITOLUL VIII

Crima de la „Marea Alianță”

Hotelul și cafeneaua „Marea Alianță” erau pline de lume și nici un pericol sugerat de Beale nu i se putea întâmpla. La intrare au fost întâmpinați și conduși la o masă reținută într-un separeu.

Sala, cu stâlpi numeroși și palmieri era acoperită cu sticlă colorată și o lumină blândă cădea pe podeaua de marmură.

— Nu știam că ești celebru, d-le doctor, spuse fata. Ți-am găsit numele în relatarea uciderii lui Millinborn.

— Ai citit relatarea întâmplării? zise el privind-o fix.

— Este pasionantă ca un roman polițist neterminat.

— Ce subiect macabru pentru o masă! spuse el chemând chelnerul.

Acesta, venind, îi șopti doctorului: am avut necazuri cu amicul d-tale.

— Despre cine vorbești?

— Despre Jackson.

— Jackson? tresări d-rul. Credeam că a plecat.

— Trebuia să plece cu trenul de dimineață dar a leșinat.

— Unde se află? întrebă d-rul.

— În camera lui. Pleacă în seara asta în Irlanda pentru a prinde vaporul de Queenstown.

— Să nu știe că sunt aici. E vorba de un cunoscut al meu, complet dezaxat! îi spune fetei.

— Nu ar fi bine să-l vezi, dacă nu se simte bine?

— Are frecvente asemenea atacuri. După șase luni de aer în Canada se va vindeca. A avut și la mine, aseară.

Cu greutate fata își opri o exclamație. Era deci individul care fusese aseară la doctor, cel care trebuia să plece la Valea Calului.

Ea reluă conversația de unde doctorul încercase s-o schimbe.

— Îl cunoști pe Kitson?

— Kitson? Avocatul? Da! Cred că este amestecat în moartea lui Millinborn ca și Beale.

— Beale?

— Beale! repetă el. Spui că ai citit relatarea crimei. Millinborn era muribund și am părăsit camera cu Kitson. Cineva a intrat pe fereastră și l-a înjunghiat pe Millinborn. Cred că cel pe care vreau să-l trimit în Canada a fost martorul crimei.

— Atunci Jackson e cel văzut de Kitson în plantație?

— Exact! spuse doctorul.

— Nu pricep. Poliția nu-l caută?

— Nu cred. De aceea îl trimit în Canada pentru a fi tratat de un prieten de-al meu.

— D-le Heerden — spuse fata — îl trimiți pe Jackson la Valea Calului Roșu?

El tresări și spuse bâlbâindu-se:

— Cum? Ce știi...

Fața lui deveni palidă ca ceara iar ochii exprimau o mare teamă. Fata fu înspăimântată de reacția lui.

— L-am auzit pe Jackson spunându-ți la revedere și pomenind de Valea Calului Roșu.

El își reveni deși era tot palid.

— L-am făcut să creadă asta dar va merge pentru dezintoxicare alcoolică în Ontario.

— Pe cine văd? Nu este doctorul? spuse o voce răgușită.

Toată lumea privea spre Jackson care era în mijlocul camerei. Deși bine îmbrăcat, figura lui inspira repulsie.

— Iată-mă gata de plecare fără ca cineva să-mi spună adio... tocmai eu care am fost... știi ce-am fost d-le Heerden?

— Nu ți-e rușine? Nu vezi că sunt cu o doamnă?

— Pardon — spuse Jackson adresându-se fetei. Nu ți-am văzut fața din cauza pălăriei dar sunt sigur că gustul doctorului...

— Liniștește-te și întoarce-te în cameră! spuse doctorul, vin și eu.

Așezându-se într-un fotoliu fără să țină seama de doctor, spuse:

— Nu te cunosc d-ră dar sunt sigur că ai nume nobil. Am cunoscut peste o mie de femei dar numai pe una o regret.

— Jackson! pleci sau te voi obliga...spuse doctorul furios.

Jackson se sculă râzând zgomotos.

— Văd că sunt de prisos — spuse el întinzând mâna pe care van Heerden o ignoră iar fata i-o luă cu dezgust.

Lăsându-i mâna Jackson o privi uimit:

— Tu ești... Grace?

— Pleacă naibii! strigă Heerden împingându-l.

— Grace...și mai cum te numești?

— Nu mă numesc Grace spuse fata stăpânindu-se. Mă numesc Olivia Cresswell.

— Olivia Cresswell, repetă el.

Se îndreptă spre fată dar Heerden îi bară drumul, vorbindu-i furios. Din discuția lor fata auzi:

— Numele meu este Predeaux, ea este fata mea. M-am căsătorit sub numele Cresswell. Fata mea...

— Ce vrei să faci? întrebă doctorul împingându-l într-un fotoliu.

— Am să-i spun. Ce faci aici cu ea?

— Nu te privește! răspunse van Heerden.

— Nu mă privește? Am să-i spun tot ce știu despre d-ta. Am fost un ticălos, am nenorocit multe femei dar nu voi permite să strici viața fetei mele.

— Stai liniștit! o voi expedia apoi voi reveni.

Jackson n-a mai zis nimic. Heerden reveni spre fată.

— Sunt obligat să te las să pleci singură. Cred că are o criză de delirium tremens.

— Tac! strigă Jackson venind împleticindu-se spre fată. Trebuie să-ți spun ceva. Vrea să te facă să plătești pentru „Rugina verde”.

În același moment se prăbuși la pământ. Doctorul se repezi, îl ridică și-l duse într-un fotoliu apoi îl acoperi cu haina lui.

— Nu-i nimica... doar un leșin! zise și chemă chelnerul.

— Jack, adu-mi alcool să-l încălzim.

— Să chem ambulanța?

— Lasă-l liniștit, își va reveni. Se reîntoarce la separeu.

— Cine este? întrebă fata cu voce tremurândă.

— L-am cunoscut în vremuri mai bune pentru el. Trebuie să pleci.

— Prefer să-l văd revenindu-și.

— Dar mie mi-ar place să nu mai stai.

— Iată chelnerul cu alcoolul. Nu vrei să i-l dai?

În prezența mulțimii adunate, doctorul dizolvă o pilulă albă în alcool și-l forță pe Jackson să bea. Acesta se zvârcoli de câteva ori apoi deveni inert. Doctorul îl examinează ridicându-i o pleoapă.

— Mi-e teamă că a murit! murmură el.

— Mort? Dar cum este posibil? spuse fata.

— Din cauza inimii.

— Același accident cardiac ca și John Millinborn! spuse o voce în spatele lui. Crește prețul „Ruginii Verzi”, doctore!

Fata tresări. Beale era lângă ea dar ochii lui îl fixau pe doctor.

CAPITOLUL IX

O crimă împotriva umanității

— Ce vrei să spui? întrebă d-rul Heerden.

— Repet doar spusese celui care tocmai a murit de o embolie! zise Beale.

Luă de pe masă cutia scoasă de doctor din buzunar. Conținea patru tuburi, unul deschis având pe etichetă „Digitalină”.

— Așa ceva nu ar trebui să omoare! spuse el. Îl privi gânditor pe von Heerden apoi tubul ce părea proaspăt deschis, cu eticheta unei firme bine cunoscute. Ați chemat poliția? îl întrebă Beale pe șeful restaurantului.

— Da, domnule! Iată polițiștii, spuse acesta mergând spre ei.

Ceva îl intriga pe Beale în atitudinea d-rului: stătea nemișcat, chiar când oamenii ambulanței ridicară corpul și când polițiștii începură ancheta, mângâindu-și bărbia. O conduse pe fată într-o cameră a hotelului.

— E groaznic! n-am văzut pân-acum pe nimeni murind.

Beale era intrigat de atitudinea d-rului: de ce rămăsese nemișcat tot timpul? Fata îi vorbea și el n-o auzea. Simțea că în atitudinea d-rului era explicația morții lui Predeaux.

— Scuză-mă puțin! îi spuse fetei. Cu pași mari coborî în curtea restaurantului dar Dr. Heerden dispăruse. Pe pardoseala de marmură unde stătuse doctorul era o pată proaspăt spălată. Chemându-l pe șef îl întrebă cine-o spălase. Acesta răspunse ridicând din umeri:

— Doctorul! A cerut un pahar cu apă și-a muiat batista și a frecat rapid locul.

— Idiot și dobitoc! spuse Beale.

— Cum? ripostă șeful indignat.

— Nu te supăra, d-le Barri, mă adresam mie însumi. Sunt un idiot!

Îngenunche apoi examinând podeaua.

— Să nu se atingă nimeni de locul ăsta! E treaba justiției.

Era clar că Heerden rămăsese nemișcat căci sub picior sfărâmasese tableta de digitalină — înlocuită cu ceva mai nociv. Dacă s-ar fi mișcat s-ar fi văzut pudra. Se întoarse în camera fetei. Aceasta era șocată neputând să-și dea nici o explicație celor întâmplute.

Beale se adresă inspectorului care conducea ancheta:

— Ce zici?

— Cred că avem o probă suficientă pentru a-l aresta pe Heerden. S-au găsit pe podea urme de digitalină.

Beale nu fu de acord:

— Riscăm un eșec! Ce probe avem? Nu am confiscat trusa medicală. Ar fi fost posibil să cadă întâmplător o tabletă de digitalină. Singura dovadă ar fi dacă am putea stabili că i-a introdus o tabletă de cianură în gură. Nu putem face nimic fără o mărturie.

— Care crezi că este motivul crimei?

— Sunt convins că Heerden l-a ucis pe Millinborn după ce i-a smuls un secret, în lipsa lui Kitson; acesta, revenind, l-a crezut mort ca și dr-ul de altfel. Spre surpriza lor acesta încercă să vorbească obligându-l pe Heerden să-l înjunghie — pretextând că îl culcă. Aici a fost cu totul altfel: un om leșină iar d-rul îi dă un medicament aparent inofensiv în cantitate mică. Ancheta a stabilit că a murit în cinci secunde otrăvit cu cianură — ce s-a găsit și în buzunarul lui. Dar cine este acest bărbat? Este chiar cel care a asistat la uciderea lui Millinborn, căutat de noi.

— Bănuiești care era secretul lui Millinborn?

— Da! o să ți-l spun mai târziu.

— E o afacere ciudată la care mă mir că ești amestecat, d-le Beale. Nu știi ce rol ai?! Nu ești polițist dar avem ordine de la Ministerul de externe să te ajutăm. Ce fel de joc e ăsta?

— Cel mai mare joc din lume! spuse Beale — care, dacă ar reuși, ar aduce mizerie și suferință la mii de oameni, ar pune în pericol cele mai mari afaceri și v-ar forța, pe d-ta și pe copii copiilor noștri sute de ani să plătești o nouă datorie națională.

— Vorbești serios?

— Nu am fost niciodată mai serios! De aceea nu doresc ca poliția să fie indiscretă privind moartea lui Jackson-Predeaux. Asistăm la complotul cel mai diabolic conceput vreodată. Ia loc, te rog! Știi ce s-a petrecut anul trecut?

— Anul trecut?

— S-a terminat războiul prin înfrângerea Germaniei, obligată să accepte condiții umilitoare. Cel mai rău a fost pentru ea faptul că a fost obligată să plătească despăgubiri de război și să cedeze teritorii, toate putând s-o paralizeze pentru un secol.

— Ei, și?

— Ei bine, zise Beale, Germania vrea să-și recupereze banii.

— Prin alt război?

— Deloc! Pot să-ți spun că oficial, guvernul german ar dezminți orice legătură cu acest complot. De fapt el nu a cheltuit nici o marcă până acum, dar când complotul va fi pus în execuție va găsi repede banii necesari. Pentru moment, inventatorul planului are nevoie de bani lichizi. Până acum a împrumutat 40.000 lire de la White, administratorul de la Punsonby.

Inspectorul Mac Norton fluiera.

— Mai sunt și alte mijloace, spune Beale și el le poate încerca pe toate — afară de unul! Căci în ziua în care va pune mâna pe această avere, am să-l omor.

— Chiar ai de gând s-o faci? spuse Mac Norton.

— Jur c-o voi face! zise Beale.

Auzindu-se o bătaie în ușă, Mac Norton se ridică.

— Nu pleca, vreau să cunoști un domn. Deschise ușa și intră un bărbat cu păr grizonat și figură ascetică.

— D-le Kitson sunt bucuros să-l cunoști pe inspectorul Norton.

Cei doi își strânseră mâinile.

— Mi se pare că amicul nostru, doctorul, a scăpat ușor! spuse Kitson luând loc. Inspectorul știe totul?

— Aproape tot! răspunse Beale.

— Fără să știu ce este „Rugina verde”, spuse inspectorul.

— Nici eu nu știu, spuse Kitson privindu-l curios pe Beale; cred că ai să ne spui. Beale a aflat și el întâmplător, în timp ce o proteja pe d-ra... (Beale îl aprobă).

— Persoana care a asistat la uciderea lui Jackson...

— Nu mai este cazul să-ți ascundem că d-ra Olivia Cresswell este nepoata lui Millinborn. Mama ei s-a căsătorit cu un ticălos al cărui nume era Predeaux. După ce i-a cheltuit averea a părăsit-o cu un copil.

— Predeaux? spuse Mac Norton. Era adevăratul nume al lui Jackson.

— Jackson sau Predeaux era tatăl ei. A fost crezut mort dar după moartea lui Millinborn am aflat că fusese la Cayenne condamnat pe viață. Venise să-l vadă pe Millinborn în ziua în care bietul meu prieten a fost omorât. Acum, recunoscându-și fata, a avut unul din leșinurile sale obișnuite.

— Dar cum și-a recunoscut fata? O mai văzuse?

Kitson scoase din portofel 2 fotografii: una a unei femei frumoase, îmbrăcată după moda de acum 25 de ani și alta a Oliviei Cresswell.

— Da — spuse el — ar putea fi aceeași persoană. Când Jackson a văzut-o pe fată, a strigat-o: Grace. Era numele soției sale. Millinborn și-a lăsat toată averea Oliviei dar mi-a interzis categoric să o fac să profite de avere înaintea căsătoriei. Îi era teamă de vânătorii de zestre. Acesta este secretul smuls de Heerden prin violență, prietenului meu muribund. De atunci încearcă să se căsătorească cu fata numai pentru averea ei. Relațiile sale cu White i-au permis să ia legătura cu fata. A convins-o să vină aici și i-a găsit un apartament. Nu era greu pentru că ea este proprietara imobilului fără ca să știe.

— Și bănuiesc că asta explică prezența d-lui Beale? zise inspectorul.

— Eu l-am adus special de la New-York pentru a-l supraveghea pe Heerden și a o proteja pe fată. În cursul anchetei sale a mai descoperit ceva a căror amănunte nu le cunosc.

— De ce nu i-ați spus fetei adevărul?

— Nu mi-aș fi ținut promisiunea față de Millinborn. Trebuie doar s-o protejez. Ce avem acum de făcut este să plecăm de-aici! spuse adresându-se lui Beale. Nu-ți poți muta biroul la New York?

— Pot și nu pot! spuse Beale clătînând din cap. Uی că afacerea „Ruginii verzi” este mai importantă ca securitatea d-rei Olivia.

— Nu-mi place să aud așa ceva! zise Kitson încruntându-se.

— Iar mie nu-mi place s-o spun! replică Beale. Dar cred că rămânând aici pot să-i asigur o protecție mai eficace și să împiedic realizarea marelui complot a lui van Heerden.

— Poate ai dreptate, spuse Kitson. Aș dori s-o văd, cred că nu voi întâmpina greutăți.

— Niciuna, spuse Beale. Îi voi spune că sunteți interesat de munca ei. V-aș putea prezenta ca domnul Scobbs, zise surâzând.

— Cine este Scobbs?

— Este proprietarul mai multor hoteluri în vestul Canadei și de asemeni, conducătorul unei industrii mai puțin cunoscute iar d-ra Cresswell se interesează de el. I se pare că numele său e curios.

— Vă deranjez cumva? întrebă inspectorul.

— Nu, vă rog să rămâneți! spuse Beale. Aș dori să vă întâlniți cu fata. S-ar putea ca într-o zi să avem nevoie de ajutorul d-tale oficial.

D-l Beale ieși din apartament și sună la ușa vecină dar fără rezultat. Văzu că apartamentul este în întuneric. Își privi ceasul: era ora 9. Nu văzuse fata toată ziua dar o auzise închizând ușa acum două ore. După ce sună din nou fără rezultat, se înapoie în apartamentul său.

— Este plecată! spuse; și totuși îi recomandasem să nu iasă câteva zile după căderea nopții.

Intră în dormitorul său și deschise fereastra. Încă nu era noapte. Luă o lanternă pentru a putea merge pe balconul de fier comun pentru toate apartamentele și cu scară de serviciu. Găsi fereastra închisă dar, ca un hoț profesionist, o deschise. Camera era în întuneric. Aprinse lumina pentru a cerceta camera fetei. Hainele ei pentru serviciu erau pe pat. Deschise dulapul unde își păstra puținele rochii. Le cunoștea pe fiecare în parte. Erau toate împreună cu cele trei pălării. Toate sertarele biroului erau încuiate, totul era în ordine. Intră în salon și când aprinse lumina își dădu seama că acolo avusese loc o luptă: lucruri deranjate, un pantof cu bareta ruptă, pe care-l băgă în buzunar. În anticameră preșul era deplasat iar pe zidul din stânga erau două zgârieturi. În aer plutea un miros de produs farmaceutic: eter!

Găsi în camera de zi, pe birou, o notiță ce îi era adresată: „Dragă d-le Beale, din motive urgente trebuie să plec la Liverpool”. Puse cu grijă notița în buzunar și ieși. După ce le explică lui Mac Norton și Kitson cele descoperite, sună la ușa doctorului.

CAPITOLUL X

O percheziție fără succes

Anticamera era luminată. Ușa se deschise și doctorul, în papuci și haină de casă apăru în fața lui. Nu arăta nici o surpriză.

— Trebuie să-ți vorbesc! spuse Beale.

— Vrei să intri?

Beale nu așteptă să fie invitat de două ori.

— Când ai văzut-o ultima dată pe d-ra Cresswell?

— Azi n-am mai văzut-o. După ce mi-am scris depoziția n-am mai ieșit.

— Vreau să-ți percheziționez apartamentul.

— Ești polițist? întrebă doctorul zâmbind. Dacă ai și mandat de percheziție se schimbă treaba.

— Nu am mandat dar tot voi percheziționa.

— Te pot reclama pentru violare de domiciliu.

— Știu, doctore dar dacă n-ai nimic de ascuns nu văd de ce te-ai opune.

— Nu mă opun. N-ai decât să cauți... de unde vrei să începi? Poate de-aici? spuse arătând cu degetul spre trei lăzi aproape de ușă. N-ai să găsești nimic interesant. Tocmai am primit niște piese anatomice de la Berlin. Capacele sunt înșurubate doar cu o șurubelniță. Mai am o singură cameră, dormitorul. Să-ți arăt drumul.

Trecu primul și aprinse lumina: era o cameră mare, mobilată cu un pat de fier, un dulap și un scrin. În spate era o sală de baie.

Beale, examinând camera, auzi ușa trântită în spatele lui. Sări la ușă dar fusese închisă. I se păru că aude murmur de voci.

— Deschide! strigă el bătând cu pumnii în ușă.

Nici un răspuns decât un strigăt: „D-le Beale!” îi îngheță sângele la auzul strigătului căci era vocea Oliviei și venea din camera ce-o părăsise.

Se izbi în ușă dar fără rezultat căci era din stejar masiv. Când se pregătea să spargă broasca cu revolverul, ușa se deschise.

— Te-ai închis? spuse doctorul zâmbind.

— Unde-i domnișoara Cresswell? I-am auzit vocea.

— Ești nebun, prietene.

— Unde-i domnișoara Cresswell? și-l apucă pe doctor de guler.

Acesta se smuci, ...înjurând.

— Du-te naibii! De unde vrei să știu?

— I-am auzit vocea!

— Ți s-a părut. Ți-aș fi deschis mai repede dar tocmai ieșisem pe palier să sun la domnișoara Cresswell; am găsit ușa deschisă, am închis-o și m-am înapoiat.

Fără un cuvânt Beale îl dădu la o parte și păru să ezite. Din cele trei lăzi nu mai erau decât două. Sări afară și cobori în fugă scările. Nu văzu nici un camion iar polițistul din colțul străzii nu

observase nimic anormal. În timp ce revenea gânditor, doctorul îi strigă batjocoritor de la fereastră: „Ai găsit-o?” Beale nu răspunse. Urcă scara și merse drept în apartamentul doctorului. Acesta calm, fuma o țigară.

— Ei bine, ai găsit-o?

— Eu nu, dar dumneata cu siguranță știi unde-i.

— Încep să cred, d-le Beale, că alcoolismul te face să ai vedenii. Intri în apartamentul meu cu un aer tragic. Unde aș ascunde o fată de care mă interesez cel puțin cât și d-ta... deoarece este logodnica mea și viitoarea soție.

— Chiar așa? spuse Beale. Te felicit. Și pot să știu când va avea loc fericitul eveniment?

— Tocmai am publicat anunțul. Logodnica mea este în drum spre Liverpool unde va locui cu una din mătușile inele. Nu-ți dau adresa.

— Doctore van Heerden, când am venit aici erau trei lăzi în cameră. La înapoiere nu am mai văzut decât două. Ce-ai făcut cu a treia pe când eram închis în camera dumată?

— Mi-e teamă că ai viziuni, spuse uitându-se spre lăzi.

Beale privi și el și rămase cu gura căscată: cele trei lăzi erau acolo.

— Admit că te-am înșelat că sunt cu piese anatomice. De fapt sunt goale... poți să le inspecțezi dacă vrei.

Beale nu așteptă invitația: merse spre lăzi și le cercetă pe rând. Capacele aveau șuruburi. Pe latura uneia descoperi un orificiu... introduse vârful briceagului, se auzi un declin și capacul se descuie dar lada era goală. La fel și celelalte două. Proiectă lumina lanternei spre fundul fiecăreia fără să găsească urme.

— Ești mulțumit? întrebă doctorul.

— Nicidecum! răspunse Beale și fără alt cuvânt coborî scara.

Pe la mijlocul ei găsi un pantof — perechea aceuia din buzunarul său. La urcarea scării acesta nu era acolo!

CAPITOLUL XI

Casa de lângă Stains

Olivia Cresswell nu-și amintea nimic. Nu-și amintea că fusese introdusă într-o ladă nici că auzise vocea lui Beale, nici

zgomotul ușii închise la camera doctorului. Nu-și amintea că ar fi strigat.

— Duceți-o în apartamentul ei. Ușa e deschisă! murmură van Heerden celor doi bărbați care se ascuseseră în lăzi când Beale sunase.

— Și după asta?

— Mă așteptați... Haideți mai repede!

Traversă palierul ducând lada cu fata în apartamentul acesteia. Doctorul închise ușa după ei apoi veni tocmai la timp ca să-i deschidă ușa lui Beale. Pândi cursa acestuia pe scară apoi se repezi spre camera fetei închizând ușa. În zece secunde a fost scoasă din ladă și culcată pe pat. Lada a fost pusă la loc în cabinetul doctorului și bărbații îl regăsiră pe Heerden în salonul întunecat al fetei. Doctorul trecu în camera sa și observă că fata avea numai un pantof, îl scoase la rezeală... .

— Așteptați aici! spuse bărbaților... până îl veți auzi pe Beale întorcându-se. Apoi, plecați repede. Când coborâți, lăsați pantoful pe scară. Ne va ajuta să-l punem pe o pistă falsă. La o jumătate de oră după descoperirea pantofului, Beale plecă.

Doctorul pândi plecarea lui de la fereastra salonului său și se înapoie în apartamentul fetei. Aceasta era culcată acolo unde o lăsase. Avea amețeli și greață și își închise ochii la aprinderea luminii.

— Cum se simte mica mea prietenă? întrebă el rece.

Fata observă că el avea un pahar în mână pe jumătate umplut cu un lichid albicios.

— Bea asta! porunci el.

Ea luă paharul și-l bău: era amar și cald. Îi arse gâtul dar efectul a fost rapid. În trei minute își reveni și, când ne ridică, nu mai avea amețeli.

— Acum îmbracă mantoul și pălăria, strânge tot ce ai nevoie pentru un voiaj și vino cu mine.

— Nici nu mă gândesc. Te rog să pleci altfel voi anunța poliția de purtarea dumatăle.

— Îmbracă-te și nu mai vorbi prostii. Doar nu crezi că am riscat totul ca să-mi scapi tocmai acum! zise doctorul pe un ton aspru.

— Unde vrei să mă duci?

— Într-un loc sigur. Sigur pentru mine! Nu ai de ce să te temi... doar dacă te vei purta ca o nebună. Să știi că nu sunt îndrăgostit de dumneata și nimic nu m-ar împiedica să-ți tai gâtul dacă o să fiu obligat.

Fata stătea la marginea patului cu buzele strânse.

— Nu-ți mai mușca buzele că nu-ți folosește la nimic. Nici să nu te gândești că ai să-mi scapi. Hai, îmbracă-te!

Tonul era de comandă și fata ascultă. Fu gata repede. Pe scară o luă de braț, ieșiră împreună și cotiră spre stânga. Păreau o pereche de îndrăgostiți pentru că brațul lui o ținea strâns. La capătul străzii Marylebone ce ducea spre Portland Place îi aștepta o mașină în care doctorul o împinse și se sui alături de ea.

— Am fost obligat să las mașina departe pentru a nu fi remarcată de Beale.

— Unde mă duci? întrebă fata.

— La o proprietate foarte agreabilă pe malul Tamisei. Mi se pare ideală pentru o lună de miere.

Fata nu răspunse nimic. Când ieșiră din oraș, îl întrebă:

— Vrei să fii amabil să-mi spui ce ai de gând să faci?

— Ce am de gând? Să ne căsătorim!

— Și dacă refuz?

— Nu ai să refuzi. E cel mai sigur mod de a fi sigură de viața ta. Altfel viața îți va fi în pericol.

— Dar de ce insiști să ne căsătorim? spui că nu mă iubești... sunt o mulțime de femei ce ar fi încântate să se mărite cu dumneata, de ce-ți trebuie o fată săracă și fără relații?

— Vreau să-mi satisfac un capriciu.

— Și dacă am să refuz până la urmă?

— Ai să regreti. Îți repet că dacă ești ascultătoare nu pățești nimic... dar dacă nu... te voi trata astfel încât ai să regreti.

Fata se stăpâni și rămase calmă.

— Bănuiesc că ai pregătit totul?

— Personalul meu lucrează totdeauna foarte bine. Este pregătit totul: actele, pastorul chiar și locul unde vei rămâne singură după ce vei semna niște hârtii.

— Voi semna acte că m-am căsătorit de bună voie?

— Nu, căsătoria noastră nu necesită nici o justificare.

Mașina părăsi șoseaua oprindu-se în fața unei case impunătoare. Van Heerden o ajută să coboare. Casa era în

întuneric. Intrară într-un hol mare. Cel ce le deschisese era palid, cu părul aspru și negru și cu o mustăcioară.

— Poți să-l chemi, Gregory.

Omul o privi pe furiș. Luă un sfeșnic și-i conduse spre capătul holului.

— Iată sufrageria, spuse Heerden. Aici va avea loc ceremonia. Camera ta este chiar deasupra. Nu vei avea cameristă pentru că nu am încredere în nimeni. Urcă primul, deschise o ușă și intră. Ea văzu o fereastră cu draperiile trase.

— Fereastra are gratii! spuse el. A fost camera copiilor și este foarte potrivită. Casa este foarte veche și parchetul scârțâie iar eu voi sta în camera de dedesubt. N-ai cum să evadezi!

CAPITOLUL XII

Facem cunoștință cu pastorul Homo

Când Beale părăsi casa Krooman cu însoțitorii săi, nu știa ce ar trebui să facă.

— Ești sigur că i-ai auzit vocea?

— La fel de sigur cum am simțit și mirosul de eter.

— Poate l-a folosit chiar ea la spălatul mânușilor și...

— Posibil — întrerupse Beale — dar asupra vocii nu am nici un dubiu. Apoi fluieră și un om ce aștepta vizavi veni spre el. Fensen, supraveghează apartamentele. Dacă vezi venind vreo mașină apropie-te de poartă. Nu lăsa pe nimeni să urce în mașină sau să pună un pachet în ea până nu te asiguri că nu e vorba de domnișoara Cresswell. Știu că la Londra așa ceva nu e prea legal dar — spuse Beale adresându-se lui Mac Norton — te rog să închizi ochii.

— Fă ce crezi că trebuie! spuse acesta.

— Fensen, o cunoști pe domnișoara Cresswell?

— Da! afirmă acesta și se înapoie.

— Unde mergi acum? întrebă Kitson.

— La cineva care cunoaște diferite domiciliu ale lui Heerden.

— Are mai multe?

— De trei luni închiriază case și apartamente.

La sud de Tamisa există un cartier popular cu case vechi lângă blocuri tip ce compensează prin utilitate lipsa de frumusețe.

În subsolul unuia din acestea erau doi oameni diferiți. Mobilierul era simplu: un pat de fier sub fereastră permițând ocupantului să vadă picioarele trecătorilor. Cel mai bătrân privea într-un microscop. Tocmai își oprise observațiile și scria ceva cu litere gotice. Capul mare, corpul mic și bărbuța ar fi fost recunoscute de d-ra Cresswell. Cel din fața lui avea alt aspect: era mare, voinic, proaspăt ras, bine pieptănat, ceea ce contrasta cu hainele ponosite; uneori, în vreme ce citea, îl observa pe profesor. Tăceau de o oră când Beale ciocăni la ușă. Voinicul, încruntat îl întrebă în germană pe profesor: „Așteptați pe cineva?”

— Nein, nein! spuse bătrânul. Cine să vină? Poate doar Fraulein.

Se îndreptă spre ușă, trase zăvorul și deschise. Rămase uimit văzându-l pe Beale, iar voinicul se ridică.

— Sper că nu vă deranjez?! spuse detectivul în germană. Credeam că locuiești singur.

— Este un prieten! spuse bătrânul Heyler, jenat. Locuim împreună. Nu știam că-mi cunoști adresa.

— Prezintă-mă! ceru celălalt.

— Este prietenul meu, d-l Homo! spuse bătrânul.

— Numele meu este Beale.

— Sunteți polițist?

— Nu așa cum crezi. Oricum, nu am venit pentru anchetă.

— Bănuiesc, pentru că altfel ai fi venit însoțit, începură discuția în engleză, profesorul întorcându-se la muncă.

— Sunt pastorul Homo și aici e locuința mea. Și noi, criminalii locuim undeva când nu suntem în închisoare. Avea accentul unui om cultivat, vorbind degajat, cu siguranța unui universitar. Trebuie să vă spun că tocmai am ieșit din pușcărie. Sunt spărgător profesionist, sper că nu vă scandalizez.

— Deloc! spuse Beale privind spre profesor.

— Văd că sunt în plus! spuse pastorul Homo. Din păcate, pe stradă aș fi arestat.

— Inutil. Cred că profesorul nu are secrete față de dumneata.

— Crezi ce vrei. Adios!

Salută cu mâna și trecu după perdeaua de creton. Bătrânul își părăsi instrumentul.

— Caut miracolul bolii somnului! spuse el solemn. La docuri sunt mai multe cazuri și profesorul Școlii Tropicale mi-a trimis puțin sânge.

— Professore! spuse Beale luând loc. Mai lucrezi pentru Heerden?

— Nu vreau să vorbesc despre el — spuse bătrânul negând din cap. A fost foarte bun cu mine. Fără el aș fi murit de foame pentru că eram considerat nebun.

— Spune-mi, unde l-aș putea găsi astă-seară?

— Cu siguranță în laboratorul lui, unde în altă parte? Bătrânul se gândi puțin apoi vorbi: nu pot să spun nimic căci doctorul efectuează o mare experiență care l-ar îmbogăți. Ar fi o ingratitude, spuse bătrânul privind la Beale.

— Dacă ți-aș spune că doctorul s-a angajat într-o mare conspirație și că dumneata riști foarte mult dacă îl ajuți?

— Doctorul are mulți dușmani! spuse Heyler, nu-ți pot răspunde.

— Spune-mi numai dacă cunoști un loc unde doctorul putea duce fata în apartamentul căreia te-am găsit aseară?

— Nu, nu cunosc nici un loc!

— Bine, nu te mai deranjez, professore. Nici pe dumneata, d-le Homo.

Perdeaua fu dată la o parte și bărbatul cu alura distinsă intra.

— Mi-e teamă că te-ai deranjat degeaba; și parcă văd că vrei să mă întrebi dacă te pot ajuta. Îți spun de la început că nu pot!

— Te înșeli. Nu aveam de gând să te întreb și pe d-ta! zise Beale.

Îi salută pe amândoi și-i văzu schimbând o privire. Profesorul părea înspăimântat. Se auzi o bătaie în ușă.

— Dați-mi voie! spuse Beale.

— Așteaptă — așteaptă! spuse profesorul, dar Beale deschise ușa.

În prag era Hilda Glaum, fosta colegă de birou a Oliviei. Având lumina în față nu îl recunosc.

— De ce nu ați deschis imediat? întrebă furioasă în germană, lăsând jos greul geamantan ce-l căra. Mi-era frică să nu fiu arestată. Iată obiectul ce va fi cerut mâine.

Abia atunci îl văzu pe Beale.

— Cine ești?... a, da ești Beale, bețivul.

Ochii ei fugiră la valiză voind s-o ridice. Beale o apucă de braț dar ea se zmuci astfel că valiza misterioasă se izbi de zid și se auzi un zgomot de sticlă spartă. Mai iute ca el, ea luă valiza și fugi pe ușă, trântind-o. El avea mâna pe clanță.

— Sus mâinile, d-le Beale! spuse o voce în spatele lui. Pune mâinile deasupra capului ca să le vedem.

Beale se întoarse încet, ridicând mâinile. Pastorul Homo îl ținea cu un revolver.

— Miroase urât, nu-i așa? întrebă el în glumă.

Și Beale simțise mirosul acru și știa că vine de la valiza fetei: era mirosul grețos al „Ruginii Verzi”.

CAPITOLUL XIII

La Dean's Folly

Sprijinită în coate pe marginea ferestrei cu obrajii pe gratiile de fier, Olivia privea spre bruma care dispărea treptat sub razele soarelui. Dormise noaptea într-un fotoliu, se sculase devreme și îmbrăcată, era gata de orice. În timpul nopții nu auzise nici un zgomot și bănuia că Heerden plecase la Londra. De ce dorea acesta — el, care mărturisise că n-o iubește — să se însoare cu ea? Și de ce a fost nevoie s-o răpească? Și de ce când el pomenise numele detectivului american Beale, se simțise emoționată? În acest moment auzi o bătaie în ușă și o voce anunțând: „Micul dejun!” Trase zăvorul și deschise ușa. Gregory îi arată camera din față: „Puteți folosi ambele camere dar nu aveți voie să coborâți. Aveți alături micul dejun.”

Fata traversă palierul și intră într-un salon. Pe masă era micul dejun care o satisfăcu pe deplin. Observă că și fereastra de aici avea gratii. Mai era o bibliotecă plină cu cărți religioase. Deodată auzi clopote de biserică și fata își aminti că e duminică. Era aproape ora 11 deci dormise mai mult decât crezuse. Examinând camera, găsi un birou mic, cu hârtie, un toc și două formulare telegrafice. Deodată îi veni o idee: pe o foaie de hârtie făcu inventarul camerei. Încerca astfel să-și mai domolească frica. Examină cărțile bibliotecii care purtau, înscrise pe copertă numele L.T.B.Stringer. Fiind sigură că e vorba de un pastor, căută un

anuar al personalului religios din 1879. Găsi: Striger-Thomas-Benjamin vicar la Reach-le-Haut, lângă Stains, locuind la Dean's Folly. Bucuroasă că aflase locul închisorii sale, bănuia că se afla într-o casă închiriată. Căutând mai departe, găsi sub fereastră un dulăpior. Acesta comunica cu bucătăria pentru urcatul mâncării. Într-un colț era un cărucior de invalid. Căuta să-și imagineze viața fostului ocupant, pastorul invalid ce-și trăise aici ultimii ani. Luă un formular telegrafic și scrisese adresa lui Beale: Baloccty, Londra — sunt prizonieră la Dean's Folly, comuna Reach-le-Haut, lângă Stains — și semna, Cresswell. Apoi înveli cu formularul telegrafic o monedă de argint și se întrebă cum să facă să ajungă la poștă. Fiind duminică, totul era închis. De asemenea, era greu de găsit un mesager.

Bănuia că furnizorii veneau dimineața iar ușa bucătăriei era chiar sub fereastra ei. Până luni deci trebuia să ascundă formularul în corsaj. Continuând inspecția camerei, găsi agățată de perete o cască de radio. O puse la ureche și auzi o predică. Apoi o tuse și o voce clară care spuse: „Difuzez pentru a doua oară anunțul căsătoriei dintre Henry Colebrook și Jane Marie Smith... apoi după o pauză, deasemeni cea dintre Henry Victor van Heerden și Olivia Cresswell-Predeaux. Este al treilea și ultimul anunț. Dacă cineva cunoaște un motiv ce poate împiedica aceste căsătorii, s-o spună!”

Fata rămase nemișcată. Auzise anunțul căsătoriei sale! Se duse la ascensorul ce comunica cu bucătăria și-l examinează. Intră în el și împingând cu mâinile se lăsă în jos. Ieșind cu greutate, observă că se afla într-o cameră mare din care se ajungea într-o curticică. Pentru traversarea ei trebuia să treacă prin fața unei ferestre. Merse spre dreapta casei și ajunsese într-un mic parc de rododendroni. Se târî de-a bușilea sub ei până la gardul casei. Se răsuci în poziția în care putea observa ușa casei. La intrare era o baracă lângă poarta grilajului. Sări iute spre poartă, trase zăvorul și poarta se deschise cu greu. În spatele ei auzi o voce ursuză. Cu un strigăt de groază se aruncă înapoi. Pe pragul barăcii era un om îmbrăcat într-o haină verde și pe față cu o mască. Fata se aruncă spre poartă dar o mână o trase înapoi. Auzind un fluierat peste gard, în șosea, aruncă telegrama peste zid și auzi cum, brusc, fluieratul încetase. În același moment individul îngrozitor îi astupă gura și... fata leșină.

CAPITOLUL XIV

Domnul Beale vorbește de căsătorie

— Cum spui? Păzită de un om înarmat? întrebă Kitson, neîncrezător.

— Pare extraordinar, nu-i așa? spuse Beale.

Povesti în câteva cuvinte întâmplările nopții precedente.

— Acest Homo face parte din bandă?

— Nu cred. Mai curând pare un ambasador al lui Heerden.

— Ambasador?

— Îți voi explica jocul lui Heerden. Nu, cred că pastorul e doar un cavaler ajutând o fată... Oricum, mi-a dat drumul după plecarea fetei. În acel moment nu mai aveam de ce să plec. Am rămas și am discutat: un om amabil și cultivat.

— Nu te recunosc, Beale. Te credeam mai interesat de pistă.

— D-le Kitson, trebuie să știu mai multe despre testamentul lui Millinborn.

Avocatul îl privi cu un aer întrebător.

— Te rog să mă lămurești despre formalitățile căsătoriei în Anglia. Cred că și aici este greu să forțezi o fată să se mărite și dacă o faci, căsătoria nu este legală?!

— În Anglia căsătoria se poate face doar la domiciliu și la interval de trei săptămâni după anunțarea publică.

— Nu este și alt mijloc?

— Ba da. Plătind taxe speciale, cu un motiv plauzibil, fără anunțarea publică, căsătoria poate fi autorizată de episcopul de Cantorbery. Însă asta este o licență specială și atunci căsătoria poate fi oficiată oricând și oriunde. Eu cred că Heerden se va căsători în mod obișnuit, adică făcând cele trei anunțuri. Pentru autorizarea specială trebuie să-și dea adevărata identitate. În celalalt mod, poate s-o facă și sub un nume fals.

— E valabilă o căsătorie sub un nume fals?

— După legea engleză, da!

Stanford Beale rămase gânditor.

— Se pot acorda două licențe speciale pentru căsătoria cu aceeași fată?

— Nu! de ce mă întrebi?

— În legătură cu ce mi-a spus Homo, când i-am explicat că o căutam pe fată: „Aha, e vorba de fata care se mărită cu doctorul?” Nu mi-a spus mai mult dar am o idee. Pentru a fi sigur că nu i s-a acordat lui Heerden o licență specială, cer una pentru mine!

— Vrei să te însori cu fata?

— Nu te alarma, d-le Kitson. O licență specială pe numele meu ar împiedica una pentru Heerden și i-ar bara drumul spre bogăție. Spune-mi, te rog, după testament, soțul va dispune de avere sau va primi doar ce-i dă soția?

— Ar profita direct. La căsătorie ar primi jumătate din moștenire. Fiind independenți financiar, ar avea o șansă în plus de fericire. Așa cred că a gândit și Millinborn.

— Înțeleg. Și Heerden știe. Ajunge să arate actul de căsătorie ca să pună mâna pe 2 milioane jumătate de dolari. Înseamnă că are nevoie de bani și conform cu prevederile testamentului...

— I-ar obține imediat! spuse Kitson. Dacă ar veni mâine cu actul de căsătorie, chiar știind că a forțat-o pe Olivia, va trebui să-i dau partea lui. Eu aș da oricât să-l trimit la spânzurătoare. Cu voce tremurândă merse spre fereastră apoi reveni: cred că nu e rea ideea cu licența.

— Am s-o cer și am să mă căsătoresc..

— Să vă căsătoriți? Pentru prima dată deveni bănuitor.

— D-le Kitson, voi fi cinstit! spuse Beale. Nu putem ignora unele lucruri. Mai întâi, d-ra Cresswell este în mâinile unui individ lipsit de scrupule care urmărește doar averea. Frumusețea, farmecul ei, nu au nici un efect asupra lui...

— Așa este, spuse avocatul, dar...

— Dacă am ști unde se află l-am ataca pe Heerden și am împiedica căsătoria, dar mi-e teamă că vom afla prea târziu.

— Vrei să te căsătorești iar apoi să anulezi căsătoria... să-ți spun drept, Beale nu-mi place nici soluția asta.

— Cunosc un om, pastorul Homo, care mă poate ajuta...

— Cum?

— Este cunoscut de poliție ca pastorul Homo. Pare să fie un fost preot acum decăzut dar încă are aspectul unui om de lume. Îmbrăcat corespunzător poate să pară pastor. Căsătoria oficiată de el n-ar avea nici o valoare dar nici Olivia nici Heerden nu ar ști. Dacă judec corect, când Heerden va afla că este căsătorită, nu va

mai încerca nimic. Doar s-o facă văduvă! spuse surâzând. După ce-l vom aresta, îi vom spune adevărul, Oliviei.

— Crezi că Homo nu știe nimic despre ea?

— L-am auzit vorbind pe Heerden... a mai aflat probabil ceva și de la Hilda Glaum... și-a dat seama însă că Heerden urmărește o excrocherie care probabil nu-l interesează...

— Și crezi că te va ajuta?

— Cu siguranță! este urmărit și disperat. Ca să scape de poliție i-am oferit un bilet pentru Australia și 25.000 dolari.

— I-ai explicat planul?

— Trebuia. Nu i-a plăcut, pare să aibă oarecare scrupule dar l-am convins în cele din urmă. A plecat să-și caute cele necesare și va locui la mine.

— Totul a început prost dar am încredere în d-ta. N-ai decât un interes profesional pentru d-ra Cresswell?

— Aș minți dacă aș spune asta. Am un sentiment profund pentru d-ra Cresswell dar ea nu va afla niciodată.

Apoi Beale plecă acasă. La ora 16 primi un vizitator: pastorul Homo, bine ras, cu cravata albă și redingota neagră, părea chiar un pastor adevărat.

— Ți se potrivește rolul! zise Beale.

— Ce trebuie să fac acum?

— Vei locui aici. Ți-am pus un pat în birou.

— As vrea să știu mai multe amănunte.

— Ți-am spus esențialul. Nu intenționez să-ți spun mai mult. Faci așa cum ne-am înțeles iar eu mă voi ține de cuvânt.

Cineva bătu în ușă: era inspectorul Norton. Homo încerca să se ascundă...

— Nu te ascunde. Știu că ești aici. Ce părere ai de asta, Beale? și puse pe masă jumătatea superioară a unui formular telegrafic.

— „Belocity, Londra”, citi el... „Sunt prizonieră la Dean's”... restul mesajului lipsea.

CAPITOLUL XV

Bunul domn Stardt

— Unde-i restul? întrebă Beale.

— Țsta-i tot!

— E scrisul d-rei Cresswell.

— Și e pe adresa d-tale. Hârtia a fost găsită la un vagabond.

— Unde?

— La Kingstone pe Tamisa, spuse inspectorul. Vagabondul a fost arestat în timpul unui scandal și dus la poliție. La percheziție s-a găsit hârtia care nu fusese trimisă. Îl vei ajuta pe d-l Beale?

— Da! răspunse pastorul Homo căruia îi fusese adresată întrebarea.

— Văd că te reîntorci la vechea d-tale profesiune.

— Dacă vrei să mă acuzi, e dreptul d-tale! răspunse Homo înțepat, dar despre profesiunea mea... înainte de a fi ceea ce sunt...

— Nu te supăra, pastore! spuse inspectorul. Nu știi de glumă?

— Am pierdut doar simțul decenței nu și al glumei.

— Ce-ai de gând să faci? întrebă inspectorul pe Beale.

— Câți Dean's sunt în țară?

— Cam o duzină.

— Există și unul aproape de Kingstone?

— Nu.

— Înseamnă că este numele unei case — cum se obișnuiește în Anglia, în loc de numere — mai ales în suburbii. Poți să ne ajuți?

— De obicei mă ocup de suburbii, spuse pastorul.

— Avem la Scotland-Yard toate adresele din Kingstone.

Deodată, Beale le ceru liniște: se auzeau pași pe culoar.

— Este van Heerden! a lipsit toata ziua.

— A fost urmărit? întrebă inspectorul.

— A fost urmărit de cel mai bun detectiv din America dar a scăpat de fiecare dată.

— Oricum, știm că fata nu a plecat la Liverpool... și nici de bună voie! Dacă era numele ei pe telegramă l-aș fi arestat pe doctor.

— Vei avea motiv mai serios după ce o vei găsi pe d-ra.

— Te gândești la „Rugina Verde”?

— Tot ce pot spune este că Rugina Verde este cea mai mare conspirație contra lumii civilizate. Știi ceva despre asta? îl întrebă pe Homo.

— Nu ştiu nimic... o fi un secret al bătrânului Heyler.

— Este şi el amestecat.

— E o excrocherie? Nu-l credeam pe Heyler excroc.

— Este ceva mult mai grav! spuse Beale. Vei merge la Kingstone.

— Nu pot veni cu d-ta, spuse inspectorul. La cinci am şedinţă la Scotland-Yard.

— Te rog, mai întâi, să semnezi certificatul acesta de bună purtare! spuse Beale punând pe masă o hârtie albastră.

— Ce-i asta? O licenţă de căsătorie? Vrei să te-nsoři?

— Aşa sper.

— Vrei ca eu să atestez urgenţa? Când vrei să iei licenţa?

— Chiar mâine.

— Şi numele fetei?

— Credeam că bănuieşti! zise Beale împăturind hârtia.

— E vorba de d-ra Cresswell?

— Bineînţeles!

— Eu credeam că ...

— Nu insista. Planul meu trebuie să rămână secret.

— E în legătură şi cu Rugina verde?

— Evident!

— Bine. Voi telefona poliţiei din Kingstone să-ţi dea tot ajutorul deşi nu cred să afli mai mult de la vagabond.

— De-acum — spuse Beale după plecarea inspectorului — începe treaba noastră. Nu ne mai despărţim. Te rog să mă aştepţi aici până mă întorc.

— Stai puţin, zise Homo, accept totul pentru că este singura şansă ce mi s-a oferit pentru reabilitare..

— Te-nţeleg.

— Aş putea să te-nşel.

— Accept riscul.

Maşina lui Beale era în stradă dar la poartă văzu un individ citind numele locatarilor.

— Pot să te ajut cu ceva?

— Eşti foarte amabil, îl caut pe van Heerden.

— Aici locuieşte, dar lipseşte momentan! spuse Beale crezând că e în legătură cu un bolnav.

— Ce ghinion. Puteți să-mi spuneți unde-l pot găsi? E ceva urgent și vin de departe, (spuse el cu un ușor accent — „din Germania” ghici Beale).

— Sunt prieten cu d-rul Heerden... și aș putea să te ajut. E vorba de ceva important? Poate ceva în legătură cu Rugina Verde? spuse Beale în germană.

— Nu știu nimic despre așa ceva! protestă omul. Trebuie doar să-i transmit un mesaj...

— Pot să i-l transmit chiar eu! spuse Beale cu siguranța celui care e la curent cu secretele doctorului.

— Trebuie să i-o duc personal. Voi aștepta.

— În cazul ăsta așteaptă-l în apartamentul meu.

Îi arată drumul și-l făcu să intre în biroul unde prezența pastorului păru să-l liniștească.

Beale nu știa cum să facă să afle conținutul mesajului căci necunoscutul refuza orice-i oferea: nici ceai, nici cafea, nici vin. Deodată acesta spuse: „De fapt este vorba doar de o scrisoare de introducere pentru doctor. Mesajul meu este verbal. Mă numesc Stardt, poate doctorul ți-a vorbit despre mine pentru că am corespondat.”

— Parcă îmi amintesc.

— Mesajul este numai pentru el și chiar dacă ți l-aș spune n-ai înțelege mai nimic căci este doar un cuvânt.

— Un cuvânt? spuse Beale pälind. E vorba de un cod?!

CAPITOLUL XVI

Chitanța de la amanet

Olivia Cresswell își reveni în timp ce era dusă în camera ei. Probabil că-și revenise și mai devreme pentru că-și amintea vag că fusese culcată în iarbă și cineva spusese: „E mai grea decât aș fi crezut.” În vreme ce individul ce-o capturase împingea ușa camerei, ea se smulse din brațele lui și se sprijini de bara patului.

— Mă simt bine acum... dar m-ai speriat.

Bărbatul surâse și era gata să vorbească dar o voce aspră îl chemă afară și el ieși trântind ușa. Olivia merse la baie, se spălă pe față și-și reveni. Începu să se plimbe prin cameră privind tablourile, cărțile, apoi deschise sertarele noptierei în afara unuia

care era încuiat. Își aminti că avea câteva chei în geantă. Sertarul, în fine se deschise și conținea un portofel de piele. Era plin cu hârtii pe care scria „Argentina” cu o adresă: Alsignar Hotel, Fournas, proprietar Miguel Porcorini, Index 2. Pe alta scria: Canada și fata recunoscuse o listă pe care o făcuse pentru Beale: o listă de hoteluri, cu proprietarii lor, mijloacele de comunicație... dar fără adresele poliției. Și deodată își dădu seama: era scrisul Hildei Glaum. Continuă cercetarea noptierei și găsi diverse obiecte feminine, probabil ale Hildei ce locuise în această cameră. Dacă i-ar fi servit și de birou ar fi găsit și un creion și un bloc-notes. Găsi o cutie de oțel care se deschidea la apăsarea unui buton. Cutia era căptușită cu un material ignifug iar în ea se afla doar un plic albastru. Înăuntru lui găsi o chitanță eliberată de o casă de amanet. Pe ea scria că: d-nii Rosenbaum — frați din Comercial Road din Londra împrumutaseră 10 shilingi pentru un ceas din argint. Împrumutul era făcut pe numele van Heerden. Rămase uimită: doctorul nu era omul care să aibă nevoie de 10 shilingi sau de 10 dolari. De ce amanetase un ceas și de ce păstra chitanța cu atâta grijă? Olivia ezită, apoi așează plicul în cutie pe care o închise și repuse în sertar după ce ascunse recipisa. Încuie sertarul, în aceeași clipă cineva bătu în ușă.

— Intră! spuse ea.

Intră bărbatul care o adusese în cameră dar ceva din comportarea lui o intriga.

— Nu face zgomot, să nu audă Gregory.

Ea văzu că în ușă cheia era pe dinafară. Omul închise ușa după el.

— Mă numesc Bridgers, șopti el. Cred că van Heerden ți-a vorbit despre mine, Horace Bridgers.

Scoase din buzunar o mică cutioară în care se alia o pudră albă.

— Nu vrei o priză? Ia numai una și vei uita toate necazurile.

— Nu, mersi. Ce este?

— Este teroarea albă! Mai bună decât teroarea verde.

— Nu am chef de nici o teroare! spuse ea.

— Eu sunt Bridgers, ajutorul lui Heerden. E o decădere pentru mine, un chimist ca mine... iar acum fac treburi ciudate pentru un neamț. Merse la ușă, o deschise, ascultă, apoi reveni: ești prietena lui Heerden... spune-mi planul lui.

— Planul lui?

— Da, despre ce este vorba?! nu am putut afla nimic de la Gregory sau Milsom. La dracu cu misterele! De ce trimit oameni în America, Australia, Canada, India? Fii bună și spune-mi. Am văzut biroul și știu ce se face acolo.

Am văzut sute de plicuri cu bani, bilete de vapor și avion. Sute de formulare telegrafice cu adrese gata scrise.

— Îți voi spune tot ce vrei dacă mă duci acasă. Aici nu pot să-ți spun nimic.

— Nu te cred. Eu nu pot pleca de aici. Te-am pândit cum lucrai noaptea scriind ore întregi.

Olivia Cresswell pricepu. Hilda Gaum avea cam aceeași siluetă cu ea și omul le confunda.

— De ce ai fugit? reluă el.

— De ce ți-aș spune? îl readuse ea la subiectul inițial. Știi la fel de multe ca și mine.

— Știu doar pe bucățele... nu știu însă ce urmărește d-rul Heerden. Știu de ce se însoară cu cealaltă fată. Nu știu când.

— Care fată?

— Cresswell sau Predeaux, n-are importanță. Era funcționară la un magazin, nu-i așa?

— Dar, spuse fata stăpânindu-se cu greu, de ce crezi că vrea să se căsătorească cu ea?

— Nu face pe proasta, că nu mă păcălești! Toată lumea știe că valorează un milion.

— Valorează un milion? întrebă ea uimită.

— Bineînțeles, un milion! spuse el scoțând din buzunar cutioara. Încearcă o priză, vei avea impresia că ești moștenitoarea lui Millinborn.

Tocmai termina de vorbit când auzi zgomot în hol. El ieși pe palier, îl văzu dispărând în josul scării. Coborî în goană scara până la parter. Holul era gol. O ușă cu geamuri îl separa de ușa de la intrare ce era deschisă. Dintr-o săritură ajunsese acolo, împinse ușa și... se găsi nas în nas cu Heerden!

CAPITOLUL XVII

Omul din Cracovia

La Scotland Yard totul se petrece în mod discret. Dacă s-ar afla ceva ar fi cu totul din întâmplare. Există un serviciu numit Parley Voos (sau PV) al cărui câmp de activitate se întinde dincolo de granițele și apele teritoriale ale Regatului Unit. El se află pe malurile Tamisei iar inima sa este la Central Office sau la Surete (la Paris) sau chiar la poliția din Pekin. Un evreu se certase cu un polonez pe străzile Cracoviei pentru niște bani (vreo 260 coroane) dar, când evreul fu transportat la spital, făcu o declarație atât de ciudată încât șeful poliției din Cracovia o comunică la Vilna care o transmise la Berna... cel de la Berna o trimise la Paris de unde știrea fu difuzată la Rio de Janeiro, New-York și Londra. Subșeful departamentului PV, secție a Interpolului, intră în biroul inspectorului-șef Mac Norton.

— Tocmai am primit o Comunicare ciudată din Cracovia, foarte interesantă pentru amicul Beale.

— Despre ce este vorba?

— Un om, înainte de a muri, a făcut un testament în favoarea fiului său în care precizează că nimic din stocul său (era comerciant de grâne) să nu fie vândut cu mai puțin de 1000 coroane banița, adică 300 dolari!

— Delira?

— Cătuși de puțin! Era foarte cunoscut la Cracovia, un anume Jibowski care a fost în timpul ultimului război principalul agent al guvernului german pentru cumpărături în străinătate.

La întrebarea șefului poliției din Cracovia respectivul i-a explicat că guvernul german avea o opțiune asupra grâului din Galiția, Ungaria și Ucraina la un preț mai scăzut. Se bănuiește că lucra cu un membru al guvernului german care s-a îmbogățit în timpul războiului ca furnizor pentru armată. De fapt, înainte de a muri, a vorbit despre o invenție grozavă, germană, numită Rugina Verde.

— Doar atâta se știe? întrebă Mac Norton.

— Doar atât! Îmi amintesc că Beale a vorbit de câteva ori despre asta. Unde este acum?

— A părăsit orașul aseară.

— Sper că vei trimite o copie a comunicării la minister! zise Mac Norton. Poate fi ceva serios. Oricum, știm că la proiect se lucrează la Londra iar van Heerden e principalul agent.

Plecă să-l caute pe Kitson pe care-l găsi la hotel.

— Ai știri despre Beale?

— Azi dimineață era la Kingstone dar a plecat cu pastorul Homo. Nu am aflat ce a descoperit la Kingstone. L-a interogat pe vagabond dar, se pare, fără rezultat. De fapt venisem să aflu dacă te-a căutat (Kitson negă). Aș vrea să-l văd în legătură cu Rugina Verde. Până acum, Beale s-a ocupat singur de asta, dar așa nu se mai poate continua.

— E ceva așa de serios?

— Poate fi o gravă afacere internațională! zise Mac Norton și povesti pe scurt cele aflate.

— Dar e de necrezut! spuse Kitson. Ar fi practic imposibil să se cumpere grâul la acest preț... și nu văd motivul. Tocmai am acțiuni la o moară și știu că recolta este bună, peste medie. Eu cred că evreul din Cracovia delira!

— Sper să ai dreptate! aș dori ca cel puțin o dată informațiile poliției să nu fie adevărate. În orice caz, van Heerden trimite telegrame peste tot iar eu am nevoie de Beale.

Dar acesta era de negăsit. Domnul străin care venise în ajun pentru a-l găsi pe van Heerden, revenise dimineața dar și acesta dispăruse fără ca vreunul din agenții lui Mac Norton să-i prindă urma.

CAPITOLUL XVIII

Când Bridgers sparge...

Van Heerden se uita amuzat la Olivia culcată pe pat.

— Îmi pari a fi foarte proastă! spuse el.

Olivia întoarse capul de la el. Mai mult nu putea face căci era legată de mâini și de picioare.

— Nu mă poți obliga să mă mărit fără să vreau.

— Vei spune „Da” pastorului și mă vei iubi și asculta!

— Voi spune „Nu”.

— Vei spune „Da”, repetă el, râzând. Speram să te fi convins că sunt lucruri mai rele decât căsătoria cu mine.

— Refuz să cred! spuse fata.

— Atunci ești o tâmpită! spuse Heerden. Ți-am spus deja în ce condiții se va celebra căsătoria dar s-ar putea ca această aventură să aibă și alt deznodământ. Doctorul îi spuse toate

acestea cu un ton indiferent ca și cum altele erau preocupările sale de bază.

— Cred că nu cunoști existența unui drog folosit uneori înaintea execuției capitale. Te-ar interesa pentru că efectul lui constă într-o totală indiferență și abolire a voinței dar păstrând o comportare normală.

— De ce-mi spui toate astea? zise fata înfricoșată.

Doctorul deschise o cutie neagră, scoase o fiolă cu un lichid incolor din care, cu o seringă extrase puțin.

— Deoarece refuzi să te căsătorești cu mine de bună voie, în loc să mergem la biserică voi chema pastorul aici. Ridicându-i mâneca rochiei îi făcu o injecție. Nu o să te doară, vei zice doar „Da” la întrebarea pastorului și atât. Îți voi mai face o injecție și deseară iar mâine vei fi total indiferentă la ce se va petrece. Sper să nu fie nevoie de altă doză.

— Când vei ieși de sub influența drogului, vei da socoteală!

— În acel moment eu voi fi comis o crimă atât de formidabilă încât faptul că te-am drogat nu va mai avea nici o importanță.

Acum îi scoase curelele cu care era legată.

— Când începe efectul drogului? întrebă fata.

— Ți-e teamă?

— Nu, dar aș vrea să uit de prezența d-tale.

— Fii liniștită, vei scăpa curând de mine.

— De ce vrei să te căsătorești cu mine?

— Acum pot să-ți spun adevărul: pentru că ești o femeie bogată și am nevoie de jumătate din averea pe care o vei avea.

— Deci spunea adevărul... murmură fata simțind o amețelă.

— Cine a spus? Probabil că idiotul de Bridgers. Stai liniștită ordonă el. Da! ești moștenitoarea lui John Millinborn.

— Cel care a fost asasinat?

— Da, draga mea, ești moștenitoarea lui pentru că era unchiul tău și ți-a lăsat șase milioane de dolari. Adică „ne” lasă această avere.

— Dar, nu înțeleg nimic!?

— Te numești Predeaux. Tatăl tău era banditul...

— Da, știu, omul de la hotel care a murit. El era tatăl meu?

— Interesant, nu-i așa? Ai face bine să uiți de el. L-am auzit pe John Millinborn spunându-i avocatului că mama ta a murit săracă datorită lui.

— Tatăl meu... murmură ea.

— John Millinborn ți-a lăsat o avere de care nu trebuia să știi până la căsătorie... ca nu cumva vreun excroc să te ruineze ca pe mama ta. Eu sunt mai cumsecade: îți voi lăsa jumătate din avere.

— Nu mă voi căsători niciodată cu d-ta!

— Tânăra mea prietenă, acum vei dormi! spuse el și plecă.

Coborî în hol, intră în sufragerie unde se afla un bărbat voinic, complet spân.

— L-am anunțat pe pastor că va trebui să vină aici pentru că logodnica este suferindă! spuse van Heerden.

Spânul, numit Milsom aprobă admirând mai departe grădina casei.

— Nu mi-a plăcut niciodată natura! spuse doctorul Heerden.

— Se vede că n-ai fost niciodată la închisoare. Când îi dai fetei a doua doză?

— Peste două ore. Până atunci să jucăm cărți.

Deodată se auziră pași grăbiți în hol. Ușa se deschise brusc și intră un bărbat îmbrăcat într-o bluză albă, îngrozit.

— Domnule, domnule! strigă el, imbecilul de Bridgers...

— Ce s-a întâmplat? întrebă van Heerden.

— Cred că a innebunit. Dansează în grădină strigând că are preparatul.

Van Heerden se repezi spre ușă cu Milsom după el. Bridgers însă nu mai dansa, privea în jur cu gura căscată.

— L-am lăsat să cadă... spuse bâlbâindu-se.

Van Heerden nu mai avea nevoie să întrebe ce căzuse. Peluza verde, admirată de Milsom nu mai exista. În locul său se vedea pământul înnegrit ca și cum ar fi fost devastat de flăcările infernului...

CAPITOLUL XIX

Olivia consimte

Olivia simțea o ceață pe ochi prin care se zăreau globuri luminoase, mișcătoare. Nu mai vedea nimic altceva și auzea doar o voce ce-i spunea: Vino, vino, trezește-te! I s-a repetat de sute de ori acest ordin apoi ceața dispăru și se trezi în patul său cu tâmpile

zvâcnind și ochii arzând. Era privită de doi bărbați: unul înalt, imberb cu buze groase și ochi afundați în orbite.

— Era chiar tatăl meu? întrebă ea amețită.

— Mi-era teamă de a doua doză! spuse Milsom.

— Își va reveni! zise Heerden.

— Cât e ora? întrebă fata ridicându-se.

— E ora prânzului. Dormi de-aseară de la ora șapte. Să vedem dacă poți să te ții pe picioare.

Ea dorea să facă ce i se cerea dar era fără voință și s-ar fi culcat din nou.

— Mergi la fereastră! ordonă doctorul Heerden. Ea ascultă mergând clătinat. Acum revino! Totul este OK!

Ea îl privi și nu se feri când el o apucă de umeri.

— Ne vom căsători după-amiază. E bine, nu-i așa?

— Da, este foarte bine! spuse ea.

— Și vei spune „Da” când îți voi ordona eu!

— Da! voi spune...

Fata gândea că e absurd, că ea nu dorea să se mărite cu acest bărbat.

— Vei rămâne aici până la sosirea pastorului și nu vei încerca să fugi.

— Nu voi încerca să fug.

— Culcă-te!

— Mă culc! și ea se așeză pe pat.

— O să mergă, spuse doctorului Heerden satisfăcut. Să coborâm, Milsom, vreau să-ți spun ceva.

O lăsară culcată, preocupată de desenele tapetului mai mult decât de soarta sa.

— Ce se întâmplă? întrebă Milsom.

— Iată! spuse Heerden aruncând o scrisoare pe masă. Am primit-o astăzi de la unul din agenții mei. Nu m-am întors ieri acasă ca să nu fiu urmărit până aici.

Milsom deschise scrisoarea și o citi.

„Ați fost căutat ieri de mai multe ori de un bărbat cu care a discutat Beale. Se numește Stardt și nu pare a fi englez. Locuiește la hotelul Saraband în Berners Street.”

— Cine este? întrebă Milsom.

— Nu îndrăznesc să sper... spuse doctorul Heerden nervos.

— Dacă ai îndrăzni, ce ai spera?

— Deunăzi, spuse van Heerden, am cerut guvernului meu să mă ajute; până acum a refuzat. De aceea țin atât de mult la această căsătorie: am nevoie de bani. Instalația din Paddington mă costă o avere. De altfel trebuie să te întorci acolo.

— Guvernul este de acord? întrebă Milsom.

— Încă nu știu. Unele știri din ziarele germane păreau să mă sprijine. Totuși, ar fi trebuit să primesc un mesager.

— Și crezi că este acel bărbat?

— Așa se pare.

— Și ce-ai făcut?

— L-am trimis pe Gregory să-l caute. Dacă este cine sper eu, îl va duce aici. I-am dat parola de recunoaștere.

— Nu înțeleg ce vei obține în plus. Oricum prin căsătorie vei avea o mare avere.

— O avere? E un fleac pe lângă ce aş obține. Toate bogățiile lumii ar fi la dispoziția mea: miliarde, miliarde...

— Deci e vorba de bani mulți, spuse Milsom. Încă nu mi-ai spus cum ai să-ți realizezi ideea.

— Dar știi tot.

— Mda, știu că ai la mine o serie de plicuri sigilate adresate tuturor șnapanilor lumii și bănuiesc ce ai de gând... dar nu știu în ce fel vei profita... și în ce fel voi profita eu.

— Ai profitat deja. Mai mult decât puteai spera.

După o scurtă tăcere, Milsom întrebă:

— Care va fi efectul asupra acestei țări?

— Anglia va fi ruinată! spuse van Heerden bucuros. De altfel țara asta nu a făcut prea mult pentru d-ta.

— Și până azi nici eu pentru ea, răspunse celălalt.

— Sper că n-ai să devii patriot la bătrânețe? râse van Heerden.

— Nu se știe... Trăiește la Portland un excroc inteligent numit Homo care a fost pastor înainte.

— Nu-l cunosc. Apropo de pastor... al nostru întârzie. Scuză-mă că te-am întrerupt.

— Îi detestam ironia... iar el mă ura! spuse Milsom strâmbându-se. Tipul avea obiceiul să spună că patriotismul este singura formă de religie care rezistă închisorii... și cred că are dreptate. Nu-mi place ideea să lezez interesele țării mele...

— Ai să-ți calci scrupulele... gândește-te la timpurile bune care vor urma.

— Numai la asta mă gândesc, spuse Milsom, dar, oricum... Când demarăm? întrebă Milsom în timp ce Heerden recitea scrisoarea.

— Săptămâna viitoare. Vreau să termin cu laboratorul din Paddington și să plec.

— Unde te vei duce?

— Pe continent! spuse van Heerden. De acolo voi dirija mai ușor acțiunea. Gregory pleacă în Canada, Mitchel și Samps au organizat deja ceva în Australia iar în India cei trei oameni ai noștri vor fi pregătiți.

— Și Statele Unite?

— Au propria lor organizație și m-au costat o avere. Toți agenții sunt la posturi și așteaptă ordinul meu.

— Îl iau pe Bridgers? întrebă Milsom dar Heerden negă din cap.

— Nu mă pot încrede în acest nebun. Ar fi un asistent ideal, dar... Treaba d-tale este simplă. Înaintea plecării îți voi da un plic sigilat cu lista agenților din Canada și două fraze: „Începeți operațiunile” și a doua „anulați instrucțiunile și distrugeți aparatele”.

— E nevoie și de a doua? întrebă Milsom.

— Este puțin probabil dar trebuie să prevedem totul. Organizația mea este cât se poate de simplă: am un agent principal în fiecare țară și acesta transmite mesajul meu tuturor subordonaților care au primit o copie a codului.

— Pare ușor. Ce risc este de a fi descoperiți?

— Niciunul! răspunse doctorul Heerden. Deocamdată nu ne temem decât de Beale dar el nu știe nimic...

— Totuși pare prea simplu! spuse Milsom.

Van Heerden auzi un pas pe hol și merse iute la ușă și o deschise brusc: „Ei bine, Gregory?”

— Este aici... iar pastorul e pe drum.

Străinul cu mustață și pantofi galbeni intră în cameră, bătu călcâiele și salută:

— Am onoarea să vorbesc cu doctorul van Heerden?

— Da, așa mă numesc.

— Am o scrisoare pentru Excelența Voastră! spuse mesagerul. Vă caut de câteva zile și vă previn că niște persoane au încercat să mi-o ia.

— Parola este BRESLAU! spuse Heerden.

Mesagerul aprobă.

— Am onoarea să vă transmit ceva.

Murmură ceva la urechea lui van Heerden și Milsom, care nu înțelegea prea bine germana văzu cum bucuria transfigura fața doctorului. Acesta se dădu înapoi ridică brațele și cu voce puternică scandă imnul german, apoi:

— Am reușit! Guvernul este cu mine și cu el țara întreagă!

— Pastorul! anunță Milsom.

— Da, pastorul! spuse van Heerden. Deși nu mai este necesar vom face căsătoria. Intră, domnule!

— Regret să aflu că logodnica d-tale este bolnavă! zise pastorul.

— Aceasta nu va împiedica ceremonia.

Era de o veselie cum nu-l mai văzuse Milsom până atunci.

— Doctore, vino până aici! spuse Milsom.

— Ce este?

— Auzi pe cineva vorbind?

Amândoi ascultară cu atenție.

— Vino cu mine! spuse doctorul și mergând fără zgomot, urcă scara urmat de Milsom.

CAPITOLUL XX

Căsătoria

La cinci sute de metri de Dean's Folly o motocicletă era oprită pe marginea unei coline ce era situată deasupra văii în care se afla casa lui van Heerden.

— Iată casa, spuse Beale consultând harta... zidul care mărginește drumul este cel descris de vagabond.

— Ai o încredere oarbă în mărturia unui om atins de delirium tremens? replică pastorul Homo.

— Nu era în criză azi dimineață.

— Văd casa dar unde este intrarea?

— Există un drum aproape de râu. Probabil că poarta trebuie să fie acolo. Iată, se vede cu binoclul.

Homo o privi și spuse:

— Văd un bărbat — probabil o santinelă — și dacă este casa prietenului nostru cred că este încuiată și barată. De ce nu ceri un mandat de percheziție?

— Dacă ar afla ar dispărea. Mai bine sărim gardul. De altfel vagabondul mi-a spus că există și o porțiță în grădină.

Lăsară motocicleta, coborâră colina și ajunseră la un colț al zidului.

— Iată poarta! spuse Beale încercând-o. Aceasta cedă puțin fiind doar baricadată. Nefiind nimeni în preajmă, săriră gardul în apropierea unei magazii închise. Se ascunseră în tufișul de lângă suprafața arsă de „Rugina Verde”.

— Parcă ar fi fost un foc aici! spuse Homo.

Beale examinează solul ars și luă un pumn de țărână pe care-l băgă în buzunar.

— Te interesează un foc de iarbă? întrebă Homo.

— Da!

— Vine cineva! spuse Homo. Erau aproape de casă și vedeau foarte bine aleea principală.

— Este un confrate! spuse Homo.

— Un ce? întrebă Beale.

— Un pastor.

— Un pastor?

Un pastor însoțit de paznicul porții venea iute pe alee. Nu mai aveau timp de pierdut căci se zărea și Olivia la o fereastră cu gratii. Fără a mai ține cont de riscuri, alergă spre ea strigând: „Domnișoară Cresswell!”. Ea îl privi fără uimire și interes.

— D-ta ești? spuse ea indiferentă.

El se cățără și, sprijinindu-se de pervaz, se apucă de gratii. Fata îl privea tot indiferentă. Beale își dădu seama că ceva nu este în regulă dar nu-și putea da seama ce: nu mai era fata pe care o cunoștea ci o fată fără vitalitate.

— Mă recunoști?

— Știu că ești domnul Beale! spuse ea apatică.

— Ai încredere în mine! Am venit să te salvez!

— Am încredere în d-ta! spuse ea ca și când ar fi repetat o lecție .

— Știi, vreau să ne căsătorim.

— Ne vom căsători.

Pastorul Homo care-l urmăsea pe Beale scoase o carte de rugăciuni și-o deschise: „Suntem în fața lui Dumnezeu pentru a uni acest bărbat cu această femeie prin sfintele legături ale căsătoriei”... Citea repede, cu voce clară. După ce-i răspunse Beale întrebării rituale, pastorul o întrebă pe fată: Accepți să ieși ca soț pe acest bărbat? Olivia, după o ezitare, răspunse: „Da!”

Homo împreună mâinile iar ei repetară cuvintele ce-i uneau. Homo spuse cu o solemnitate neașteptată: „Nimeni să nu despartă pe cei uniți de Dumnezeu!”

— Ce frumos! spuse o voce. Lasă revolverul, domnule Beale! ordonă van Heerden din mijlocul camerei. Silueta masivă a lui Milsom astupa ușa. Într-adevăr, foarte frumos! repetă van Heerden. N-aș fi vrut să întrerup această ceremonie. Acum poți intra în cameră, domnule Beale să-ți dau câteva explicații. Nu te teme, soția d-tale nu va păți nimic.

Beale cu revolverul în mână, merse spre ușă chemându-l pe Homo: „S-ar putea să avem de lucru”. Van Heerden îi aștepta în hol.

— Poți să pleci cu soția d-tale. Îți va spune că am tratat-o cum se cuvine. Iat-o!

Olivia cobora, încet, scara.

— Era posibil să mă înfurii pe d-ta, continuă van Heerden. Din fericire nu mai am nevoie să mă căsătoresc cu d-ra Creeswell. Tocmai îi explicam domnului (și-l arată pe tânărul pastor ce se afla în cameră), când ți-am auzit vocea. De altfel căsătoria d-tale nu este legală chiar dacă ai dispensă specială.

— De ce nu-i legală? întrebă Beale care se temea ca Homo să nu fi fost recunoscut.

— În primul rând pentru că n-ai avut martori! zise van Heerden.

— Ar putea să pară ilegală! spuse Homo râzând, dacă nu ați fi asistat d-ta și prietenul d-tale după cum ai recunoscut singur.

— Ai fost întotdeauna caustic cu mine, pastore! zise Milsom încruntat spre Homo. Dar mai există un motiv, d-le Beale! Acest om este pastorul Homo, un excroc bine cunoscut, exclus din biserică acum 15 ani. Am fost împreună la închisoarea din Portland.

Homo surâse.

— Milsom ai dreptate parțial. Nu total! Printr-o omisiune curioasă am rămas în continuare preot al Bisericii Anglicane.

— Dumnezeu! spuse Beale. Deci căsătoria este legală?

— Pe cât se poate de legală! afirmă pastorul Homo.

CAPITOLUL XXI

Beale îl întâlnește pe White

— Într-un anume sens este o tragicomedie! spuse Kitson.

Stanford Beale stătea pe un scaun cu capul în mâini, imagine statuară a consternării.

— Ce măsură vei lua contra lui van Heerden?

Începu să râdă.

— Nu pot face nimic până nu se restabilește d-ra Cresswell.

— Vrei să spui, doamna Beale! îl corectă Kitson.

— Aș prefera s-o numim tot d-ra Cresswell! spuse Beale, roșind. Să nu mai agravăm lucrurile. Până nu ne povestește ce s-a întâmplat nu pot face nimic. Mac Norton va interveni îndată ce vom putea formula o acuzație. Ce face d-ra Cresswell?

— Doarme într-una.

— Dacă nu ar fi așa de oribil aș râde! spuse Beale. Ieri așteptam ca un vagabond să iasă din criza de delirium tremens iar azi aștept ca d-ra Cresswell să-și revină după drogare.

— Ce intenționezi să faci? Ceea ce nu-mi place, spuse Kitson, este faptul că fata ignoră că v-ați căsătorit.

— Ai dreptate. Este o situație îngrozitoare.

— Ce ai de gând?

— Dar d-ta? Doar ești avocatul său!

— Iar d-ta soțul ei! De fapt (merse la birou și reveni cu o hârtie) poftim, am un cec de două milioane de dolari... pe care trebuie să-l predau soțului în ziua căsătoriei.

Beale îl luă, îl citi cu atenție apoi întrebă:

— Ce pot face pentru divorț?

— După legea engleză, dacă îți părăsești soția și refuzi să revii ea se poate adresa înaltei Curți care-ți va ordona să revii în 2 săptămâni.

— Aș reveni în cinci secunde dacă mi-ar cere...

— Demult n-am mai citit un roman și nu sunt la curent cu literatura modernă dar cred că ai tot interesul să te faci iubit de ea.

— Cred că glumești! spuse Beale. Nu cred că m-ar putea iubi...

— Nu văd de ce nu. Lucrurile s-ar simplifica.

— Și atunci?

— Să refaci căsătoria cu ea! spuse Kitson.

— Dar dacă iubește pe altcineva?

— Ar fi penibil pentru d-ta. Fă-o să te iubească!

— Dar cum?

— După mine... deși ești un detectiv foarte bun, ca bărbat ești un incult total. John Millinborn dorea doar fericirea nepoatei sale. Dacă va fi fericită ca doamna Beale, eu mi-am îndeplinit misiunea. Sunt convins că ești cinstit și nu te interesează banii ei. Te sfătuiesc să o lași să-și revină. Până atunci arestează-l pe van Heerden dar nu pentru ce i-a făcut Oliviei care nu trebuie să apară la proces. Crezi că este un criminal? Dovedește-o! Știi că l-a omorât pe Millinborn și deci cred că poate fi arestat. Ca paznic al d-rei Cresswell nu mai ești folositor dar te poți considera reangajat pentru a-l aresta pe van Heerden, căci va plăti toate cheltuielile. Dar nu-l scăpa! Îi întinse mâna lui Beale. Ai ocazia să devii un mare detectiv. În cinci minute Mister White va fi aici după cum mi-ai sugerat. De fapt cine-i...?

— Este administratorul-director de la Punsonby, un prieten al lui van Heerden și asociat al Marii Aventuri.

Se auzi o bătaie în ușă și un servitor îl anunță pe White.

— Te rog, poștește-l! spuse Kitson.

— Cred că știe multe, zise Beale.

White intră cu pălăria în mână:

— Mister Kitson? spuse el cu mâna întinsă, am venit după cum mi-ați cerut, la ora exactă...

— Îl cunoașteți pe Mister Beale?

— L-am întâlnit... în zilele mele de degenerare dar astăzi sunt treaz! zise Beale vesel.

— Îmi pare bine s-o aflu.

— Mister Kitson v-a rugat să veniți, d-le White dar de fapt eu doream să vă întâlnesc, spuse Beale. Am aflat că aveți unele necazuri financiare.

— Necazuri? Eu, conducătorul casei Punsonby, al cărui credit este nelimitat? Eu n-am necazuri domnule!

Beale rămase nehotărât căci avea informații sigure.

— Regret, spuse el. Am aflat că ați încercat să vindeți unele acțiuni pentru a vă plăti creditorii.

Domnul White aproba:

— Adevărat, am convocat câteva case de credit pentru a discuta diverse lucruri. Aveam niște acțiuni care nu mă interesau și le-am vândut.

— Cine le-a cumpărat? Van Heerden? Și când?

— Nu am de gând să fiu interogată, tinere! După accent văd că ești american dar nu-ți permit să te conduci astfel cu conducătorul casei Punsonby.

— Nu vă înfierbântați, spuse Beale sever. Punsonby este la marginea falimentului de opt ani. Bilanțurile comerciale sunt false, cu rezerve bănești inexistente.

White deveni palid.

— Dar asta nu e treaba mea și cred că cu banii primiți astăzi de la Heerden îți vei potoli creditorii. Pe mine nu mă interesează persoana dumată cât aceea a prietenului d-tale german, van Heerden.

— German? strigă White. Dar este olandez!

— Este german și d-ta știi. L-ai ajutat cu bani pentru un proiect care ar ruina Europa și Statele Unite fără a mai vorbi de Canada, India și Australia.

— Protestez contra unei acuzații mincinoase! spuse White solemn, ridicându-se. Nu mai pot rămâne aici.

— Dacă pleci voi cere o anchetă împotriva d-tale, spuse Beale dar mai întâi vreau să știu sub ce formă...

— Prin cec! spuse repede White.

— La ce bancă?

— Sucursala londoneză a Băncii Naționale a Suediei.

— O ramură secretă a unei bănci germane. Când i-ai dat bani ai făcut-o numai prin banca Națională a Suediei?

— Nu, domnule și prin banca mea.

— Mi-ai dat o informație prețioasă.

— Sper că n-o să-i dăuneze domnului van Heerden pentru că m-a tratat totdeauna cu respect.

— Nu te îngriji de el. Apropo, știi că van Heerden este angajat într-o afacere în care ți-ai investit banii? Unde sunt fabricile lui?

White negă că ar ști ceva.

— Ba știi cu siguranță! spuse Beale aspru. Unde te întâlneai cu el?

— Crede-mă, nu-l întâlneam deloc. Orice comunicare o făceam prin casiera mea, d-ra Glaum.

— Hilda Glaum? Trebuia să mă gândesc la ea. Asta-i tot, Mister White. Ai avut noroc.

— Noroc? White își recăpătă siguranța. Nu văd unde-i norocul...

— Îți vei recăpăta banii, spuse Beale.

— Vrei să afirmi că van Heerden este un excroc banal?

— Nici vorbă! Nu-i banal deloc!

CAPITOLUL XXII

Hilda Glaum arată drumul

După ce discută cu inspectorul Mac Norton la Scotland-Yard, Beale se întoarce la hotel. Acolo cercetă cu atenție jurnalele săptămânii.

— Transformi camera într-un grajd! spuse Kitson. Pentru ce tai din ziare unele articole? Pot să văd și eu?

— Poftim! spuse Beale.

Kitson luă la întâmplare un articol și citi: „rezervele Băncii Funciare a Ucrainei au crescut cu zece milioane ruble. Aceasta a putut liniști populația țărănească a regiunii...”

— De ce te interesează înalta finanță?

— Banca respectivă deschide credite țăranilor.

— Ești acționarul ei?

— Nu.

Kitson luă altă telegramă din Berlin: „Industria germană se redresează rapid după război. S-au primit comenzi pentru...”

— De ce te interesează toate astea? Altă știre se referea la reconstruirea la Berlin a Comitetului de aprovizionare al Armatei cu cartofi, la care se prevedea o recoltă slabă. Nu pricep nimic! spuse Kitson.

— Am aflat că niciodată în Germania nu a fost o recoltă așa de bună la cartofi. De asemeni am aflat că s-au construit numeroase săli de sport pentru antrenarea tineretului.

— Și ce înseamnă asta?

— Că ziua cea mare se apropie! spuse Beale.

— Războiul?

— Da! dar fără baionete și tunuri. Un război total dus de funcționari ce ne vor strângula. În astă seară îl voi căuta pe van Heerden. Aș putea să-l arestez dar acțiunea lui diabolică va continua. Măine voi cunoaște istoria complotului lui. Am sprijinul guvernelor englez și american.

— Ce lume ciudată! spuse Kitson.

— Și ar putea deveni și mai ciudată... Ce face soția mea? Adică miss Cresswell.

— După părerea infirmierei, merge spre bine. Acum doarme. Nu te-a chemat.

Beale roși apoi râse.

— Sper că mâine va fi mai bine! spuse fel.

— Dar nu o vei vizita. Trebuie să te ocupi de van Heerden.

— Acum e momentul! spuse Beale ridicându-se.

— Unde mergi?

— Să o caut pe Hilda Glaum... dacă am noroc.

— Fără riscuri inutile. Nu uita că ești căsătorit!

— Prefer să uit! spuse Beale exasperat.

Luă un taxi și merse până în fața unei case cu aspect trist. Sună la ușă și o femeie slabă îi deschise.

— Domnișoara Glaum este acasă?

— Da, domnule. Pe cine să anunț?

— Spune-i că e cineva din casa Krooman.

Beale așteptă în salon. Ușa se deschise și o fată intră și rămase surprinsă când îl văzu.

— Credeam... și se opri.

— Că este van Heerden?

— Pe dumneata te-am văzut la Heyler?

— Da și mă numesc Beale.

— Am auzit de dumneata. Ți pierzi timpul...

— Eu cred că dimpotrivă! spuse el calm. Domnișoară Glaum, ești prietena doctorului van Heerden?

— Nu voi răspunde la nici o întrebare!

— Poate îmi spui, totuși un lucru: de ce ți-a procurat van Heerden o slujbă la Punsonby? și de ce ai furat trei scrisori recomandate pentru doctorul van Heerden?

— Nu este adevărat! spuse fata, pălind.

— Vei răspunde în fața judecătorului, care nu te va crede. Dacă ești sinceră nu te voi reclama la poliție. Îți ier doar o informație.

— Nu am nimic de spus și nu-mi pasă de amenințările d-tale.

— Nu e vorba de amenințări. Dacă nu-mi răspunzi, îl voi aresta pe van Heerden iar d-ta vei fi considerată complice!

— Să-l arestezi pe acest bărbat admirabil? N-ai să îndrăznești!

— Voi îndrăzni multe dacă nu vorbești.

— Ce vrei să știi?

— Spune-mi unde-l pot întâlni pe van Heerden. Trebuie să știi că ați pierdut partida. Știu totul despre Rugina Verde.

— Rugina Verde? spuse ea speriată. Ce vrei să spui?

— Am toate motivele să cred că van Heerden conspira contra statului. A dispărut dar știu că este la Londra. Vreau să-l arestez.

Deodată fata se hotărî:

— Foarte bine, te voi conduce la el. Plecă și reveni îmbrăcată. Este departe.

— Am un taxi la ușă.

— Nu putem merge cu el până acolo. Ne oprim la Baker Street.

Nu vorbiră pe timpul parcursului până la Baker Street. Apoi merseră în tăcere, părăsiră strada principală și intrară pe niște străduțe dosnice.

— Am ajuns! spuse fata la un moment dat.

Erau într-o curte ce semăna a grajd. Zidul din fund avea două porți mari și una mică pe care fata o descuie cu o cheie scoasă din geantă. Intrară într-o curte plină cu butoaie pe care o traversară pentru a deschide altă ușă.

— Trebuie să coborâm 14 trepte! anunță ea. Ai ceva cu ce să luminezi?

El scoase o lanternă.

— Te rog, dă-mi-o să-ți arăt drumul.

— Unde ne aflăm? întrebă Beale după ce ea închise ușa.

— A fost a unui negustor de vinuri. Am închiriat-o. La capătul scărilor deschise altă ușa cu aceeași cheie.

Traversară camera iar fata închise din nou ușa după ei.

— Este ultima! anunță ea.

Deodată lumina se stinse.

— Lanterna d-tale s-a defectat! spuse fata.

Beale auzi un zgomot dar nu văzu vreo ușa deschizându-se. Apoi auzi alt zgomot de broască și se pomeni cu o lumină în ochi.

— Nu poți să mă vezi! spuse o voce batjocoritoare, deși eu te văd. Chiar credeai că ai să-l arestezi astăzi pe doctorul van Heerden? Că ai să afli secretul Ruginii Verzi? Asta doreai, nu-i așa?

Beale merse spre ușa cu revolverul în mână apoi auzi cum se trag niște zăvoare și puse revolverul în buzunar. Examină ușa la flacăra unui chibrit: era de metal. Ciocăni pereții fără rezultat. Podeaua pietruită iar tavanul boltit. Se opri și ascultă: deasupra lui, fata alerga. Prietena mea fuge...

CAPITOLUL XXIII

La apartamentul doctorului

A doua zi după căsătoria Oliviei, doctorul o petrecu în oraș fără să se ascundă deși știa că fiecare oră îl apropia de dezastru. Dar nu răpirea Oliviei îl speria. „S-ar putea să mai am răgaz o săptămână (îi spuse lui Milsom) timp suficient pentru proiectul meu.” Toată seara a supravegheat demontarea aparaturii din hangar, operațiune care s-a terminat pe la ora zece. Abia în drumul spre casă vorbi cu Milsom despre cele petrecute în după amiaza anterioară: „Crezi că Beale este mulțumit de noua lui situație?”

— Cred că are de ce... cu cele câteva milioane de dolari.

Van Heerden nu era convins.

— Nu cred că ai dreptate. Beale este mai viclean decât pare la prima vedere. Era prea surprins când Homo i-a spus că a efectuat o căsătorie valabilă. Înseamnă că el avea intenția doar să simuleze căsătoria pentru a mă îndepărta de fată. Știa că nu mă interesează fata ci averea ei. Ghicise că doresc o căsătorie rapidă.

— Nu cred că ai dreptate, spuse Milsom. Detectivii americani sunt profitori... și cu averea pe care a pus mâna...

— Te înșeli. Nu vezi că acțiunea lui arată că nu ignoră nimic în legătură cu Rugina Verde?

— Ce te face să crezi asta? spuse Milsom.

— Este foarte clar: la început a bănuț ceva, apoi l-a descusut pe Heyler, apoi și-a procurat un eșantion — era o cultură ratată dar probabil i-a fost de-ajuns. A înțeles de ce aveam nevoie de banii lui Millinborn.

— Crezi că mai știe și altcineva? Să terminăm cu el!

— Trebuie să-l lichidăm chiar în seara asta! spuse van Heerden.

— Merita să ne asumăm riscul, spuse Milsom.

— Trebuie s-o facem înainte de a descoperi laboratorul din Paddington.

Van Heerden era neliniștit. Își pierduse calmul lui obișnuit.

— Trebuia să oprești fabricarea substanței încă de acum o săptămână! spuse Milsom.

— Am nevoie de oarecare securitate. Nu puteam continua fabricarea din lipsă de bani.

— Mda, chiar eu i-am convins pe chimiști să aibă răbdare.

La oprirea mașinii în Putney Common, van Heerden zise: „Aștept de la Gregory ultimele știri, aici!” Acesta apărui ca din pământ și-i spuse: „Am recunoscut mașina. Deocamdată nu-i nimic nou.”

— Unde-i Beale?

— La hotelul bătrânului.

— A fost la poliție?

— Da, după amiază.

— Și fata?

— Se pare că-i bine. Au vizitat-o doi medici.

— Ai vorbit cu Fraulein Glaum?

— Da, i-am spus să nu mai meargă la laborator până nu o chemi. A întrebat când pleci.

— Asta nu trebuie să știe!

După plecarea mașinii, Milsom spuse râzând:

— Mai ai o problemă de rezolvat. Problema „Hilda Glaum” care știi că te adoră.

— Are să vină după noi atunci când o voi chema.

— Dar nu va găsi ce-ar vrea. O să ai neplăceri cu ea.

— Nu-mi pasă!

— Nu-ți dai seama ce poate face o femeie geloasă! Jumătate din pușcării sunt pline din cauza lor.

— Hilda e o fată bună și o bună germană. Va ști să stea la locul ei. Se va mulțumi cu ce-i voi da.

Mașina se opri lângă Marble Arch unde coborî Milsom. Van Heerden ajunse acasă aproape de miezul nopții. Pe când cobora din mașină văzu un bărbat ce pândea de vizavi. Van Heerden surâse căci bănuia că e un polițist. Urcă în apartamentul său. Apartamentul lui Beale era în întuneric și o hârtie prinsă de ușă arăta noua lui adresă. Intrând în biroul lui o văzu pe Hilda.

— Ce faci aici? Ți-am spus să nu vii aici! Fata îl privi cu adorație și teamă.

— L-am prins, Iulius, l-am prins!

— Pe cine?

— Pe marele Beale! spuse ea râzând nervos. A venit la mine să mă aresteze dar l-am dus de nas.

— Cine a venit la tine?

— Marele Beale care vrea să afle unde ai dus-o pe Olivia. A venit arogant și amenințător din cauza scrisorilor pe care ți le-am dat. Dar la tine mă gândeam, Iulius, că te-ar putea aresta.

— Spune-mi totul, e foarte serios.

— Dorea să-l duc la unul din locurile acelea.

— Ce locuri?

— Voia să-ți cunoască toate domiciliile. M-am rugat lui Dumnezeu și El mi-a dat ideea: să i le arăt!

— Și unde l-ai dus?

— La laboratorul din Paddington.

— Acolo? strigă el îngrozit.

— Stai să vezi! L-am dus prin cele trei porți, i-am luat lanterna și l-am închis cu a treia poartă. Acuma este prizonier. Iulius, spune-mi că am procedat bine!

— De când ești aici?

— De cinci sau zece minute. Am venit direct la tine.

— Tocmai acolo?! zise el gânditor. Minte proastă de femeie! Nu ți-ai dat seama că el juca teatru? Nu mă putea aresta. Știe că ai obiceiul să vii aici?

Ea afirmă dând din cap.

— Bănuiam. Știa că mă iubești și a profitat ca să te sperie. Nu mai plânge, trebuie să termin cu el. Ai fost urmărită?

Ea îi povesti toate precauțiile luate. Doctorul verifică revolverul scos din birou. Totuși prefer să-l gazez. Oricum, tu nu mai poți îndrepta nimic.

Fata rămase tăcută și înlăcrimată.

— Hai, lasă, poate ai făcut bine. Dacă Beale cunoaște secretul Ruginii Verzi eu trebuie să dispar. Dar te asigur că doar pentru puțin timp, Hilda. Apoi vom fi bogați!

— Vei reuși, Iulius. Spune-mi cu ce te pot ajuta? Dar ce e Rugina Verde? Un nou exploziv minunat?

— N-are importanță. Du-te acasă.

După plecarea fetei ieși în stradă, luă un taxi până aproape de Baker Street fiind sigur că nu e urmărit. Apoi merse pe jos.

Deschise mica poartă a curții dar nu merse pe drumul parcurs de fată și Beale, ci intră prin altă ușă în subsolul transformat în laborator, acolo unde munceau cei ce doreau distrugerea semenilor lor.

CAPITOLUL XXIV

Laboratorul Ruginii Verzi

Beale își inspectă cu grijă buzunarele: găsi o brichetă cu care luminează locul. Erau trei metri între cele două porți metalice iar culoarul avea un metru lățime și 2,5 m înălțime. Tavanul bolții avea o instalație electrică. Zidurile, ciocănite, sunau a gol. Se sprijini de un perete și împinse cu picioarele în zidul opus. Acesta cedă la efortul său dărâmându-se parțial. Cobori șase trepte de piatră și ajunse într-o cameră în care se afla un rezervor de apă, o gură de scurgere, două paturi și un scaun rupt.

De asemeni resturi de bandaje, cutii goale de medicamente și un pahar gradat, spart. Găsi o ușă cu zăvor de partea sa. Stinse lumina, deschise ușa și intră în altă cameră ce avea o nouă ușă ce era descuiată. În ea erau sticle sparte. Deschise ușa, scoase revolverul și zări o lumină verzuie. Se auzeau voci, zgomot de pași și de sticlă lovită. Prin ușa întredeschisă se zărea o sală foarte mare, intens luminată. În dosul ușii se afla o grămadă de lăzi goale. Ieși repede ascunzându-se după lăzi. Acestea erau aranjate

cu grijă, în ordine, lângă ele găsindu-se un scăunel. Se urcă pe el și privi în sală: era o încăpere cu șase stâlpi, intens luminată, având trei rânduri de mese lungi. Lumina camerei era de culoare violetă. De-a lungul meselor erau așezate siluete în halate albe, cu măști de cauciuc pe față și mănuși cauciucate. Fiecare avea în față un microscop, o balanță medicinală și vase de porțelan mici pe un suport de lemn. Dintre toți, recunoscuseră silueta profesorului ce-o speriaseră pe Olivia Cresswell. Nu se miră găsindu-l în slujba lui van Heerden. Unii lucrători priveau în microscop, alții amestecau în vasele de porțelan cu baghete de sticlă pentru a forma o substanță pe care o examinau în continuare la microscop. În aer se simțea un miros dezagreabil. Își puse o batistă la gură și nas și privi din nou: era sigur că se afla în laboratorul principal al lui van Heerden în care acesta pregătea otrava cu care voia să distrugă omenirea.

Unii lucrători umpleau mici tuburi cu conținutul vaselor de porțelan. Tuburile erau foarte subțiri și se spargeau frecvent. Fiecare masă avea circa 100 de tuburi și câte un bec cu flacără pentru topit ceară. Munca se făcea în liniște. Toți aveau părul acoperit și părăseau la anumite intervale, sala. Stătu așa vreo jumătate de oră, timp în care cutiile, în dosul cărora era ascuns, erau umplute pe rând cu tuburi astupate cu ceară și puse cu grijă în înveliș de vată. Deodată auzi o voce sub el: „Ce cauți aici?” Sub el se afla unul din lucrătorii care-l amenința cu un revolver.

— Nu trage, șefule! Cobor! spuse Beale.

CAPITOLUL XXV

Ultimul lucrător

Van Heerden intră în laborator pe ușa principală. Îl găsi pe Milsom în camera ce servea drept sufragerie.

— Ce plăcere neașteptată! spuse acesta. Apoi, văzându-i paloarea, îl întrebă: S-a întâmplat ceva?

— Câtă vreme un detectiv se află în laborator, nimic nu va merge.

— Ce vrei să spui? spuse Milsom speriat.

— Am să-ți explic.

Și-i povesti ce făcuse Hilda.

— Dacă este în vechiul pasaj, nu trebuie să iasă viu de-acolo.

— Nu va ieși!

— A fost însoțit de cineva?

— El lucrează singur.

— Ce-i vom face?

— Fiindcă e înarmat, îl vom gaza!

Milsom aprobă.

— Mai întâi să vorbim despre Heyler.

— Credeam că te-ai debarasat de el.

— Știind că-i periculos, l-am păstrat într-o cameră dar nebunul bătrân ne întreabă mereu despre scopul muncii sale.

— E cam incomod. Era să ne trădeze de două ori. El ne-a adus eșantionul găsit de Beale.

— Acesta este și mai periculos! spuse Milsom. Mai întâi să hotărâm când începem mutarea. Trebuie să găsim o scuză pentru a da afară lucrătorii.

— Peste două zile. Până atunci ai tot timpul să-i dai afară. Trimite-i în Scoția într-un loc izolat unde nu ajung știrile. Spune-le că vom instala acolo un nou laborator.

— Vom lua vaporul de Greenock.

— O să-mi lipsești! spuse van Heerden, sincer. Ești de aceeași teapă cu mine și numai cu d-ta puteam realiza ceva mareț.

Ajunseră în sala cea mare. Van Heerden privea încântat activitatea intensă: „Aici se produc câteva miliarde!” zise el.

— Niciodată n-am calculat cu mai mult de șase cifre. Voi trăi în Argentina, într-o vilă cu servitori, cu vinuri rare și un laborator pentru cercetările mele.

Van Heerden îl privea cu curiozitate.

— Atât îți dorești? Eu vreau să controlez finanțele mondiale, să-mi dobor rivalii, să fac afaceri mari, asta vreau!

Se opriră lângă o masă. Lucrătorul își scoase masca. Era un bătrân știrb care îi salută în italiană apoi se reîntoarse la munca sa.

— Este un bătrân nebun, Castelli, spuse Milsom. De ce e urmărit?

— Nu știu. E singur pe lume și e puțin pretențios.

Controlară toate mesele de lucru dar van Heerden era cu gândul doar la locul unde se afla Beale. Lucrătorii începură să plece.

După acoperirea instrumentelor își lăsau măștile și bluzele în anticameră. Plecară toți cu excepția unuia singur care își păstra masca.

— Trebuie să fie Bridgers, spuse Milsom. Hei, nu termini?! nu primi nici un răspuns. Să-l lăsăm în pace. Îl apucă uneori o criză de hărnicie. Moartea prietenului nostru (spuse făcând semn cu capul spre locul unde știa că se află Beale) îți modifică planurile?

— Cum așa?

— Nu intenționezi să te căsătorești cu văduva?

— Nici vorbă!

— Dar încă nu este văduvă! auziră deodată. Era lucrătorul care mai privea prin microscop.

— Păstrează-ți gândurile pentru tine și pleacă! zise Heerden.

— Am terminat! spuse lucrătorul ridicându-se și scoțându-și masca; mă numesc Beale și cred că ne-am mai întâlnit. Nu vă mișcați căci sunt un bun trăgător.

Beale se așeză pe marginea mesei.

— M-ați numit Bridgers. Îl veți găsi în camera din spatele lăzilor căci m-a surprins spionând. Era cât pe ce să mă împuște dar l-am convins să stea liniștit. Se droghează, nu-i așa? Nu are mai multă forță ca un șoarece. Doctore van Heerden, ce-ai spune dacă te-aș aresta?

— Mai întâi, nu ai nici un drept oficial pentru că ești un detectiv amator, american! zise van Heerden disprețuitor.

— American da! dar nu amator! spuse Beale. Cred că ar trebui să te arestez mai întâi și apoi să termin ancheta.

— Pentru care motiv? zise Milsom. Doctorul nu se ocupă de afaceri ci doar fabrică...

— Un vaccin! spuse repede van Heerden.

— Și dacă știu natura produsului?

— N-ai decât să spui poliției și vei vedea dacă te crede! zise van Heerden cu obraznicie. Dragă Beale, cred că ai citit prea multe romane polițiste.

— E posibil dar, oricum, povestioara ce mă reține acum se numește Teroarea Verde și eroul ei principal, un individ periculos, trebuie să-mi dea câteva lămuriri.

— Ești prea romantic! spuse van Heerden batjocoritor. După ce mi-ai furat logodnica vrei să-mi furi și reputația!?

— Voi pune laboratorul sub controlul poliției, voi chema savanți din Anglia și Franța și America pentru a stabili capul de acuzare în legătură cu aceasta! spuse arătând un tub de sticlă astupat cu ceară și conținând un mucegai verde. Oamenii, de obicei sceptici se vor convinge despre infernul ce-l pregăteai.

Se auzi o detunătură și Beale simți un glonte trecându-i pe lângă ureche și se întoarse cu revolverul pregătit.

CAPITOLUL XXVI

Secretul Ruginii Verzi

Era Bridgers pe care-l lăsase legat în camera de lângă lăzi.

— Pun eu mâna pe tine! strigă acesta.

Mâna lui Beale se ridică și răsună iar o împușcătură dar Bridgers se culcase pe podea. Acesta trase din nou dar cu rezultat neașteptat: glonte nimerise tabloul de siguranțe și toate luminile se stinseră. Milsom se repezi la tubul pe care-l ținea Beale cu scopul să i-l ia. Acesta încercă să reziste dar simți că van Heerden reușise să i-l smulgă. Apoi i se luă revolverul după care rămase singur. Se repezi la ușa care dădea în stradă și după două minute era liber. Cei doi bărbați dispăruseră. Pe stradă găsi un sergent dar acesta refuză să-și părăsească sectorul.

Merse deci la primul post de poliție și-i telefonă lui Mac Norton: „Am găsit laboratorul pe care-l căutam! Îți voi explica totul dar e nevoie urgentă de o percheziție.”

— Nu e posibil fără mandat! răspunse acesta. Până îl voi obține vom supraveghea localul. Dă-mi-l la telefon pe șeful postului. Ce mai face miss Cresswell?

— Mai bine! răspunse Beale cu inima tresărind.

Plecă cu cinci polițiști spre laborator unde găsiră toate porțile încuiate.

— Cum se numește strada? îl întrebă pe șeful postului.

— Playburry Street, domnule. Aici erau înainte depozitele de vinuri ale lui Henderson.

Beale notă adresa și se reîntoarse la postul de poliție. Aici găsi o scenă curioasă: în mijlocul sălii se afla un bărbat de vârstă mijlocie sărăcăcios îmbrăcat dar cu un aer demn. Părul bine

pieptănat îi dădea un aspect venerabil. Lângă el se afla sergentul care-l adusese la poliție.

— Se pare, spunea prizonierul că datorită supravegherii polițiste nu te mai poți plimba în aerul dimineții. Vorbea ca un om educat sigur de el.

— Pastore, știi că cei cu cazier pot fi arestați oricând. Nu era cazul să rățăcești noaptea pe străzi.

— Ai găsit ceva la el?

— Nu șefule!

— Unde locuiești acuma, pastore?

— Îmi pare rău dar... uite-l pe domnul Beale.

— Credeam că te-ai îmbarcat încă de ieri! zise Beale.

— Toate cabinele erau reținute și eu nu pot călători cu clasa a treia. Pot pleca? Domnul Beale garantează pentru mine. Acesta aprobă. Îmi pare rău că te-am pus într-o situație jenantă, d-le Beale, spuse el serios. Am fost condamnat prima dată sub alt nume care fiind în afara bisericii am rămas preot cu vechiul nume.

Beale se întrebă ce poveste tristă, legată de vreo femeie, era la mijloc.

— Dar necazurile mele nu interesează pe nimeni, spuse Homo. Vreau doar să-ți cer scuze.

— Îți urez mult noroc! spuse Beale. Poate într-o țară nouă îți vei reface viața. După despărțirea de pastor se reîntoarse acasă și obosit se trânti îmbrăcat în pat. Fu trezit de telefon: era Mac Norton.

— Vino te rog la Scotland-Yard. Ești așteptat de subșef care vrea detalii despre laborator. Mi-a spus că i-ai dat doar detalii neclare despre complot.

— Bine, voi veni în jumătate de oră. Curând luă un taxi și ajunsese la Scotland-Yard. Subșeful, O'Donel îl aștepta pe Mac Norton.

— Pari obosit și înfometat. Ia loc la masă și vei fi servit.

Și eu am trecut prin așa ceva. După masă Beale le povesti.

— Vă voi spune totul. Sunt în serviciul secret al Statelor Unite și am fost chemat aici de domnul Kitson pentru a supraveghea pe Miss Cresswell și pe van Heerden. Într-o zi, percheziționam apartamentul doctorului, în căutarea vreunui indiciu în legătură cu uciderea lui Millinborn, iată ce am găsit... și scoase din portofel o tăietură din ziar: este un ziar spaniol și vă voi

traduce... Grație doctorului Alfonso a fost evitată o catastrofă pentru fermierii regiunii. Don Marin Fernando din Linea a observat că un câmp de grâu putrezise peste noapte. Chemat de urgență, doctorul Alfonso Romanos a venit însoțit de un distins savant străin un bacteriolog. Examinând grâul putrezit s-a ajuns la concluzia că este vorba de o nouă boală, Rugina Verde. La ordinul său câmpul a fost ars cu excepția a două boabe infectate care au fost luate de savant. Ei bine, savantul străin era van Heerden care se afla în vacanță și care a cultivat germenii nocivi.

— Cu ce gânduri?

— În cursul anchetei am descoperit că strângea documentație despre țările producătoare de grâu din lumea întreagă. Am dedus că intenționa să trimită agenți care, la un semnal, să infecteze lanurile de grâu.

— Ar putea distruge suprafețe întinse.

— Mister O'Donel, un singur tub ar infecta 10 ha, și le-ar distruge în 24 ore. Germenul se reproduce așa de repede încât 10 agenți ar putea distruge recolta Statelor Unite într-o săptămână.

— Dar de ce ar face-o? Ce ar câștiga cu asta?

— Ar câștiga milioane! spuse grav, Beale. Nu pot spune mai mult, dar știu că de ieri are sprijinul guvernului german care devine principalul acționar.

— Este o afacere de stat pentru care trebuie să consulte Ministerul de Interne! zise șeful gânditor. Așteaptă aici! și șeful își luă pălăria și ieși.

— Va fi greu să dovedești vinovăția lui van Heerden spuse polițistul. Știi că pentru tribunalele engleze trebuie dovedit motivul înaintea acuzării în fața juriului iar singurul motiv pare răzbunarea. Îți va fi greu să convingi un juriu că cineva a cheltuit milioane de dolari pentru a-și răzbuna țara.

— Am telefonat la Minister! zise șeful revenind. Vom acționa contra lui van Heerden cu probele ce le vom găsi la laborator, unde vei merge d-ta, Mac Norton. Ai mandat de percheziție? Bine!

Îi strânse mâna lui Beale spunându-i:

— Îți vei face un renume în Europa Mister Beale.

— Doresc ca Europa să nu aibă motive grave de discuție.

Trecură în biroul lui Mac Norton. Pe birou era o telegramă: De la Poliția Paddington. Poate are știri despre laborator. O deschise apoi înjură: ți-a dispărut proba, Beale. Laboratorul a fost

distrus de un incendiu pornind de la pivniță și a fost distrus tot imobilul.

— Îl putem aresta pe baza mărturiei lui Heyler.

Mac Norton îi întinse telegrama care mai scria: din partea Poliției din Paddington... Laboratorul din Playburry Street aflat sub supravegherea poliției a fost distrus complet de incendiul început din subsol la ora 5,20 dimineața. A fost găsit un corp ce pare a fi a lui Heyler.

CAPITOLUL XXVII

Un proiect pentru flămânzirea lumii

Beale, în drum spre White-Hall auzi vânzătorii de ziare strigând cuvântul „grâu”. Luă în grabă un ziar. Pe piețele grâului era haos. Telefonă imediat lui Mac Norton.

— Ai citit ziarele?

— În legătură cu criza grâului?

— Da! a început lupta.

— Unde ești? Vin să te iau.

Împreună pleacă la hotelul lui Kitson.

— Au fost lansate mandate de arestare pentru van Heerden, Milsom și Hilda Glaum. Toate gările sunt supravegheate. Crezi că este prea târziu?

— Totul depinde de sistemul lui Heerden, spuse Beale. Dacă totul depinde numai de el și-l vom prinde putem evita o catastrofă mondială.

Îl găsiră pe Kitson care le spuse:

— Dacă ne luăm după ziare, el a câștigat prima repriză. Toată lumea a intrat în panică. Tocmai am discutat cu subsecretarul de stat de la agricultură. Întreaga Europă este îngrozită. Acum povestește-mi ce s-a întâmplat. Ascultă cu atenție toată povestirea. Ți cer scuze dar îmi dau seama că totul este mult mai important decât soarta d-rei Cresswell.

— Ce înseamnă toate astea? întrebă Mac Norton.

— Criza grâului? Prețul pâinii poate crește de zeci de ori!

După un moment intră în cameră un bărbat: Mac Norton îl întâmpină. „Mă scuzați, spuse acesta, sunt lordul Sevington ministrul Afacerilor externe al Marii Britanii. După cum văd,

Beale, ce mi-ai povestit se petrece întocmai. Mac Norton, avem șanse să-l prindem pe van Heerden?”

— Nimic nu scapă nepedepsit în țara noastră. Dacă l-am fi ascultat pe Beale acum ar fi fost arestat. Știi că era în relații cu noi?

— Nu știam nimic! spuse avocatul.

— Credeam că era vorba doar de o poveste senzațională pentru presă! spuse ministrul.

— Nu înțeleg ce câștig poate avea van Heerden dacă distruge grânele întregii lumi.

— Recoltele Rusiei și Germaniei sunt în stare perfectă și au fost ipotecate de guvernul german.

— Guvernul...?

— Azi dimineață guvernul german a dat două decrete. Primul prevede rechiziționarea întregii producții de grâu. Au fost construite depozite imense de grâu în toată Germania. Al doilea decret interzice exportul grânelor. Totul va fi raționalizat în Germania pentru un an iar pâinea va fi distribuită de guvern. Astfel că Germania va trata cu noi pentru a-i cumpăra surplusul la prețul pe care-l va impune.

— Dacă planul lui van Heerden se realizează, dacă vor rămâne doar recoltele de grâu ale Germaniei vom fi nevoiți să plătim toate despăgubirile de război primite de noi ca și cheltuielile de război ale Germaniei, în schimbul grâului.

— Dar e imposibil...

— De ce imposibil? Doar nu există limită de prețuri pentru lucrurile rare și care vor costa mai mult ca aurul. În Anglia avem rezervă de grâu doar pentru o lună iar toate țările producătoare nu vor mai exporta. Spune-mi, te rog Beale, putem salva recolta locală?

— Mă îndoiesc. Ar trebui mobilizați milioane de oameni pentru păzirea suprafețelor însămânțate. Otrava poate fi trimisă în câmp în multe feluri. Doar dacă-l prindem pe van Heerden putem opri dezastrul.

— Deci va trebui să rezistăm 12 luni? spuse ministrul.

— Mult mai mult, domnule! spuse Beale.

— Ce vrei să spui?

— S-ar putea ca o generație întreagă să fie lipsită de grâu, spuse Beale, solul va fi infectat pentru zece ani.

— Asta înseamnă că economia mondială se va prăbuși! Ar fi sfârșitul civilizației. Toți rămaseră împietriți.

Din stradă se auzea zgomotul vieții.

— E de necrezut! spuse Kitson.

— Beale! spuse ministrul. Ai toată libertatea de acțiune. Vei rămâne mereu în contact cu mine iar Scotland-Yardul este la dispoziția d-tale.

Și ieși urmat de Mac Norton.

— S-ar putea să cadă guvernul! spuse Kitson. Ce vei face?

— Îl voi aresta pe van Heerden.

— Este marea anchetă a vieții d-tale.

Van Heerden dispăruse luându-și toate lucrurile, însoțit de Milsom. În ziare se anunța: „Se interzic zborurile avioanelor în afara granițelor țării!”

Erau supravegheate toate gările și porturile țării. Fotografia lui van Heerden era răspândită în milioane de exemplare. La ora două era arestată Hilda Glaum care însă refuza să facă vreo declarație. La ora cinci se anunța suspendarea tuturor comunicărilor telegrafice și telefonice externe. Beale reveni după verificarea unui arestat ce semăna cu van Heerden unde găsi un adevărat consiliu de război: Mac Norton, un reprezentant al Ministerului de externe, un savant agronom și un reprezentant al bursei grâului.

Văzându-l, Kitson îl trase deoparte.

— Beale, cineva dorește să te vadă în camera de alături.

— Miss Cresswell? Ce știe ea?

— Asta rămâne s-o afli singur, spuse Kitson.

Cu inima bătându-i nebunește, Beale se trezi în fața fetei care, legal, era soția lui!

CAPITOLUL XXVIII

Sosirea lui Milsom

Fata veni în întâmpinarea lui. Părea o apariție aeriană cu un farmec aparte. La gândul că era, chiar dacă numai teoretic, soțul acestei fete, inima îi tresări. Era palidă, cu cearcăne sub ochi, dar mâinile sale păreau sigure și călduroase.

— Trebuie să-ți mulțumesc, d-le Beale, spuse ea. Domnul Kitson mi-a spus că-ți datorez salvarea.

— Într-adevăr... spuse el jenat, neștiind ce putuse Kitson să spună mai mult.

— Ați avut o zi grea, spuse ea cu simpatie. L-ați arestat pe doctorul van Heerden?

El negă din cap.

— Îmi pare bine! spuse ea.

— Cum asta?

— Pentru că înainte de a fi arestat aș dori să lămuresc un lucru. L-am întrebat pe domnul Kitson dar mi-a spus că doar d-ta poți să-mi explici totul.

— Ce dorești să știi?

Fata se sculă, își luă poșeta și scoase un obiect pe care i-l întinse. Beale rămase mut văzând verigheta.

— Sunt măritată? întrebă ea.

El încercă să vorbească fără să reușească. În cele din urmă făcu un semn afirmativ.

— De asta mă temeam căci nu-mi mai amintesc nimic afară de o injecție făcută de van Heerden.

Beale era mai nervos ca niciodată în viața lui.

— Îți voi explica, spuse el cu voce stinsă dar va fi greu de înțeles.

Ea îl privi încurajator:

— Știu că cineva ca d-ta nu se laudă degeaba dar totuși încearcă!

— Ei bine, reluă el, știam că van Heerden vroia să te ia de nevastă. Am bănuț că-și dorea numai banii și nimic mai mult.

— Nu prea mă măgulești! surise ea.

— Deci van Heerden vroia să vă căsătorească...

— ...și a făcut-o! spuse ea. Și voi desface această căsătorie cât mai curând posibil.

— Mda, sper și eu... spuse Beale. Cred că va fi greu dar voi face tot ce se poate. Crede-mă d-ra Cresswell...

— Nu mai sunt d-ra Cresswell, spuse ea strâmbându-se dar te rog să nu pronunți numele nou.

— Nu o voi face.

— Știai că vrea să se însoare cu mine pentru banii mei și nu pentru calitățile mele. Atunci, de ce ne-ai urmărit?

— Știu că îți va părea oribil, știi că-ți vei face o părere proastă despre mine dar trebuie să-ți spun... M-am gândit că dacă vei fi deja măritată van Heerden te va lăsa în pace...

— Dar nu eram măritată! spuse ea intrigată.

— Așteaptă, te rog! Eram convins că van Heerden dorea doar banii și dacă erai deja căsătorită, sau doar credeai că ești... te-aș fi putut salva de primejdii nebănuite... L-am cunoscut pe un anume Homo. Fusese pastor și-și păstrase aspectul și manierele... dar decăzut, și am scos un act de căsătorie pe numele meu.

— Pe numele d-tale? Un act de căsătorie cu d-ta?

— Apoi am plecat cu Homo în căutarea d-tale. Știam că nu aveam prea mult timp la dispoziție și speram că dacă van Heerden ar crede că ne-am căsătorit și religios...

— Acum înțeleg. Dar asta e grozav! Și căsătoria a avut loc? Eu unde eram?

— Erai la fereastră!

— Foarte drăguț. Și erai afară cu pastorul d-tale... înseamnă că nu sunt deloc măritată iar inelul îți aparține — și i-l întinse cu un surâs amuzat dar el negă din cap.

— Ești cât se poate de măritată! zise Beale cu voce slabă.

— Și totuși sunt măritată... Cum vine asta?

— Homo nu fusese despopit, este încă pastor veritabil iar noi suntem căsătoriți de-adevăratelea.

Se priviră în tăcere. Ochii fetei exprimau stupefacție dar Beale crezu că vede în ei oroare, dezgust și mânie și aștepta primele ei cuvinte precum un criminal sentința.

— Deci sunt căsătorită cu d-ta?!

— Știu că n-ai să mă ierți niciodată. Singura mea scuză este că am făcut totul ca să te salvez. I-aș fi putut împușca pe toți, aș fi putut veni cu poliția dar ar fi durat prea mult. Nu m-am purtat cinstit dar cred că nu puteam proceda altfel.

El nu văzu lumina de tandrețe din ochii ei pentru că n-o privea și continuă: asta este povestea îngrozitoare pe care am trăit-o împreună. Domnul Kitson te va sfătui ce trebuie să faci ca să redevii liberă. A fost o neînțelegere îngrozitoare și cu atât mai gravă cu cât numai d-ta ești victima.

Ea luă verigheta și-o privi curioasă.

— Ciudată situație, nu-i așa? spuse ea.

— Așa e.

— Și ce intenționezi să faci? Dacă ne gândim bine situația nu e disperată. Deci aş fi doamna Stanford Beale. Bietul domn Beale. Sper că nu ți s-au deranjat proiectele de viitor. Iartă-mi întrebarea dar ca soție am dreptul să știu: intenționai să te căsătorești cu altcineva?

— Nu sunt nici măcar logodit!

— Situația este teribil de ciudată.

— Îmi dau seama și voi face tot posibilul să repar...

— Să nu ne pripim. Observi că nu mai leșin cu una cu două și trebuie să fii mândru de asta.

— Nu vreau să discutăm amănuntele neplăcute ale unui divorț dar lasă-mi câteva zile de gândire înainte de a hotărî ce avem de făcut. Van Heerden e liber și până nu va fi arestat nu putem îndepărta amenințarea gravă care apasă asupra întregii lumi. Pentru asta nu am luciditatea necesară.

— Înțeleg. Ai alte probleme mult mai importante ca mine. Nu cumva mi-ai cumpărat un roman? zise ea văzându-l că scoate o carte din buzunar.

— Da! zise el întinzându-i cartea în așa fel ca să i se vadă titlul: „Un prieten la nevoie” de S. Beale.

— Nu știam că ești scriitor.

— Da și chiar aş dori să ți-o pun în bibliotecă lângă celelalte. De fapt venisem să-ți spun că tot ce știi despre van Heerden este adevărat. El e un mare pericol pentru d-ta. Te rog însă să nu citești cartea decât într-o situație gravă. Îmi promiți?

— De ce atât mister?

— Îmi promiți?

— Evident că-ți promit dar nu înțeleg nimic.

— Vei înțelege la momentul potrivit.

El deschise ușa. Kitson îi întâmpină.

— Cred că n-a intervenit ceva nou?! spuse Beale.

— S-a făcut un schimb de note guvernamentale între Tripla Alianță și guvernul German. S-au întrerupt toate comunicațiile cu Ucraina iar Bosforul este blocat prin scufundarea unor vase iar cele încărcate cu grâne sunt blocate în Marea Neagră.

— E de rău! spuse Beale apropiindu-se de masa acoperită de hărți și tabele...

— Tocmai am primit un mesaj de la Scotland-Yard, spuse Mac Norton. Carter, secretarul meu mă asigură că van Heerden nu a părăsit Londra.

— A vorbit Hilda Glaum?

— Nu, ea n-ar mărturisi nimic chiar dacă ar fi torturată, ceea ce nu e permis în Anglia.

Se auzi o bătaie în ușă.

— Să deschidă cineva căci este încuiată! zise Kitson.

Intră un servitor care anunță: Un bărbat dorește... dar înainte de a spune mai mult fu dat la o parte și o siluetă prăfuită, cu părul în dezordine se repezi în cameră.

— Mă numesc Milsom și vin să vă aduc mijloacele care vă lipsesc împotriva lui van Heerden... pentru a vă ajuta să-l împiedicați, dacă mai e posibil, să ruineze țara noastră.

CAPITOLUL XXIX

Codul pierdut

Hainele noului venit erau murdare, gulerul mototolit și pătat. O barbă nerasă de câteva zile îi dădeau impresia unui om epuizat.

— Unde este van Heerden? întrebă Beale.

— L-am părăsit acum două ore după o discuție inutilă despre patriotism. Se reîntorcea la casa din Southwark.

— Deci este în Londra?

— Nu-l veți găsi! spuse Milsom. Priviți, vă rog...

Ridică mâna dreaptă pe care o ținuse ascunsă până atunci și Olivia închise ochii gata să leșine.

— Indexul drept și o parte a falangelor... după o împușcătură de revolver! spuse el filozofic. Aveam și eu un revolver dar el a tras primul. Dați-mi ceva de băut!

I se aduse o sticlă de vin din care bău repede două pahare.

— L-ați împiedicat să plece pe mare, ați oprit serviciile telegrafice și telefonice, supravegheați drumurile dar mesajul lui va trece, dacă...

— Deci încă n-a transmis nimic? strigă Beale. Milsom, vei fi liber și răsplătit. Spune-ne adevărul, ajută-mă să împiedicăm oroarea pe care van Heerden vrea s-o arunce asupra lumii și nici o recompensă nu va fi prea mare pentru d-ta.

Milsom închise ochii pe jumătate.

— Nu m-am certat cu van Heerden în speranța unei recompense. Poate veți râde dar am făcut-o din patriotism. Nu mă credeți?

— Eu îl cred! zise Olivia de care uitaseră iar Milsom făcu ochii mari văzând-o.

— Dar ce așteaptă van Heerden? întrebă Mac Norton.

— Datorită unei inconștiențe care-i poate fi fatală... un plan minunat eșuează din cauza unei complicații în plus pe care o născocoște o inteligență bolnavă cu pretenții de supraom.

— Înseamnă că Rugina Verde nu a corespuns? zise Beale.

Milsom clatină din cap.

— Ba a corespuns din plin la toți parametri conform așteptărilor... Defectul a fost în munca organizatorică. Se opri și îl văzură zâmbind. Tot planul se afla la van Heerden. La cuvântul „Mergeți” mii de agenți ai săi vor începe acțiunea distructivă. Dar ordinul trebuie să vină numai de la el. A centralizat totul atât de mult încât dacă ar muri subit fără a fi lansat parola, munca a mulți ani va fi irosită. Bănuiesc că se ferește de toată lumea chiar și de noul guvern German. A preparat totul în decursul unui an cu ajutorul unei compatrioate și în fiecare țară există un agent principal care posedă o copie a unui cod foarte simplu. La momentul potrivit van Heerden va trebui să telegrafieze un cuvânt care ar însemna: „Acționați!” sau „Opriți totul până la noi ordine!” sau „Abandonați totul în acest an și recuperați culturile!” Se întâmplă să cunosc sensul cuvintelor codului pentru că van Heerden m-a pisat mereu la cap cu ele.

— Care este codul?

— Imediat! Van Heerden este tipul savantului care nu are încredere în memoria sa, este din cei care scriu totul în carnet în cele mai mici amănunte. Totuși are o memorie extraordinară a lucrurilor simple. De exemplu într-un limbaj clar ar repeta același lucru de o sută de ori fără a schimba măcar o literă. Ar putea cita pe dinafară numele și adresele tuturor agenților săi. Dar când este vorba de o treabă științifică nu ar putea face nimic fără însemnările sale. Se pare că, o dată scrisă o idee nu și-o mai poate reaminti.

— Ei bine, vrei să spui că și-a notat codul? întrebă Kitson.

— După incendiul laboratorului din Paddington, van Heerden mi-a spus că e momentul să dispărem. El urma să plece pe continent iar eu în Canada. „Înainte să pleci (mi-a spus) îți voi da codul dar nu pot s-o fac până la ora zece”. Mac Norton notă stenografic totul și marcă cu grijă ora.

— Ne-am reîntors la apartamentul lui pentru a mânca. Era ora cinci. El și-a împachetat câteva lucruri și am observat că studia cu atenție interiorul unei cutii pe care o adusese cu o noapte înainte de la Stains. O făcea pe ascuns dându-mi să înțeleg că-și consulta codul și mă întrebam de ce trebuia să aștepte ora zece. Oricum, pot să jur că și-a strecurat ceva în buzunar. A părăsit apartamentul curând după aceea și merse la gară pentru a-și lăsa bagajele. Mi-a dat zece mii de dolari în numerar în caz că am fi despărțiți și a mers la o casă din sudul Londrei. Nu-mi cereți adresa pentru că van Heerden nu mai este acolo. La ora zece van Heerden a revenit într-o panică totală. Codul fusese rătăcit!

— Rătăcit! strigă Beale.

Acum tragedia se amestecă cu farsa.

— Rătăcit! repeta Milsom. Nu mi-a spus prea multe dar am înțeles totuși că nu se pierduse cu totul, codul. Bănuiesc că el știa unde se află. Apoi van Heerden începu să blesteme țara mea, pe mine, rasa mea decadentă. În fine, ne-am certat toată după amiaza pentru a ajunge la culme în această seară. Vroia să-l ajut într-o spargere dar spargerile nu sunt partea mea cea mai tare.

— Unde dorea să facă spargerea? întrebă Mac Norton cu interes profesional.

— N-aș putea spune pentru că a refuzat să-mi răspundă.

Totuși cei prezenți rămaseră nedumeriți gândindu-se fiecare unde ar putea van Heerden să-și caute codul pierdut.

CAPITOLUL XXX

Olivia își amintește

În mijlocul consternării generale, Olivia își aminti că odată căutând o rochie în dulapul său de haine, într-un buzunar găsisese un tichet de depunere la una din casetele pentru bagaje din gara Paddington. Deși nu-și amintise să fi depus acolo ceva lăsase totuși tichetul la locul lui în buzunarul rochiei. Acum când auzise

că van Heerden căuta un obiect rătăcit care putea fi și parola codului, bănuia că tichetul fusese ascuns acolo pentru a nu fi găsit în cazul unei percheziții în apartamentul lui. Fără să spună nimic celor prezenți, părăsi camera pe neobservate și merse în apartamentul ei. Intră și începu să caute în dulapul din dormitor, în buzunarele rochiilor și spre bucuria ei găsi tichetul. De fapt era o chitanța pentru un ceas lăsat garanție la un birou de împrumut. Grăbită să se înapoieze la Kitson ca să i-l dea lui Beale se întoarse în camera de zi cu tichetul în mână. Aici dădu cu ochii de un bărbat îmbrăcat în ținută de seară care sta în mijlocul camerei cu un pardesiu pe braț, cu mănuși din piele albă și foarte sigur pe sine.

— Nu te mișca! spuse van Heerden și nu striga. Fii amabilă și dă-mi chitanța ce o ai în mână.

Fata asculta în tăcere și întinzându-i micul tichet pe deasupra mesei care-i despărțea, privi în sus spre raftul de cărți, căutând cu ochii volumul semnat de Stanford Beale.

CAPITOLUL XXXI

Ceasul

— Mulțumesc! spuse van Heerden punând chitanța în buzunar. Sunt sigur că n-ai spus nimănui despre existența acestui tichet.

— Nu poți să fii sigur de asta! spuse iute fata.

— Vorbește mai încet! comandă el amenințător.

— Bănuiesc așa ceva pentru că dacă l-ar fi văzut Beale ar fi fost acum în posesia lui și nu a mea. Dacă ar fi știut de existența lui toate proiectele mele ar fi eșuat. Dar eu voi reuși! Și acum, spuse cu rânjet, timpul e scurt și trebuie să ne grăbim. Îți dai seama că sunt obligat să te iau cu mine.

Tremurând, fata trecu pe lângă el și merse în dormitor unde o urmă și van Heerden.

— Mergem departe? întrebă ea.

— Ai să vezi la timpul potrivit.

— Nu te întreb fără motiv. Trebuie să-mi iau o valiză?

— Cred că ar fi cazul.

Ea își aduse cele necesare pentru călătorie.

— Te deranjează dacă îmi iau și o carte pe drum?

— Mă tem că nu vei fi un tovarăș prea agreabil.

Ea luă o carte de pe etajeră și era să se trădeze cu o exclamație involuntară simțindu-i greutatea neobișnuită.

— Ieși pe culoar și ia-o la dreapta. Te urmez și eu imediat, ordonă doctorul van Heerden. Vei merge pe un culoar strâmt care duce la o scară de serviciu pe care o vei coborî. Te previn că te voi uide dacă faci vreun semn sau dacă strigi după ajutor.

Coborâră scara de piatră, traversară o anticameră murdară și rău mirositoare și ieșiră în stradă fără a fi remarcați. Mașina lui van Heerden aștepta în apropiere iar Olivia îl recunoscuse pe Bridgers la volan.

— Ei bine, domnilor spuse Milsom nu cred că vă pot spune mai mult. Ce veți face cu mine?

— Deocamdată nu te arestez! spuse Mac Norton. Vei merge însoțit de unul din oamenii mei și vei rămâne la dispoziția poliției.

— Nu e ceva nou pentru mine dar vreau să vă dau un sfat.

— Care? întrebă Beale.

— Nu-l subestimați pe van Heerden. Nimeni dintre noi nu ar fi în siguranță dacă van Heerden i-ar pune gând rău. Salută și părăsi camera însoțit de Mac Norton.

— Cred că este un criminal, nu-i așa? întrebă Kitson.

Beale aprobă apoi se uită la ceas și-l consultă pe Kitson.

— Cred că Miss Cresswell s-a plictisit și a plecat să se culce. Mă voi asigura imediat! zise Kitson.

Când reveni, Beale îl văzu foarte agitat.

— Nu este acolo! se lamentă Kitson.

— Nu este în camera ei?

— Nu am găsit-o nicăieri! Iat-o pe camerista ei. Unde este stăpâna d-tale?

— Credeam că este cu dumneavoastră, domnule.

— Asta ce mai e? spuse Beale ridicând de jos o mănușă albă din piele. Nu cred că a ieșit.

— Asta e mănușă bărbătească, domnule.

Era o mănușă nouă pe eticheta căreia scria: Glebler, Rotterdam.

— A sosit cineva aici? Vreau să spun un musafir.

— Posibil, domnule, fără ca eu să știu pentru că domnișoara mi-a spus că nu mai are nevoie de mine astă seară.

Beale văzu că fata ezita să mai spună ceva.

— Spune tot adevărul!

— Am văzut-o cu totul întâmplător căutând prin toate buzunarele rochiilor sale și parcă mi s-a părut că a găsit o chitanță.

Văzând nesiguranța fetei, Beale insistă:

— Dumneata știai de existența acestei chitanțe?

Fata roși pentru că îi era greu să recunoască că și ea cotrobăise prin rochiile stăpânei și găsisese și ea chitanța pe care o citise...

— Cu siguranță că știi despre ce e vorba! spuse aspru Beale; pentru ce obiect era făcut împrumutul?

— Pentru un ceas domnule, recunoscui fata.

— Pentru câți bani era amanetat?

— Pentru zece shilingi, domnule.

— Îți amintești și pe numele cui era împrumutul?

— Un nume străin...

— Van Heerden?

— Da, domnule.

— Cum se numește cel care a primit ceasul?

— Nu-mi amintesc prea bine...

— Gândește-te bine! spuse amenințător Beale.

— Frații Rosenbaum din Commercial Road! mărturisi camerista.

— Să verificăm în cartea de telefon, zise Kitson.

Intră și Mac Norton.

— Am găsit! strigă Beale. Codul se găsește în ceas, gravat sau scris pe ceva, nu pricepi? Van Heerden nu avea încredere nici în propria memorie. A scris pe o hârtie pe care a pus-o în ceasul lăsat amanet. E un loc destul de sigur.

Mac Norton aprobă.

— Vă amintiți ce-a spus Milsom? Că el nu crede că acest cod este iremediabil pierdut și că van Heerden știe unde este ascuns. De aceea se hotărâse să facă spargerea pentru a găsi chitanța ascunsă probabil în dulapul domnișoarei Cresswell.

— Dar ce s-o fi întâmplat cu Olivia? întrebă Kitson nervos. Nu pot fi liniștit știind că poate fi în pericol.

— Eu nu cred că este în pericol. Ba mai mult, sunt convins că-l va preda pe mâna justiției, spuse Beale.

— Ești nebun! răspunse Kitson.

— Cătuși de puțin! Vino te rog — și-l conduse în dormitor. Privește! spuse arătându-i biblioteca.

— Ce vrei să spui?

— Acum jumătate de oră i-am dat Oliviei o carte care acum lipsește din raft.

— Cum poate o carte s-o salveze?

— Crede-mă, Olivia este în siguranță și acum întrevăd sfârșitul lui van Heerden.

CAPITOLUL XXXII

Factura negustorului de grâne

Era ora 11 când Beale și Mac Norton coborâră dintr-o mașină în fața unui magazin de împrumuturi. Deși era o stradă importantă era goală la ora asta. Ferestrele erau în întuneric. Au bătut la ușă fără nici un rezultat și în curând apăru un polițist care le spuse: „Aici nu locuiește nimeni! Bătrânul Rosenbaum stă la High Gate.” Încercară să forțeze ușa fără nici un rezultat. Un paznic se apropie și le spuse că văzuse și o altă mașină din care coborâse un bărbat ce descuiase ușa cu o cheie. Era un bărbat bine îmbrăcat ce plecase apoi după zece minute.

...După o jumătate de oră Rosenbaum fu adus de acasă. În interiorul magazinului, Beale găsi pe o tejghea o foaie de hârtie și câteva monede. Pe foaie scria: „Pentru recuperarea unui ceas zece shilingi” cu scrisul lui van Heerden.

— Cred că a lăsat hârtia și banii special pentru noi! remarcă supărat, Mac Norton.

— Nu cred! zise Beale. E scris cu cerneală încă udă pe o hârtie găsită aici!

Hârtia era factura unui negustor de grâne din Horsham adresată lui I.B.Harden — sub acest nume fuseseră închiriate pivnițele din Paddington, le spuse Mac Norton. Era datată cu o săptămână înainte și reieșea că mai rămăsese de plată echivalentul a 30 dolari.

— Iată cum greșesc chiar cei mai inteligenți criminali: planuri îndelung elaborate eșuate din cauza unei neglijențe banale și ajung pe mâna justiției.

— Deci să-l căutăm pe Horshan spuse Mac Norton.

Întrebându-l din nou pe gardianul din post acesta le spuse că mașina se reîntorsese în direcția de unde venise.

— Mai întâi voi merge la redacția ziarului „Megafunul”, zise Beale. Vreau să aflu starea pieții cerealelor. La ora asta vom ști și bursa din America. Era neliniștit pentru că nu știa ce va aduce ziua de mâine. Dacă van Heerden va reuși în acțiunea lui criminală ce se va întâmpla în lume?

Toată populația atât de liniștită azi putea ca într-o lună să nu mai existe. Trăia o tragedie gândindu-se că și Olivia la care se gândea acum mai mult ca la un camarad de luptă.

Clădirea ziarului era intens luminată.

— Iată ultimele prețuri ale grânelor! zise redactorul șef. Nu sunt prea încurajatoare.

Beale le citea cu atenție.

— Ce părere aveți despre scumpirea grâului.

— S-au cerut explicații Germaniei despre interzicerea exportului de grâne, despre rezervele lor și măsurile luate în ultimele luni.

— Un fel de ultimatum?

— Nu chiar. Nu sunt motive de alarmă. Guvernul englez a mobilizat flota iar cel francez armata, doar parțial.

— Războiul nu va fi pe câmpul de luptă, ci aici la Londra și în toate orașele mari: Manchester, Coventry, Birmingham la New York și în alte mii de orașe între Pacific și Atlantic.

Și dacă planul german reușește vom fi învinși fără a se trage un singur foc de armă.

— Ce vrei să spui? întrebă redactorul șef. De ce toată lumea cumpără cu frenezie grâu? Doar recoltele sunt bune în Canada și Statele Unite!

— Nu va mai fi nici o recoltă! declară solemn Beale în timp ce redactorul șef rămăsese cu gura căscată.

CAPITOLUL XXXIII

Sfârșitul lui van Heerden

Doctorul van Heerden se aștepta la multe dar nu și la faptul că Olivia Cresswell poate fi o tovărășie plăcută de drum. Spre

marea lui surpriză fata era veselă și vorbăreată, îl lăsase pe Bridgers în mașină cu fata pentru a intra în magazinul lui Rosenbaum. La început taciturnă și retrasă, fata, la înapoierea lui părea total schimbată.

— Am crezut totdeauna că răpirile se întâmplă doar în romanele polițiste dar iată că acum trăiesc o realitate. Nu ești prea original, doctore și cred că ți-am mai spus-o.

— Recunosc că mă repet dar îți promit că de data asta totul se va termina altfel decât data trecută.

— Mi se pare cam greu pentru că nu mă pot mărita cu doi bărbați odată! spuse fata râzând.

— Cred că vei divorța.

— De ce?

— Nu cred că-l iubești pe Beale.

— El este idealul vieții mele!

La acest răspuns neașteptat el rămase fără replică.

— Și ce intenții ai acum? întrebă ea.

Brusc, calmul său de până acum îl părăsi: în engleză, în germană, în mod vehement, ca un nebun își expuse planurile legate de Rugina Verde. În fața gesticulației lui fata se retrase în capătul mașinii și-și aminti de munca sa făcută la biroul lui Beale: tabelele cu fermele americane, numele șerifilor, a hotelurilor și a mijloacelor de comunicație. Deci asta era! Beale descoperise complotul și acționa în așa mod încât să contracareze acest plan diabolic. Își aminti și de omul ce nimerise în apartamentul ei crezându-se la van Heerden și de fiolele de mușcegai verde pe care le avea și expresia de oroare a lui Beale în timp ce le vedea.

— Dumnezeu, îți mulțumesc! strigă fata așa de tare încât van Heerden se întrerupse.

— Ce spui? De ce îi mulțumești lui Dumnezeu?

— Pentru nimic. Continuă, te rog, cu povestea asta atât de minunată. Este adevărată, nu-i așa?

— Sigur că-i adevărată! Tot universul se va târî la picioarele științei germane. Măine întreaga lume se va scufunda. Privește! și el aprinse o lanternă pentru a arăta în palmă un ceas de argint. Ți-am vorbit de un cod. Codul se află aici: privește! Apăsă un buton și capacul se deschise: în interior fata văzu o hârtie cu un scris foarte fin. Când ai găsit recipisa aveai codul în mână. Dacă vă dădea prin cap să recuperați ceasul nu aș fi putut să transmit

măine mesajul care va elibera Germania. Iată ce simplu e totul! continuă el. Cuvântul ăsta înseamnă „Acționați” și toți agenții mei îl vor primi și-l vor transmite telegrafic și telefonic în toate colțurile. Joi dimineața teritorii întinse unde astăzi se află grâu auriu, vor fi doar deșerturi înnegrite. Sâmbătă întreaga omenire va contempla sublima catastrofă!

— Dar de ce sunt trei cuvinte? întrebă fata cu o voce răgușită de emoție.

— Noi, germanii, ne gândim la toate variantele și nu lăsăm nimic la întâmplare. Lucrăm totdeauna metodic. În legătură cu al doilea cuvânt... rostul lui e să comunice agenților mei să aștepte alte ordine. Iar al treilea înseamnă: „Abandonăm planul pentru anul acesta”. Apoi van Heerden închise ceasul și-l băgă în buzunar cu mare satisfacție. După cum vezi nu mai ai nici o importanță în acest joc. Ești o fată frumoasă, dorită de mulți bărbați dar pentru mine ești doar o femeie amuzantă, frumoasă și deșteaptă în anumite limite și puțin cam frivolă pentru gustul meu. Intenționez să te eliberez îndată ce voi fi eu în siguranță. Doar dacă...

— Doar dacă? repetă fata cu inima strânsă.

— Bridgers, fidelul meu asistent, îmi vorbea despre dumneata. Dacă te vrea de-adevăratelea, te va avea!

Fata își dădu seama că nu trebuie să-l enerveze pe van Heerden până nu va afla totul.

— Cred că planul d-tale este oribil. Mă refer la grâu și nu la Bridgers. Totuși mi se pare ceva grandios!

Doctorul, ca orice nebun era sensibil la laude și redeveni „genial”.

— Este planul cel mai grandios făcut vreodată de un om! Este crima cea mai colosală ce a fost înfăptuită vreodată!

— Dar cum vei expedia parola? Toate mijloacele de comunicație sunt supravegheate de guvern. Doar dacă ai un post clandestin de emisie...

— Nici nu am avut încredere în așa ceva. Am un mijloc mult mai eficient, vei vedea.

— Și cum vei părăsi Anglia?

— Măine dimineață un avion mă va lua de la ferma mea din Sussex, purtând culorile engleze. Avionul se află deja în Anglia și va fi pilotat de Bridgers. Vom părăsi Anglia fără nici o greutate. Am

ajuns la Horsam iar ferma mea se află la opt km pe drumul spre Shoreham.

Era bine dispus și deveni politețea însăși când ajunseră la poarta unei clădiri impunătoare.

— Este ultima d-tale escapadă d-ră Cresswell... sau poate, madam Beale? spuse el jovial împingând-o înaintea lui într-o cameră unde era pregătită o masă pentru o persoană. După cum vezi nu erai așteptată dar vei lua locul lui Bridgers. Peste două ore va fi ziuă.

Îi oferi un pahar de vin pe care ea îl refuză.

— Nu te teme! nu vreau să te droghez. Nu mai e cazul!

Se pare că nu mai e nimeni în clădire. Bridgers era desigur la mașină... Spre ziuă van Heerden plecă să-l caute. Până atunci vorbise într-una despre el, despre marele lui proiect, despre greutățile întâmpinate pentru a căpăta aprobarea guvernului său... însoțindu-l fata îl întrebă:

— Mă interesează tot ce-mi spui dar încă nu mi-am explicat cum îți vei expedia mesajul?

— Este foarte simplu și ai să vezi...

Ocoliră clădirea și ajunseră într-o curte ce era mărginită de trei cabane. într-una din ele era o cușcă acoperită.

— Privește! spuse el.

— Porumbei?! exclamă fata.

— Da, porumbei! repetă van Heerden. Și fiecare își cunoaște drumul pe care-l va parcurge până în Germania.

Înapoiindu-se în sufragerie, eliberă masa apoi părăsi camera și reveni cu un carnet cu foi foarte subțiri. După fiecare pagină el puse o bucată de indigou și începu să scrie cu grijă un singur cuvânt. După ce termină, le detașă și le strânse cu grijă. Fata îl observă cu interes aproape fascinată până ce termină. Apoi își luă mica valiză cu care venise o puse pe genunchi, o deschise și scoase o carte. Din instinct el ridică ochii.

— Ce ai acolo? întrebă brusc.

— O carte! răspunse ea indiferentă.

— Dar de ce ai deschis-o? Doar n-o să citești acum.

Îi smulse cartea și-i citi titlul: „Un prieten la nevoie” de Stanford Beale. De Stanford Beale? repetă încruntat. Nu știam că soțul d-tale este scriitor. Întoarse câteva pagini apoi se opri brusc:

mijlocul volumului era decupat... foile fuseseră lipite împreună pentru a ascunde că de fapt, cartea era o cutie!

— Ce a fost înăuntru! strigă el ridicându-se precipitat.

— A fost obiectul acesta! Nu te mișca, Doctore! Mâna ei care ținea revolverul nu tremura. Nu cred că astăzi vor pleca porumbeii d-tale. Te rog să te îndepărtezi de masă. Fata se aplecă luând ceasul și grămăjoara de hârtiuțe. Te voi omori dacă nu vei face ce-ți spun! spuse ea hotărâtă. Sunt conștientă că dacă nu te omor eu, mă vei omori d-ta.

Fața doctorului îmbătrânise în câteva secunde. Își ridică mâinile tremurătoare. Încercă să vorbească dar nu reuși. Apoi, privi fix revolverul și întinse mâna spre el.

— Nu te apropia! strigă fata.

În clipa în care el sări, fata apăsă pe trăgaci dar fără rezultat și se trezi în brațele lui. Bărbatul era de nerecunoscut: furios, rânjea și injura în același timp. Îi smulse revolverul și-l aruncă pe masă.

— Ești o proastă! N-ai ridicat piedica.

Îi venea să plângă de necaz. Beale pusese piedica ignorând că ea nu se pricepea la arme, iar van Heerden înțelesese că este în avantaj.

— Acum vei suferi! spuse el aruncând-o într-un fotoliu. Vei suferi și vei constitui un exemplu. Voi lăsa soțului tău ceva de care nu se va atinge. Tremurând de furie se repezi spre ușă strigând: „Bridgers!”

Se auziră pași pe culoar.

— Vino prietene! Îți vei satisface dorința!

Brusc intrară doi bărbați unul din ei fiind Beale.

— Nu-l mai chema pe Bridgers spuse Mac Norton căci este în drum spre închisoare. Am un mandat de arestare și pentru d-ta.

Doctorul van Heerden se răsuci urlând de furie și apucă revolverul trăgând piedica. Beale și Mac Norton traseră amândoi în același timp. Van Heerden se prăbuși peste masă...

...Era într-o vineri dimineața. Beale traversă rapid holul hotelului Ritz-Carlton urcând iute scările câte două trepte odată. Intră în camera unde Kitson și fata erau lângă fereastră.

— Prețul grâului a scăzut. Mesajul a avut efect!

— Slavă Domnului, spuse Kitson. Înseamnă că mesajul codului de a opri acțiunea a avut efect și și-a atins scopul.

— Am dat drumul la 30 porumbei cu cuvântul magic. Și astfel toți agenții au fost arestați oriunde s-au aflat.

Kitson aprobă și se îndepărta.

— Ce ai de gând acum? spuse fata cu o privire jucăușă. Cred că te simți rătăcit în această anchetă uriașă!

— Au mai fost și altele! spuse Beale.

— Când te înapoiezi în America?

El evită să răspundă dar fata insistă.

— Mai am câteva mici lucruri de aranjat la Londra.

— Ce fel de lucruri?

— Ei bine, spuse cu o ușoară ezitare, unele treburi legale.

— Urmărești pe cineva? zise fata făcându-se că nu pricepe.

El se scărpină în cap încurcat.

— Pentru a-ți spune adevărul, reluă el nu știu prea bine ce să fac nici cum să mă comport. N-am fost până azi în situația de a divorța.

— Dar este admirabil să-ți neglijezi afaceri importante pentru o afacere personală.

— Nu-i o afacere oarecare. Este o poveste curioasă.

— Povestește-mi! spuse ea făcându-i loc lângă ea.

— Este povestea unei greșeli sau măcar a unei neînțelegeri. Cel care cere divorțul, un tânăr de treabă, era un oarecare detectiv angajat pentru a proteja interesele unei fete...

— Continuă, continuă! spuse ea vioaie.

— Detectivul, dorind s-o protejeze contra mașinațiunilor unui excroc care-i dorea zestrea a contractat cu ea ceea ce el credea că-i doar o căsătorie fictivă. Prin aceasta el spera să-l îndepărteze pe ticălosul care o urmărea și atât!

— De ce nefericita fată s-a căsătorit cu el așa fictiv?

— Pentru că ticălosul o drogase și ea nu știa ce face. După căsătorie, el a descoperit că această căsătorie este valabilă! Dacă o să mai roșești n-o să mai pot să-mi continui povestirea.

— Dar n-am roșit deloc! protestă ea indignată. Și ce ai de gând, pardon: ce are de gând tânărul dumitale?

— El ridică din umeri: „divorțul!”

— Dar de ce? Are ceva să-i reproșeze fetei? Cred că nu este treaba lui ci a bieteii creaturi să ceară divorțul de frumosul și bunul detectiv. Ce ai nu ți-e bine?

— Ba da! spuse el cu voce surdă.

— Nu ești de părerea mea?

— Ba da! Dar dacă tutorele fetei este de altă părere?

Ea negă din cap.

— Tutorele nu face nimic fără voia ei!

— Și atunci ce trebuie să fac?

— Să aștepti până voi dori să divorțez! și Olivia întoarse capul așa de repede că el reuși să-i sărute doar vârful roz și sensibil al urechii.